

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

பெரிய திருமடல்.

ஆழ்வார் திருமடலருளிச் செய்யவேண்டிய காரணத்தையும், மடலின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றையும், திருமடற்பிரபந்தம் ஓரோபாட்டு என்பதற்கு உள்ள உபபத்திகளையும், ப்ராஸங்கிசமாக மற்றும் பல விஷயங்களையும் பெரிய திருமடல் முன்னுரையில் விரித்துரைத்தோம்; அங்கே கன்கு கொள்க.

பரகாலையகி, கீழே பெரிய திருமடலில்-எம்பெருமான் பதறி ஆழ்வார்து மேல்விழுந்து தன்னைப் புணர்வதற்காக மடலூர்வேனென்று சொன்னவிடத்திலும் அங்குமெப்பெருமான் வந்து தோன்றியனாகவே மடலெடுத்தே தீர்வதென்றிற் தனது திண்ணியதுவானை மீண்டும் விரிவாகக் கூறுகின்றான் இப் பெரிய திருமடலில். பெரிய அஸ்தாம் விட்டதில் காரியம் கைகூடவில்லை யென்று பார்த்துப் பெரிய அஸ்தாம் விடுகின்ற போலும்.

கீழே கழிந்த திருமடல் துற்றைம்பத்தைத்து அடிகளினுலமைத்த கலீவென்பா உதவால் அது பெரிய திருமடலென்றும், இஃது இருதூற்றத் தொன்னுத்தே முடிகளினுலமைத்த கலீவென்பா உதவால் பெரிய திருமடலென்றும் கயவாறுரிக்கலாயிற்று.

ஆழ்வாருடைய திருமடல்களிரண்டும்—'மடலூர்வேன், மடலூர்வேன்' என்று பகட்டினவனாகவே வந்தி மெப்பே மடலூர்த்தமையிலே, பெரிய திருமடலில் காலவாதத்தையைய எடுத்துக்காட்டினதுபோல் இப்பெரிய திருமடலில் ஸீதை, கேகை, உலாப்பாச, உலா, பாக்வி னன்னும் மாநர்களை மடலூர்த்த வர்களை ஆழ்வார் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது கொண்டு 'அந்த மாநர்கள் மடலூர்த்தார்கள்' என்று என்ன. வேண்டி; பின்னை அவர்களை இவர் எடுத்துக்காட்டினது ஏதக்காக வென்னில்; கேள் மின்—'பேறு பெறுவதற்கு ஸ்ரீபாங்குத்தி இயைந்துகூட்டாது, காய்க் வேர்ப்பாடுகான அசே தாம் போலே காலவாதத்துக் கிடக்கவேண்டும்; வப்பெருநாளுக்குத் திருவுள்ளமாய்போது தானே பேறு பெறுவிப்பன் என்று கொண்டிருப்பார்களின் தொன்மையைத்தன்னி, பன்னை விரைவில் சேர்த்துக் கொள், என்னை விரைவில்சேர்த்துக்கொள் என்று பதறுகை வேண்டுமென்பதை ஸ்தாபிக்க கீளை த்த ஆழ்வார், ஸாயம்பமாக உலகத்திலுள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவனோடு சேர்வதற்கு எவ்வாறு பதறுகின்றார்களோ அவ்வாறுகேதான் பகைக்காமுக்களும் பகவானோடு சேர்வதற்குப் பதறுவென்று மென்று திருபிக்கவேண்டி, அப்படி பதறின பேர்களுண்டு; தங்கள் துஷ்டவிக்ஷயத்தில் காதல் இன ர்த்த கிர்ப்பத்தருபமாகக் கலந்து மெடுத்த அக்காதலினை உரூம் பழித்திவர்; அகர்களுடைய காம த்தை மறந்தினை கொண்டாடியே யிருக்கின்றனர்' என்பதற்காகக் கில பெண்ணாகளை எடுத்துக் காட்டின காய்க்கை என்றுணர்க.

ஆகவே, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தால், மடலூர்க்காதது பேற்றுக்குப் பதறுகதைக் காட்டுகிற வனவேயன்றி மற்றபடி நேறையான கிரியாகலாபமல்ல வென்பதும் உபத்துணரத் தக்கது. காமத்தின் அநிசயத்தைக் காட்டும் வகையில் மடலூர்த்தல் என்னுஞ்சொல்லைத் தமிழர் உபயோகத்திருப்பதால், நேறையான காமத்தின் ஸ்தாபத்திலே பகைத் காமத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார்க்குத் தமது காம நிசயத்தை அந்த மடல் சப்தத்தைப்பாட்டே வெளியிட்டார்கள் என்னுமிதயே ஸாரம். பகைக்காமம் அவதறிருந்தாலும் பதறலாமோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பெரிய திருமடலின் முன்னுரையில் விரிய வரைத்தோம்.

நெரிய திருமடல் போலவே, இப்பெரிய திருமடலும் ஸ்திரீத்வ பாவனையாலே அருளிச் செய்யுந் தாம்; “மாளுக்கினன்ன கடையாலரசே ஆடலர்மேல், மன்னு மடலாரா ரென்பதோர் வாசக மும், தென்னுரையிற் தேட்டறிவதுண்டதனை யாம் தெனியோம்” — “என்னுடைய கொஞ்சமறிவு மினவனையும் ‘பொன்னியது மேகலையுறிகாள் கொழியப் போக்தேற்கு’ — “என்னுடைய பெண்மையு மென்னவனு மென்முலையும்.....முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்பதோர் மன்னுமருத் தறிவீ ரில்லையே” இத்தயாதி ஸ்ரீ ஸலக்திகளில் ஸ்திரீஸ்யாதி வெளிப்பொறு காண்க.

பெரிய திருமடலின் தனியன்

பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகனும் போற்றிசெய்யும்—நன்னுதலீர் நம்பி நறையூர்*
மன்னுலகில், என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாசில்* மன்னு மடலார்வன் வந்து.

நன் நுதலீர்	} அழகிய கொற் றியையுடைய மாதர்நாள்!	கம்பி	} கல்யாண குணபரி பூர்ணனுமான எம்பெருமான்
பொன் உலகில் வானவரும்	} பாம்பதத்திலுள்ள நித்திராபுரி கனம்	மன் உலகில்	} பரவாறுதோ நித்திராபுரி இத்திலத்தில்
பூ மகனும்	} தாமரைப்பூவிற்த பிறத்த பிராட்டியும்	என் நிலைமை கண்டும்	} எனது அகஸ்தை ஸபக் கடாகித்தும்
போற்றி செய்யும்	} தோத்திரம் செய்யப்பெற்ற	இரங்கார் ஆம் ஆகில்	} கருபை செய் தருளாவிடிவ்
நறையூர்	} திருநறையூரில் எழுத்தருளி விரும்பவனும்	வந்து	} திருப்பதிகள் தோறும் வந்து
		மன்னு மடல் னார்வன்	} நித்தியம் மடலார்ந்து கொண்டே விரும்ப்பேன்.

* * *—இது ஆழ்வாருடைய பாவனையாகவே பேசின பாசரம். ஆழ்வாருடைய திருநா மத்தைச் சொல்லி வணங்குதல், அவர் அவதரித்த ஊரைச் சொல்லிப் புகழ்தல் அவர் அருளிய ஸ்ரீ ஸலக்தியின் பெருமையையோ உட்கருத்தையோ எடுத்துரைத்தல் ஆகிய இவை பெரும்பாலும் தனியன்களில் வரும். இத்தனியன் அங்குணஸ்வரமம் ஆழ்வார் பிரபத்தம் பேசுகிற பாவனையாகவே அமைந்துளதென்பதும், இதனால் இத்தனியன் அருளிச்செய்த ஆவிரியர்க்கு ஆழ்வாருடைய தயாகம் முற்றி பாவாபரகர்ஷத்தால் தம்மாத்வும் உண்டாயிற்றென்பதும் அறியத்தக்கன.

நன்னுதலீர்! என்கிற ஸம்போதகம்—ஸ்திரீபாவமடைந்த ஆழ்வார் [பரகால நாயகி] தோழிகளை நோக்கி விவரிப்பதாகக் கொண்க, பாம்பதநாலிசுறான நித்திராபுரி நறும் பெரிய பிராட்டியாரும் வந்து மங்க ளாகாஸநம் செய்யப்பெற்ற திருநறையூர் எம்பெருமான் என் ஆற்றாஸையைக் கண்டும் துடிவந்து கல்வி செய்தருளாவிடிவ் மடலார்வது தவிரமாட்டேனென்கை, பொன்னுலகு என்று ஸ்வர்க்க லோகத்தைச் சொல்வடியாம். பூமகனும் என்றும் பாடமுண்டு; பூவிற பிறத்த பிரமனும் என்றபடி.

போற்றி—இவ்விருதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; இனி, போற்றிசெய்யும் என்பதற்கு-போற்றி என்ற சொல்லுக்கொன்று வாழ்த்தப்பெற்ற எனினுமாம்; இப்பொருளில் போற்றி என்பது போற்றிய என்னும் விபங்கோளின் பதாரணம்; ஈறு தொக்கு வந்ததென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீ

பெரிய திருமடலின் தாற்பரிய ஸங்கர ஹம்.

[இத்திருமடல் மற்றைப் பிரபந்தங்களைப்போல காலடிக்கொண்ட பாட்டுடைத்தல்-வாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமா யிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக்கொண்டு போவதில் சூங்காக்கு பதப்பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நேசிற் பதிலது அநிதாவிடுக்கு மாகையாலே அக்குறை இங்க, முலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாற்பரியம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர் தம் மனம் தெளிய.]

எப்பொருளான் திருவனந்தாழ்வானுதிர திருப்பள்ளியிலே உபயித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பூமிப்பாட்டி திருவடி வகுடப்பெற்ற ஐகத் வ்ருத்திக்கார யோக சித்திரை செய்தருளுமளவில், தனது திருவாழி கமலத்திலே காண்முகக் கடவுளை ஸ்ருத்திக்க, அப்பிரமன் காண்கு வேதங்களை வெளிப்படுத்தினான். அந்த வேதங்களில்-தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்ற காண்கு புருஷார்த்தங்கள் நிறைபித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மோக்ஷம் கொள்பது சரிசமுஷயத்த யித்யு பொருத்தக்கடவுள் புருஷார்த்த மென்று குறிப்பட்டிருக்கிறது. அப்பிரமனார்த்தத்தைப் பெற விரும்புமவர்கள் கவிரசனையும் இவையையும் நின்று தரபவர்களாய்க் குடிசைகளில் வலித்தும் ஸூரிய பிரணவங்களைப் பகிழ்த்தும் நீர்நிலங்களில் மூழ்கிக்கிடந்தும் இப்படியே பல பல பாடுகள் பட்டு முடிவில் இவ்வுடலை யொழித்து மோக்ஷத்துக்குச் சென்றார்களென்று வடுகளில் எழுதிவைத்திருப்பதைப் படிக்குமித்தனையேயன்றி, 'இன்னான் இன்ன காலத்தில் மோக்ஷமடைவான் காண் உண்டேன்' என்று மெய்யேகண்டறிந்தார் சொல்வக் கேட்ட தேயில்லை. ஆகையாலே போஷமென்றும் புருஷார்த்தமே பொய்யானது. அது மெய்யே உண்டெ ன்னில்; 'ஸூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஸூரியமனை சத்தார்த்தின் வழியே பேரம் மோக்ஷ த்தைப் பெற்ற வந்தேன்' என்று வந்தாரொருவரைக் காட்டிச் சொல்லுங்கள்: அங்ஙனே காட்ட மாட்டாமல் 'அவன் மோக்ஷமடைந்தான், இவன் மோக்ஷமடைந்தான்' என்று பழம்பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற அவிவேகிகளுக்கு நாம் எவ்வா சொல்லுவது!

அந்த மோக்ஷ வார்த்தையை விட்டுத் தொலைவுங்கள். மற்ற தாமர்த்த காமமென்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களும் முதலநான தர்மத்தை அறுப்தமந்த மந்தானங்கள்—தேவயோகத்திற் சென்று தேவர்களால் கொண்டாடப்பெற்றது பெரிய சிவகாசனத்திலேயிருந்துகொண்டு, ஆங்கு அப்பரம் ஸ்ரீ கன் சாமரம் வீசித்தொண்டிட்டு அருகே நின்று புன்முறையால் செய்ய அதனை அதுபவித்தும், அவர் களது உடாகு கீழணங்களைப் பெற்ற மகிழ்த்தும், அங்கேயுள்ள அழகிய கற்பகச்சோலைகளிலே அந்த மாதர்களுடனே கூடி விளையாடியும், அவர்களாக்களாத் நிர்த்த அழகிய மண்டபத்தில்

அம்மாதர்கள் வீணை வாசிக்கசேட்டு ஆகத்தித்தும், சிறந்த மாடமாளிகைகளில் அம்மாதர்கள் ஆச்சரியமாக விரித்த படுக்கையின்மேல் படுத்துக்கொண்டு இனிய தென்றற்காற்று வீசப்பெற்று அழகிற் சிறந்த அம்மாதர்களின் ஸம்சலேஷத்தைப் பெற்றும் இப்படியாகச் சில போகங்களை அதுபவித்து மகிழ்வார்கள்; இதுவாய்த்து தாம் புருஷார்த்தத்தாற் பெறும் பேறு.

இரண்டாவதான அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பலனும் இப்படிப்பட்டதேயாம். (எனென்றால், அர்த்தமுள்ளவர்களே தர்மமறுஷ்டிப்பவர்களாதலால் தர்மத்தின் பலனாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது தானே அர்த்தத்திற்கும் பரம்பரையா பலனாகத் தேறக்கடவது. ஆக, தர்மம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களாலும் (கீழ் விவரித்தபடி) காமபுருஷார்த்தமே பலனாகப் பெறப்படுதலால் காமமே பிரதான சேஷியான புருஷார்த்தமென்றும் அதம் பொருள்கள் அக்காமத்திற்கு சேஷபூதமான புருஷார்த்தங்கொன்றும் கொண்டு காமத்தையே நாம் கடைப்பிடித்தோம். அதுதன்னில், ஆபாஸமான காமத்தை யொழித்து ஸ்திரமாயும் ஸ்வரூபாறுபமாயுமுள்ள பகவத் காமத்தைப் பற்றினேனும். அது கை புருவத்தாக இப்போது நாம் மடலூரத் துணிக்ந்தோம். 'நாயகனை கோக்கி நாயகியானவன் மடலூரத் தகாது' என்று தமிழர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோமாகிலும் நாம் இவ்விஷயத்தில் தமிழர்களின் மரியாதையை உதறித்தள்ளுவோமத்தனை; 'ஸ்த்ரீகளுக்கு மடலூருகையே புருஷார்த்தம்' என்று உபபாதிக்கிற ஸ்ரீராமாயணதிகள் ஸம்ஸ்கிருத பாவையில் உள்ளனவாகையால் நாம் அவ்வாடு கெறியையே பேணி மடலூரத் கடலோம்.

எண்ணப்போல காம புருஷார்த்தத்தை விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,) சந்தநத்தின் தன்மையை அறியாதவர்கள்; குழலோசையிலே ஈடுபடாதவர்கள்; காளைகளின் கழுத்திலே மணி ஒலிக்க அவ்வொலி கேட்டுச் சுருண்டு விழமாட்டாதவர்கள்; பனைமரத்தின்மீது வாயலகு கோத்திருக்கின்ற அன்றிற் பறவையின் ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு உருகி யிரங்காதவர்கள்; நாயகனை யொழியவும் நிலாவிலே படுக்க வல்லவர்கள்; மன்மதன் தனது புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகிக் கவும் மடலூரப்புறப்படாமல் சலியாதே யிருப்பவர்கள்; தனிக் கிடைசிலே தென்றல் வந்து வீசவும் திக்கதுவினாற் போலே வருத்துதலின்றியே பரமஸுகமாக உறங்கவல்ல அரவிக் புஞ்ஜங்கள் பின்னையும் ஒருசற்றுத் தடிக்கட்டும்; நாயக விரஹத்துக்கு வாடாதே வதங்காதே விடந்து மேன்மேலும் செல்வங்களை அதுபவிக்கட்டும். அப்படிப்பட்ட அரவிக் ஸ்த்ரீகளைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை.

நாயகனைப்பிரித்து தரித்திருக்கமாட்டாதே மடலூருமாபோலே புறப்பட்டுப் பின் சென்று மகிழ்ந்த மஹாபாவைகளான மாதர்களில் சிலனைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். தசரத சக்ரவர்த்தியின் வார்த்தையை ஆதரித்துத் திருவிழைகத்தை யொழிந்து ராஜ்யத்தை உபேகித்து யிகக் கொடிய காட்டிலே இராமபிரான் எழுந்தருள் வீதாபிராட்டியும்கூட எழுந்தருளவில்லையா? அழகிற்சிறந்த வேகவாழி யென்பா னொரு கன்னிகை தான் தனது காதலனைக் காணவொண்ணாதபடி தமையன் தடுக்கச் செய்தேயும் அதனை லக்ஷம் பண்ணாமல் பதறிச்சென்று போர்க்களத்திலே போய் நாயகனைப் பற்றிப் பிடித்து நகரத்திலே கொணர்த்து புணர்த்தாளன்றோ? உலாபிகை என்கிற நாக கன்னிகை அர்ஜுனைக் கண்டு காமுற்றுத் தனது நகரத்திற்கு அவனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று அதுபவித்து மகிழவில்லையா? மஹாபாரதத்திலுள்ள இக் கதைகளை நீங்கள் கேட்டதில்லையா? இன்னமும், பாணஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உலாஷி யென்பவள் நிரலேகை யென்னும் தன் தோழி மூலமாக அநிருத் தாழ்வானை வரவழைத்துக்கொண்டு ரயிக்க வில்லையா? உங்களுக்கு நான் எத்தனை திருஷ்டாந்தம் காட்டுவேன்? பார்வதியரனவள் * ஊன்வாட வுண்ணாது உயிர் காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப் புலனைத்தும்.

நொந்து தான் வாட வாடத் தவஞ் செய்து பரமசிவனைப் பெற்று மகிழ்த்தானென்றிற், கதை உங்களுக்குத் தெரியாதா? இவ்வளவும் நான் சுருக்கச்சொன்னேன்; விஸ்தரித்துச் சொல்ல வாய்ப்புராசராதிகளே வல்லவர், இத்தப் பழம் கதைகள் கிடக்கட்டும்!

யானுற்றனோயை யான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;—நான் திருக்கறையு ரெம்பெருமானை வெவிக்கச் சென்று ஸந்நிதியுள்ளே புருத்து பார்த்தேன்; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமார்பு திருவதரம் திருவடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவையங்கள் லேகிரிமேல் தாமரைக்காடு பூத்தாற்போல் பொலிந்தன; திருவிரைகாண் திருத்தோன்றலை திருமகா குண்டலம் ஹாரம் திருவபி லேதகம் ஆகிய திருவாபரணங்கள் பளபள வென்று ப்ரகாசித்தன. அவ்வெம்பெருமான் பக்கத் தில்—அன்னம் போன்ற கடையழகும் மான் போன்ற கோக்கழகும் மயில் போன்ற கூத்தலழகும், மின்போல் நுண்ணிய இடையழகும், வேய் போன்ற தோளழகும், செப்புப் போன்ற முலையழகும், கோவை போன்ற வாயழகும், செண்டைபோன்ற கண்ணாழகுமுடையனான் பெரிய பிராட்டியார் இனவஞ்சிக் கொடிபோலே நின்றதையும் கண்டேன்; கண்டதும் அறிவுபோயிற்று; பல விகாரங்களுண் டாயின. இப்படி வருத்தப்படாநின்ற எனக்குக் கடலோசை வந்து மேன்மேலும் நயிம்மையைப் பண்ணுகின்றது; எல்லாருக்கும் இனிதான சிலா எனக்குத் தீ வீசுகின்றது; குளிர்த்த நிலை கடும்படி யாக ஸங்கல்பித்தவானுரோ அறியேன்.

இவ்வளவேயோ? எல்லார்க்கும் ஆகத்தகர்மாக மலயபர்வதத்தினின்றும் வருகின்ற தென்றல் எனக்கு அழலை வீசாநின்றது. பனைமாத்தின்மீது தாமரைத்தண்டாலே செய்த கட்டிலிருந்து கொண்டு அன்றிற் பறவையின் பேடை லகுலான ஸ்வரத்தோடே கூவுவதும் என்னெஞ்சை அறுக்கி ன்றது. என்செய்வேன்? கொடியருண் மன்மதனும் தனது கருப்பிலிலை வளைத்து வன்னியே இலக்காகக்கொண்டு புஷ்பபாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே, கானிதற்குத் தப்பிப் பிண்டிக்கும்படி செய்வாராருமில்லையே! என்று தேறுகுணங்களும் ஆக்ம குணங்களும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெரு மானுடைய ஸந்நியேஷத்திற்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றால்வென்னவாயன்? ஒருவரும் புக்ககடாத காட் டிலே மணமிக்க புஷ்பம் புஷ்பித்துக் கமழுகின்றும் ஆர்க்கு என்ன பரான்? எம்பெருமானுருந் அணையப்பெருதே வினாக வளர்ந்த கிடக்கின்ற இம்முலைகள் எப்போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்று மார்புக்கும் பாரமாகி வருத்துகின்றனவே, இம்முலைகள் தொலைத்தொழிய மருத்துதருவாரு மில்லையே! செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விடை மணிக்குளும் என் காதுக்குக் கருமாயிரா நின்றது. இத்தத் துன்பங்களெல்லாம் நீங்க நான் வாழும் வகை ஏதேனுமுண்டோ? சொல்லீர்.

தென்றல் முதலான இவை யெல்லாம் என்மேல் புண்டையெடுக்கும்படி செய்த மஹாநுபாவன் எனக்குத் தெரியாமையிலலை; அவனாகிறான் திருத்துழாய்மார்வன்; சந்திரனுக்குண்டான கயநத்தைப் போக்கிக் காத்தருளினவன்; கானமேதத் திருவுருவன்! காயாம்பூண்டான்; கடலில் அணைகட்டி இலங்கை புக்குப் போர்க்களத்திலே இராவணனைக் கொண்டொழித்தவன்; தேவர்களின்வர்க்கும் குலபாதகனாயிருந்த ஹிரண்ய கசிபுனை நரசிங்க வுருக்கொண்டு தன் மடியீது போட்டுக்கொண்டு மார்பு மிழிய வதைத்திட்டவன்; திருவாழி கொண்ட பெருவீரன்; வராஹாவதாரஞ் செய்தருளிப் பூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவன்; கடல் கடைந்து வானவர்க்கு அமுதளித்தவன்; வாமதரூபியாய் மாவஸிபக்தச்சென்று த்ரிவித்ரமனாகி உலகமெல்லா மனத்தவன்; ஸாஷாத் ச்ரிய:பதியாயுள்ளவன்; நன்கு அறியேன்;

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவிண்ணகர் திருக்குடந்தை.....திருக்கண்ணபுரம் திருக்கறையூர் முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று சேவித்து “ஸ்வாமிக்! இப்படிநானு என்னைக் கைவிடு வது? விடஹம்நின்ற உடம்பைப் பாரீர்” என்று என் அலஸ்தையை விண்ணப்பஞ்செய்வேன்; அது

கேட்டுத் திருவுள்ள மிரங்கித் திருமார்போடே என்னை அணைத்துக் கொள்ளா தொழியில், மாதர்களும் வைதிகர்களும் பக்தர்களும் அரசர்களும் திரண்டுகிடக்குமிடங்கள்தோறும் புகுந்து அவனது ஸமாசாரங் களையெல்லாம் பலரறிய விளம்பரப்படுத்துவேன்.

அவை எவை யென்னில்; இடைச்சேரியில் தயிர் வெண்ணெய் திருடி இடைச்சிகள் கையில் அகப் பட்டுக்கொண்டு உரலோடே கட்டுண்டு எங்கி யழுது நின்ற நிலைமை,—தேவேந்திரனுக்கு இட்ட சோற்றை யெல்லாம் தானே பெரும்பூத வாடிவுகொண்டு வயிரூர்த்தின்று நின்ற வெட்கக்கேடு,—சேவகன் என்று பலரும் ஏசும்படியாதப் பாண்டலர்கட்குத் துது சென்ற செவவு,—கூத்தாடி யென்று பெண்கள் கூறும்படி குடக்கூத்தாடினமை,—தன்னை யாசைப்பட்டு வந்த குர்ப்பணையின் காதையும் மூக்கையும் அரிந்துவிட்ட புன்னம்,—ஒரு ரிகியின் பேச்சைக்கேட்டுத் தாடகை யென்ற ஒரு ஸ்திரீயைக் கொலை செய்த சிறுச் சேவகம்,—இவை போல்வன மற்றும் பலஸமாசாரங்களையும் தெருவிலே எடுத்துவிட்டு கரடு கராமும் கன் கறிய மடலுர்வேன் காண்மின்—என்று நலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

பதி

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமடல்.

[பூகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராச்சாரியர் எழுதிய வுரையுடன் கூடியது.]

மன்னிய பல்பொறிசே ராயிரவாய் வாளரலின்* சென்னி மணிக்குழுமித் தேய்வச் சுடர்கடுவுள்*
மன்னிய நாகத் தனைமேலோர் மாமலை போல்* மின்னு மணிமகர துண்டலங்கள் வில்வீச*
துன்னிய தாரகையின் பேரோளிசே ராகாசம்* என்னும், விதானத்தின் கீழால்* இருசுடரை
மன்னும் விளக்காக வேற்றி* மறிக்கலும் பன்னு திரைக்கவரி வீச*நிலமங்கை
தன்னை முனகா ளளவிட்ட தாமரைபோல்* மன்னிய சேவடியை வானியங்கு தாரகைமீன்*
என்னும் மலர்ப்பிணைய லேய்ந்த*மழைக்கூந்தல் தேன்ன னுயர்பொருப்புக் தேய்வ வடமலையும்*
என்னு மிவையே முலையா லடிவமைந்த* அன்ன நடைய வணங்கே* அடியிணையைத்
தன்னுடைய வங்கைகளால் தான்தடீவத் தான்கிடந்து* ஓர் உன்னிய யோகத் துறக்கந்
தலைக்கொண்ட

பின்னை* தன்னாபி வலயத்துப் பேரோளிசேர்* மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத்து* அம்மலர்மேல்
முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க* மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்....

மன்னிய வாழ்ந்திடுக.

[மங்கனாச்சாரணம்]

தான் ...எம்பெருமானாரான்,

சென்னி மணி குழுமி

{ படங்களில் விளக்குகின்
ற மாணிக்கங்களின்
றுளிகளில் நின்றும்
பாவுகின்ற

பல் பொறி சேர் ஆயிரம்
வாய் வான் அரவின் { பல புள்ளிகளையும் ஆயிரம்
வாய்களையும் ஒளியையு
முடையனான திருவான்
காழ்வானுடைய

தேய்வம் சுடர் கடுவுள்
மன்னி

{ திவ்யமான தேஜஸ் ஸம
ஹத்தினிடையே பொ
ருத்தி

அநாதத்து அனை [மேல்]	அந்தக் திருவணத்தாழ் வானுதித சயசத்தின் மேலே	5. அன்னம் கடைய,	5. அன்னத்தின் கடை போன்ற கடையை புடைபளராய்,
துன்னிய தாரணதயின் பேர் ஒளிசேர் ஆகா சம் என்னும் விநா னத்தின் கீழால்	செருகிய கஷ்டங்கள் சன்கு விளங்கப்பெற்ற ஆகாசமுகிற மேற் கட டியின் கீழே,	6. அணங்குதான்,	6. தெய்வப்பெண்ணுயி பூயிப்பிராட்டி,
மின்னு மணி மகர குண்டலங்கள் விக் வீச	ரத்தங்கள் விளங்குகின்ற மகர குண்டலங்கள் பள பள வென்று ஜ்வ லிக்கப் பெற்றும்	7. தன்னுடைய அம் கைகளால் அடி இணையை தடன	7. தனது அழகிய கை களாலே செருவடிகளை ப்பிடிக்கப் பெற்றும். (ஆகிய இத்தனை விப வாகளுடனே)
இரு சுடரை மன்னும் விளக்கு ஆக ஏற்றி	திருவாழி திருச்சங்குநா கிற இரண்டு தேஜஸ் ஸுதனை என்று மீளா யாத இரு விளக்காகப் பெற்றும்.	ஒர் மா மலை போல் கிடந்து "	விலகலுமாய் வொரு கருமலை சாய்ந்தாற் போலே பள்ளிகொ ண்டு
மழி கடலும் முனம் கான் நிலம் மங்கை தன்னை அளவிட்ட நாமரைபோல் மன் னிய சே அடியை பண்ணு திரை கவரி வீச	அலைவெய்ந்தித ஸமுத்ரா ராஜன், முன்னொரு கால் பூயிப்பிராட்டி யை அளந்த திருவடித் தாமரையை கோக்கி —பாய்ந்த அலைகளா கிற நாமரைகளை வீசப் பெற்றும்.	நீர் மன்னியபோகத்து பாங்கம் தலைக்கொ ண்ட பின்னை	விலகலுமாய் ஐகந்தாஷ ணத்தைச் செத்திகிற மேளாக நித்திரையை மேற்கொண்ட பின்பு
1. காண் இயங்குதாரை யின் என்னும் மலர் பிணையல் எய்த,	1. ஆகாசத்திலே அள்ள கஷ்டங்கள் ளாகிற புஷ்ப புஞ் பங்களே அணிந் துள்ளவளாய்,	அன் மலர் மேல்	அத்தத் தாமரைப் பூவிலே
2. மறை சுத்தல்,	2. மேகங்கனாகிற கூத்தலை அடைய ளாய்,	முன்னம் திசை முக ளை நான் படைக்க	முதல் முதலாக நான் முகத் கடவுளை வரு த்திக்க
3. தென்னன் உயர் பொ குப்பும் தெய்வம் வுட மலையும் என்னும் இவையே முலை ஆ,	3. திருமாளிக்குச் சோ லை மலையையும் திருவேந்தட மலை யையும் முலையாக வுடையாளாய்,	மற்றவனும்	...அத்தப் பிரமன்
4. உடிவு அமைத்த	4. பொருத்தமான ரூபத்தை புடைய ளாய்,	முன்னம் நான் மறை கள் படைத்தனை	முதலில் நான்கு வேதங் களை வெளிப்படுத்தி னான்.

* * * — பிரதத்தாரம்பத்தில் மன்னிய என்றவிது—மங்கனாகாஸமாய்த் தனியே திர்ப்பதொரு விட
ங்கோன் வினைமுற்று; வாழிய என்றதுமாதோலே. மன்னிய—வாழ்கவென்றபடி, காடுவாழ்க; எம்பெருமன்
ன் வாழ்க; இத்திருமடல் வாழ்க. உடதுவார, 'புதிதான்' என்றும் ஸ்லஸ்தி என்றும் முதப்பில் எழுதுவ
தொக்கும் இது.

‘காமபுருஷார்த்தத்தையே நான் முக்கியமாகக் கைப்பற்றினேன்’ என்று சொல்ல விரும்பிய ஆழ்வார், அதற்கு உறுப்பாகப் ‘புருஷார்த்தங்கள் நான்கு’ என்றும், ‘அப்புருஷார்த்தங்களை வெளியிட்டது வேதம்’ என்றும், ‘அந்தவேதம் நான்முகனால் வெளியிடப் பட்டது’ என்றும், ‘அந்த நான்முகன்எம் பெருமானது உத்திக் கமலத்தில் தோன்றினவன்’ என்றும், ‘அக்கமலம் எம்பெருமான் ஐகத்ரக்ஷணர்த்தமாக உறங்குவான்போல் யோகு செய்தருளினகாலத்து மலர்ந்தது’ என்றும் அருளிச்செய்யவேண்டி அந்த யோக நித்ரார்த்தமான சயனத்தின் வைபவத்தை வருணிக்கிறார்—பீல் பொறிசேர் என்று தொடங்கி, தான் சிடம்து என்னுமனவால்.

உலகில் சாமான்யரான அரசர்கள் பள்ளி கொண்டால், கீழே மெத்தென்ற பஞ்சசயன்மும், மேலே முத்துப்பந்தமும், பக்கங்களில் சிறந்த திருவிளக்குகளும், கால்மாட்டில் சாமரம்வீசும் பரிஜனங்களும் கால்பிடிக்கும் கிண்கரர்களும்—ஆக இத்தனை விபவங்கள் அமையக்காண்கிறோம்; ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் பள்ளி கொண்டருளினால் அக்காலத்திய விபவங்கள் வருணிக்க முடியுமோ! ஆயினும் சுருக்கமாக ஒருவாறு வருணிக்கிறார் ஆழ்வார்.

[பல்பொறிசேர் துதயாதி.] திருமேனிலிறையப் புள்ளிகளை யுடையவனும் ஆயிரம் பைந்தலைகளை யுடையனும் மஹாதேஜஸ்வியுமான திருவணந்தாழ்வானுடைய படங்களிலேயுள்ள மாணிக்கமணிகளின் சினைகளிலிருந்து லிளம்பி எங்கும் பாலியிராநின்ற ஆச்சரியமான தேஜோராகிகளால் முட்டாங்கிடப் பெற்ற அந்த சேஷாயனத்திலே, திருமகர்க்குழைகள் பளபளவென்று ஜ்வலிக்க, கரிய மால்வரை போலே துயில்கின்றதாம் நாராயண பாஞ்ஜோதி. முத்துக்க ளென்னத்தக்க நகத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசமண்டலம் மேற்கட்டியாக அமைந்தது; நிகரின்றி ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழி திருச்சங்குகள் திருவிளக்குகளாயின; அன்றில்வுலகமளந்த திருவடியின் விடாய் தீரப் பாற்கடல் தனதுஅலைகளையே சாமரமாக வீசிற்று; பூமிப்பிராட்டி திருவடி வருடாநின்றாள். ஆக இப்படிப்பட்ட விபவத்துடனே சேஷசயனத்திலே அமர்ந்து உறங்குவான்போல் யோகு செய்யும் எம்பெருமான் தனது திருநாயியில் திவ்யமான தொரு தாமரைப்பூவைத் தோன்றுவித்து “உய்ய வுலகுபடைக்க வேண்டி உத்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை” என்றிற படியே அக்கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் நான்முகனைத் தோற்றுவிக்க, அந்தப் பிரமன் நான்கு வேதங் களையும் வெளியிட்டனன்—என்றாராயிற்று.

ஐகத்ரக்ஷடிக்காக எம்பெருமான் பாற்கடலில் அரவணைமேற் பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரை செய்து தனது திருநாயியில் ஒரு கமலத்தையும் அதில் பிரமனையும் தோற்றுவித்து அப்பிரமனுக்கு நான்கு வேதங் களையும் ஒதுவிக்க அவ்வேதங்கள் காட்டியபடியே அப்பிரமன் முன்னிருந்த வண்ணமாகவே உலகங்களைப் படைக்கிறானென்பது நூற்கொள்கை.

சேன்னி—தலை; படமென்க. “சேன்னி மணிக்குழித் தெய்வச் சுடர்நடுவுள்” என்கிற விதனையே ஆனவந்தார் “*“సామంత్రవాతమయూఖమల్లల ప్రకాశమానోదర దివ్యభూమి”* [பனாமணிவராத மயூக மண்டில் பரகாசமானோதர திவ்யதாமரி] என்று ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் மொழி பெயர்த்தா ரென்னலாம். “மன்னிய நாகத்து” என்றவிடத்து, மன்னி என்று வினையெச்சமாகப் பிரித்து, அந்நாகத்து என்பது அநாகத்து எனத் தொக்கியிருப்பதாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது; இதுவே நான்கு பொருள்தாம். மன்னிய என்றே பிரித்துப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு நாகத்தனைக்கு விசேஷணமாக்கி உரைத்தலுமாம்; மன்னிய—படுக்கும்போது விரித்து மற்றபோது சுருட்டிவைக்க வேண்டாதே எப்போதும் படுக்கையரகவே பொருந்தியிருக்கிற நாகமென்கை. இவ்வகைப் பொருளில், அகரச் சுட்டு வருவித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாம்.

மாமலை போல்—மா என்று கருமைக்கும் பெருமைக்கும் வாசகம். “நாகத்தனைமேல் ஓர் மாமலை போல் தான் ஓடந்து” என்று அந்நவயம். மகா குண்டலம்; தார்கா, ஆகாசம், விதாநம்—வடசொற்கள் [வில்வீச] வில்—ஒளி. இருகடரை என்று ஸூரிய சந்திரர்களைச் சொல்லவாயாம்.

இந்த வர்ணனையில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும்; அதாவது—இங்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கண் வளர்த்தியைச் சொல்லுகிற விது ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னேயுள்ள பழியைச் சொல்வதாகையாலே அக்காலத்தில், “ஒன்றுத்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாறுயில்லாவன்று” என்றும் “பன்மைப் படர் பொருள் ஆதாயில் பாழ் நெடுங்காலத்து” என்றும் ஆழ்வாரானிச் செய்தபடி ஸூரிய சந்திர நகந்திரங்கள் ஒன்றும் இல்லையாதலால் இல்லாத அவற்றை யிட்டு வருணிக்கிற விது எவ்வளவு பொருத்தம்?—என்று, நம் விரித்தாந்தத்தில் முன்பு இல்லாத வஸ்துவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டி யென்பதில்லை; ஸூரியம் ரூபமாக யிருந்த பொருள்களை ஸ்தூலரூப மாக்குவதே ஸ்ருஷ்டியாதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே எல்லாம் ஸூரியம் ரூபமாக இருக்குமவையே யாதலால் அவற்றை ஆழ்வார் தமது சமத்தார சக்தியால் பெருக்கடித்து வருணிக்கிறாரென்க. வேறுவகையான ஸமாநாகங்களுமுண்டு.

கவரி—கவரி (சபரி) என்னும் வடசொல் கவரியெனத் திரிந்தது. “நிலமங்கை தன்னை முனநாளான விட்ட தாமரை போல் மன்னிய சேவடியை (நோக்கி) மறிகடலும் பன்னுதிரைக் கவரிவீச” என்று அந்நவயம். சேவடிக்கு “நிலமங்கை தன்னை அளவிட்ட” என்று அடைமொழி கொடுத்ததனால் உலகங்கள் தீரமந்திர ஸமுத்ர ராஜன் திரைக்கவரிகளை லீனெனென்பதாகக் கொள்க.

“வானியங்கு தாரகைமீன்” என்று தொடங்கி “அன்ன நடையவணங்கே” என்னுமளவும்—எம் பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பிடிக்கின்ற பூயிப்பிராட்டியை வருணிப்பது. அவன் ஸ்திரீகளுக்கு உரிய வஷணங்களோடு பொருந்தி யிருக்கின்றனென்கிறது. ஆகாசமானது பூமிக்கு உச்சியின் ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறபடியால் அவ்வாகாசத்திலுள்ள நகந்திரங்களைச் சிரமீதணிந்த புஷ்பங்களாகக் கூறினர். தார்கா என்னும் வடசொல்லும் மீன் வளர்வதும் தமிழ்ச் சொல்லும் நகந்திரங்களுக்குப் பொராயிருக்க அவ்விரண்டு பதங்களையும் இங்குச் சேர்த்துப் பரியோகித்தது எவ்வளவு யெனில்; அசுவிரி, பரணீ கிருத்திரைகள் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிற நகந்திரங்களும், இந்த இருபத்தேழு நகந்திரங்கள் தவிர மற்றும் பல ஆயிரக்கணக்கான நகந்திரங்களுமாக இரண்டு வருப்பு ஆகாசத்தில் உள்ளமையால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாரகை மீன் என இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்து அருளிச் செய்தாரென்க. “நகந்திர தாராகணங்கள்” என்று ஆரியர்கள் கூறுவதும் இக்கருத்துக் கொண்டேயாம்.

தென்னுயர் பொருப்பும் = “தென்னன் கொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நோக்குக. அகஸ்திய ருவிவர் வாஸஞ் செய்கிற மலயமலையிலே சென்று அம்முனிவர் முன்னிலையில் ‘தருமமே நடத்தக்கடவேன்’ என்று மலய மலையை யெழுதித் கொடியெடுத்து அதனால் மலயத்தவனுனென்று பேற்பெற்ற பாண்டியராஜனொருவன் தன் தவவலிமையால் நான்தோறுஞ் சென்று கங்காநதியில் நீராடி வருகையில் ஒருநாள் தேர்மேலேறிப் புறப்பட்டுக் கங்கையில் நீராடுதற்குச் செல்லும் போது வழியில் திருமாலிருஞ் சோலையை ஸமீபித்த ஊரில் தேர் அப்பால் வடக்கே போகமாட்டாமல் நின்றுவிட, அப்பாண்டியன் இங்கே ஒரு தீர்த்தவிசேஷமும் தேவதா ஸந்தியும் இருக்கவேணும், என்றெண்ணி அத்தேரின்னின்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவனவில, அங்விடத்திலே அப்பாண்டியனுக்கு அழகர் ப்ரத்யக்ஷமாக ஸேவை ஸாதித்து ‘முன்பு ப்ரமன் நம்மைக் காலைக்கழுவுகிற காலத்திலே நமது காற்சிலம்பினின்று கொன்றிச் சிலம்பாறு என்று பேர்பெற்ற இவ்வாற்றிலே [தூபா கங்கையிலே] ஸ்நானஞ் செய்’ என்ன, அங்நாசன் அன்று முதல் கங்கா ஸ்நானஞ் செய்வதை விட்டிட்டு,

அம்மறை தான்	... அந்த வேதங்களானவை	உடலம் வருந்தி	... தாய்க்கேசங்கள் பட்டு
மன்னும் அறம்பொரு ள் இன்பம் வீடு என்ற	{ நிலை நின்ற தருமம் அந்த தம்- காமம் மேலாகும் என்ற	தான்னும் இவர்க்கும் பை திருவியம்	{ கொருக்கமான பண்ணை கயித்திடத்தும்
உலகில் எவ் தெறி மேம்பட்டன கான் கு அன்றே	{ இவ்வயல்வெல் கய்குழியா வே விதப்பித்தகூத ப்படுகிறத கான்கு புருஷார்த்தங்கள் நி தைந்திருக்கப் பெந் தகையாம்;	வெம் கடலோன் பன் னும் அழல் துதர்க் தம்	{ ஸ்தூபிக்குப் பொருத்தி யவெய்தியபகித்தம்
காண்கின்றும்	{ அந்த கால்வளைப் புரு ஷார்த்தங்களினும்	வெம் தடத்திழை குடத்தும்	{ அழகிய நடாங்கனியே முத்திக் கிடத்தும்
பின்னியது	{ கடைவெயில் சொல்லப் பட்ட மேலாகுமானது	இன்னது ஓர் தன்மை யர் ஆய்	{ ஆக இப்படிப்பட்ட கவ பாவங்களைப்புகை யாச வந்த பொருள்
பின்னை பெயர் தரும் என்பது	{ இந்த காலம் தொலைந்த பிறகு உடையாரு மென்று (தான்நீரங் களில்) சொல்லப்படு கிறது;	மங்கு உலகம் விட்டு எழுத்து	{ இவ்வயல்கள் கரீரத்தைவி ட்டு டொழித்த மேலே கொம்பி
ஓர் தொல் தெரிவை	{ வியக்கணையாகும் அநாதி கைய முன்ன அந்தப் பரம்பதத்தை (அவ்வ து; அந்நிவாதி யார் கதனா)	தொல் தெரிக்கண் சென்றார் எனப்படு கொல் அவ்வகம்	{ திரும்பி வருதலில்லாத வொரு வந்தானத்திலே பொய்ச் சொந்தங்கள் என்று சொல்லுதத் தவிர்
வேண்டுவர் தாம்	... அடைய விருப்பமுடிகள்	இன்னது ஓர் காலத்த இயோயர் துருடெ ந்ருச் என்னவும் கேட்டு அறியது இவ்வய	{ இன்ன திசத்தில் இன் ன மறையுன் இந்த மோஷத்தில் பொய்ச் சொந்தான என்னுயின ங்கள் சொல்லக் கேட் டதே விவிலை.
வீழ் காளியும் வழு இவையும் என்னும் இவையே தகர்ந்து	{ தானே பற்றத்த விழுந்த பழங்கொடியும் ஒருகா திருவியையே நின்று		

* * * — அந்த வேதங்களில், தர்ப்பம் அந்தத் தம் காமம் மேலாகும் என கான்கு புருஷார்த்தங்கள் கூறப்
பட்டுள்ளன. இந்த கான்கு புருஷார்த்தங்கள் தவிர இன்னாஞ் சில விஷயங்களுள் வேதங்களிற் கூறப்பட்ட
குக்குயோகென்று ஒருவர்க்கும் சாஸகரீரந்த கயியில்லாதபடி இங்கு ஆதலால் அருளிச்செய்தபடி
பாருங்கள்; “வேதங்களில் கான்கு புருஷார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன” என்று † வ்யதிசாண ப்ரயோகம்
பண்ணுமல் “அம்மறை அறம்பொருளின்பம் வீட்டுன்று கான்கன்றே” என்று ஸமாசாதிசாண ப்ர
யோகம் பண்ணிவிருப்பதனால், வேதம் முழுமையும் இந்த கான்கு புருஷார்த்த மவராய்; வேதிலுண்
கன்றதாதிறது.

† வ்யதிசாணப்ரயோகமாவது—பலவிபத்தினால் செய்யும் பிரயோகம்; ‘இராமன் சத்திரன்’
—ஒத்தவன்; என்றால் இதில், இராமன் வேதமுடிகள் என்றமை காண்க.

ஸமாசாதிசாண ப்ரயோகமாவது—ஒரே விபத்தியையுடைய பிரயோகம். ‘இராமன் சத்திரன்’.

நன்னெறி மேம்பட்டன—‘மேம்பட்டன நன்னெறி’ என்று மாறஸ் இயைத்துச் சலாக்யமான புருஷார்த்தங்கள் என்று உரைக்கவுமாம். இங்கே ஒன்று சங்கீதலாம்;—சிறிய திருமடலில் “இப்பாரோர் சொல்லப்பட்ட மூன்றன்றே” என்று மூன்றே புருஷார்த்தங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லி, “சிக்கனமற்றாரா னுமுண்டென்பாரென்பது தானதுவும் ஓராமையன்றே உலகத்தார் சொல்லிஞ் சொல்” என்று நான்காவது புருஷார்த்தமுண்டென்பவர்கள் அவிவேகிகளென்று துஷித்தும் அருளிச் செய்தஆழ்தார் தாமே இங்கு நான்கன்றே என்று நான்கு புருஷார்த்தங்களுண்டாகச் சொல்வது ஸ்வோக்திவிருத்தமாமே என்று:—இதுவிருத்தமன்று; சிறிய திருமடலில் தமது வித்தார்த்தத்தை முதல் முதலிலே நிஷ்கர்ஷித்துக் கூறிவிட்டுப், பிறகு மோக புருஷார்த்த முண்டென்பாருடைய பகைத்தை அதுவிதித்து மறுத்தார்; இதில், புருஷார்த்தங்கள் நான்கு என்கிற பகைத்தை முதலில் அதுவிதித்து விட்டு, அடுத்து படியாகவே மோக புருஷார்த்த முண்டென்கிற பகைத்தைக் கண்டித்து மூன்றே புருஷார்த்தங்களென்கிற ஸ்வவித்தார்த்தத்தையே தலைக்கட்டுகிறார். ஆகையால் இரண்டு திருமடல்களிலும் இவருடைய கொள்கை ஒன்றேயாம். பரம வைதிகரான ஆழ்வார் “நான்கு புருஷார்த்தங்கள் வேதப்பிரதிபாத்யங்கள்” என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, உடனே, நான்காவது புருஷார்த்தமே இல்லையென்றும் மூன்றே யென்றும் சொல்வது அபசாரமன்றோ? அவைதிகராக மாட்டாரோ? என்று கேட்பார்க்குச் சிறிய திருமடலுரையிலே விரிவாக ஸமாதானம் சொன்னோம். கண்டு கொள்க. மோகத்தை இல்லை செய்தல் இவருடைய திருவுள்ளமன்று; வேறொரு தேவரீர்தைப் பூண்டு வேறொரு காலத்தில் வேறொரு ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானை அதுபவிப்பதற்கு அடிப்படையாக இவ்வுலகத்திலேயே இப்போதே இவ்வுடம்போடே எம்பெருமானை அணைந்து மகிழ்வதே இவர்க்குப் பரமோத்தேச்யமாகத் தோன்றினமையால் “கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோலித்தற்கோர் குந்தேவல், இம்மைப்பிறவு செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்?” என்ற ஆண்டாளைப்போலே மோகத்தில் வெறுப்பைக் காட்டுகின்றாரோ யன்றி, உண்மையில் மோக மென்பதொன்றே அஸத்யம் என்று ஸாதிப்பது இவர்க்கு விவாகிதமன்றென்க.

அந்த மோகத்தைப் பெறுகிறவர்கள் இந்த சரீரம் கழித்த பிறகே பெறுகிறார்களென்பது “மஹிமா னுல் வைகுந்தக்கொடுக்கும் பிரான்” இத்தயாதிகளால் ஸித்தமாதலால் அதனையருளிச்செய்கிறார்—நான்கினிலும் என்று தொடங்கி. மோகத்தைப் பெறுவதற்காக இங்கேயிருந்து படுகிறபாடுகளைப் பேசுகிறார் ஓர் தோன்னெறியை வேண்டுவார் என்ற தொடங்கி. “ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உலிற் பிரியப் புலனைத் தும் கொந்து, தான்வாட வாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றும் “காயோடு நீடு கனிபுண்டு வீசுகடுங்கால் துகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயுடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றும் இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தது கண்க. “பொருப்பிடையே நின்றுப் புனல் குளித்தும் ஐந்து கொருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா” என்றார் பேயாழ்வாரும். “காயிலேதின்றுங் கானிலுறைத்துங் கதிதேடித் தீயிடை நின்றுப் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்தான், தாயிலுமன்பன் பூமகள் நண்பன் தடகாகப் பாயன் முருந்தன் கோயிலுமங்கம்பணிவீரே” என்று உபதேசித்தார் பிள்ளைப்பெருமானும் கலம்பகத்தில். பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றறுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம் பொறிவழிபோகாது நின்றற்பொருட்டு நீர் பருகியும் காற்று துகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சுருகு வருக் கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சுருக்கலும், கோடை காலத்தில் வெயில் நிலையிலும் பஞ்சாக் கிமத்தியிலும் நின்றலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பானியேற நின்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் வருந்துன்பங்களைப்பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தை யொறுத்து கல்விடு செல்வர்களென்பது அறியத்தக்கது. எம்பெருமானை அர்ச்சாவதாரத்தில் நாம் ஸ்ரீதாச அதுபவித்து ஆரத்திக்கலாமான பின்பு இப்படிப்பட்ட வீணான காயக்லேசங்கள் படவேண்டா என்று உபதேசிப்பார்கள் ஆழ்வாராதிகள்.

தொன்னெறி என்று பரமபதத்தைச் சொல்லவுமாம்; பரமபதத்திற்குச் செல்லும்வழியாகிய அர்ச்சி ராதி மார்க்கத்தைச் சொல்லவுமாம். நெறி--கோவிலும் மார்க்கமும். ஊழிலை-பழகிப்போன இலை;--சுருகு, இலைச்சூரம்பை--இலைகளால் சமைக்கப்பட்ட குடிவை;--பர்ணசாலை.

ஈங்குடலம் விட்டெழுத்து-- "ஈயுஃ" மூலம் "ஈயு" [தூர்லபோ மாநலேஷா தேஹ:] என்று அருமையாகச் சொல்லப்பட்ட இத்த மறுவ்யதேஹத்தைப் பெற்றுவைத்து இது கொண்டே எம் பெருமானை இவ்வுடம்படி அநுபவித்து ஆகந்திக்க விரும்பாமல் அநியாயமாக இவ்வுடலைப் பாழாக்க நினைக்கிறார்களேபாவிகள்! என்று வருந்துகின்றார் போலும்.

அருமந்த தேஹத்தைத்தான் இழக்கிறார்களே, அங்குச்சென்றாகிலும் ஏதாவது கல்ல பிபற்றைப்பெறுகிறார்களோ; அது ஒன்றுமில்லை; 'அவன் மோகும் போனான், இவன் மோகும் போனான்' என்று காய் நோவச் சொல்வதைக் கேட்கிறோமேயன்றி 'இன்னதினத்தில் இன்ன மறுவ்யன் இன்னஸூகத்தைப் பெற்றான்' என்று சொல்லக் கேட்டதே யில்லை. ... * ...

... * ... உளதென்னில் மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னவேள்* அன்னதோ ரில்லிய னூடுபோய்* வீடென்னும் தொன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்க [சொல்லதே* அன்னதே பேசு மறிவில் சிறுமனத்து* ஆங்கு அன்னவரைக் கற்பிப்பேயும் யாமே அது நிற்க...]

உளது என்னில்	(அடியோடு இல்லை யென்று கான் சொல்லுகிற அந்த மோகும்) உண்டு என்கிற பகடத்தில்,	சொல்லாதே	அப்படிப்பட்டவர்களைக் காட்டமாட்டாமல்
மன்னும் கடுங் கதி ரோன் மண்டலத் தின் கல் கடுவுள்	(நிட்டமாயும் நிஷாமாய முள்ள கிரணங்களை யுடையனான ஸூரிய லுடைய மண்டலத் தின் கட்ட கடுவே	அன்னதே பேசும்	(மோகமுண்டென்று சாஸ்திரத்தில் சொல் லியிருக்கிறதென்று) பழம்பாட்டையே பா டிக்கொண்டிருக்கிற
அன்னது ஓர் இல்லி யின் ஊடு போய்	(வாய்கொண்டு சொல்ல முடியாத அப்படிப் பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ரந்தரத்தின் வழியே சென்று	அறிவு இல் சிறுமன த்து அன்னவரை	விவேகமற்றவர்களும் சிறிய மனமுடையவர் களுமான அவர் களுக்கு
வீடு என்னும் தொல் நெறி கண் சென் றாரை சொல்லு மின்கள்	(மோகம் மென்று நீங்கள் சொல்லுகிற ஒரு ஸ்தாகத்திற்குப் போ ய்த் திரும்பி வந்தவர் களைக் காட்டுங்கள்;	கற்பிப்போம் யாமே	(காமோ தெளிவைப் பிறப்பிக்க வல்லோம்; [அந்த அவிலேகிகளு க்கு நம்மால் தெளிவு பிறப்பிக்க கொண் ணாது.]
		அது நிற்க	[அந்த மோகம் கார்த்தை அப்படி கிடக்கட்டும்;

* * * -- ஏன் கேட்டதில்லை? ஸூக்ஷ்மம் து வாயுமேயு து [சுருகாமுத்த: காமதேஹோ முக்த என்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றனவே; சுதன் வாயுதேஹன் முதலானோர் மோகமுடைந்தார்களென்று சொல்லக்கேட்கவில்லையோ என்ன; அப்படி சொல்லியிருப்பது போராது; ஒரு மனிதன் எங்கண்

னெதிரே வந்து நின்று காண் ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன் வழியே சென்று.மோகும் போய்ச்சேர்ந்த கண்டு வந்தேன்” என்று அங்குப் போய்வந்தார் சொல்லக் கேட்கவேணும்; அப்படி ஒரு வருஞ் சொல்லக் கேட்டதிலேயே என்கிறார்.

“விடென்னுந் தொன்னெறிக்கண் சென்றாரை” என்றவிடத்து சேன்றானை என்பதற்கு ‘சென்று திரும்பி வந்தவர்களை’ என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அறிவு.இல் சிஹமனத்து—மோகமுண்டென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு விவேகமில்லை; இனி விவேகமுண்டாகலாமென்னவுக் கூடாதபடி. கொஞ்சம் குறுகியது என்கிறார்.

கற்பிப்போம் யாமே—இவ்வாததொன்றை உண்டென்று சில அவிவேகிகள் சொன்னால் அவர் களோடு வாதயாத்தம் சொல்லுதுதானா எனக்குக் காரியம் ; நான் பிடித்த புருஷார்த்தத்தை இனிதாகப் பேசுவது தவிர்த்து அந்த அறிவிலிகளோடு வாதப்பாதிவாதம் பண்ணுவது எனக்கு வேலையன்று. அவர்கள் மனம் போனபடி ஏதேனும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கட்டும் என்று கையொழிகிறார். “ஆரானுமாதானுஞ் செய்ய, அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாகதே” என்ற கம்மாழ்வாரை ஒருபுடை ஒப்பர் இவர்.

முன்னநான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற* அன்னவந்தாக் கண்மர்க ளாயிரக்கண்
[வாணவர்கோன்*]

பென்னதாம் புக்காரர் அறந்நி செப்ப* பொங்கொளிசேர் கொன்னவிலுந் கோளரிமாந்
[தான்சுமந்த கோலஞ்சேர்*]

மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல்* வானெடுக்கண் கன்னியரா விட்ட கவரிப் பொதியவழிந்
[தாங்கு*]

இன்னிளம்பூந் தென்ற வியங்க* மருங்கிருந்த மின்னணிய றுண்டருங்குல் மெல்லியலார்
[வெண்முறுவல்*]

முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்விலா வந்தரும்ப* அன்னவந்தம் மாசேருக்க முண்டாங் கணியலச்சேர்*
பென்னியல் கற்பனத்தின் காடுநீத்த மாடெல்லாம்* மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மலத்திவலை*
இன்னிசை வண்டமருஞ் சோலைவாய் மாலைசேர்* மன்னிய மாமலில்போல் கூந்தல்* மழைத்
[தடங்கண்]

மின்னிடை யாரோடும் விளையாடி வேண்டிடத்து* மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரியின்*
மின்னி னொளிசேர் பனிக்கு விளிம்பிடுத்த* மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன்செல் மண்டபத்
[துள்*]

அன்ன நடைப வாய்ப்பயர்தல் கைவளர்த்த* இன்னிசையாந் பாடல்கேட் டின்புற்ற* இரு
[சிகம்பில்]

மன்னு மழைதவழும் வானிலா நீண்மதிதோய்* மின்னி னொளிசேர் சிகம்பூரும் மாணிக்கமேல்*
மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி* மழைக்கண்ணார் பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்*
துன்னிய சாலேகஞ் சூழ்கதவந் தான்றிறப்ப* அன்ன முழக்க கொரிந்துக்க வானிலை*

சின்ன நறுந்தாது குடி* ஒர் மந்தாரம் துன்னு நறுமலரால் தோள் கொட்டி* கற்பதத்தின்
மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு நின் தொடர* இன்னியாம் பூந்தெய்தல் புறத்திங் கொழுநிலைமல்*
நன்னறுந் சந்தனத்தே நுண்ணுந் தத* தாங்குருஞ்சிர் மின்னீண்டமேல் வகைவத் திருந்தேந்

[தினமுலைமல்*

பொன்னரும்பாரம் புலம்ப* அகங்குழைந்தாங்கு இன்ன வருவி னினாயாத் தடங்கண்ணுந்*
அன்னவந்தம் மாலைக்க முண்டாய் கணிமுறுவல்* இன்னமுதம் மாந்தி மிருப்பார்* இதுவன்றே
அன்ன வறத்தின் பயனுவது* ஒன்பொருளும் அன்ன திறத்ததே யாதலால்* காழத்தின்
மன்னார் வரி முறையே நின்று காம்.....—

முன்னம் காண் கொண்
ன அறத்தின் வழி
முயன்ற அன்னவர்
தாம் { (புருஷார்த்தங்களில்)
முதலதாக காண் எழுத்
தஞ் சொன்ன தருமத்
தின் வழியே அதுஷ்ட
டானஞ் செய்தவர்கள்

ஆயிரம் கண் வானவர்
கோன் பொன் கச
லம் புக்கு { ஆயிரம் கண்ணுடையவரு
ன இத்திரனுடைய
அழகிய லோகத்திற்
சென்று சேர்த்து

அமரர் போற்றி சொப்ப { தேவர்கள் வாழ்த்தப்
பெற்ற,

பொங்கு ஒயி சேர்
கொல் சலிலும்
கோன் அரிமாதான்
கமத்த கோலம்
சேர் மன்னிய சிவ
ஆசனத்தின் மேல் { மேன்மேலும் வளர்கின்ற
ஒளியை யுடையதும்,
கொல்லுந் தொழிலிற்
பழகின வலிய சிவகத்
தால் கமக்கப்பட்டது
ம், அழகியதும், பொ
ருத்த முடையதுமான
சிவனத்தின் மே
லே (இருந்துகொ
ண்டு)

வான்கொடு கண் கன்னி
யரால் தூட்ட { வான்போற்கரிய நீண்ட
கண்களை யுடைய கண்
னிகைகளாலே விசப்
பட்ட

கலிபொதி அலிழ்த்து { சாமரத்திரங்கள் (தம்மே
ல் வந்து) மலரப்பெற்
[து,

இன் இன் பூ தென்
தல் இயங்க { இனிதாயும் மத்தமாயும்
பரிமா முடையதாயு
மிருக்கிற தென்றல்
வந்து விசப்பெற்று,

மருங்கு இருத்த மின்
அணைய தன் மருங்
குல் மெல் இயலார் { அருகே இருக்கிற மின்
போல் ஸூட்சுமமான
இணையையுடைய மா
தர்கள்

கொண் முறுவல் { (தங்களுடைய) கொளுத்
த பற்களாலே

முன்னம் முகிழ்த்த { அப்பிராயத்தையு
ப்பிக்கின்ற

முகிழ் நிலா வந்து
அரும்ப { இனரிலாவந்து மேலே
ப்ரஸரிக்க

அன்னவர் தம் { அப்படிப்பட்ட மாதர்களு
டைய

மாய் கோக்கம் உணவு { மானின் கோக்குப் போ
ன்ற கோக்கை அதுப
வித்து

ஆங்கு ...அவ்வளவிலே

அணி மலர் சேர் { அழகிய பூக்கள் நிறைந்து
ள்ள

பொன்னியல் கற்பகத்
தின காடு உடுத்த
மாடு எவ்வாம் { பொன்மயமான கற்பகத்
காடுகள் நிறைந்த ப்ர
தேசங்க செவ்வாவத்
திலும்

மன்னிய மந்தாரம் பூ த்த மது திவிலை	{ நிலைபெற்றிருக்கிற பாரி ஜாத வஞ்சகங்களின் பூச்சுணியின் மகாரத்த பித்துக்களில்	அன்னம் கண்ட அர ம்பலபயர் தம் கை வளர்த்த	{ அன்ன கடை புடைப அப்பலாஸ்ஸாக்களின் கை வழியாக வுண்டா [ன]
இன்னிசை வண்டு அ மரும் சேரலை வாய்	{ இளிய இசைகளைப் பாடு கின்ற வண்டுகள் பொ ருத்தி விருக்கப்பெற்ற குஞ்சோலைகளிலே,	இன் இசை ழாழ் பா டல்	{ இளிய இசையை புடை ய விணையின் பாட்டை
மாலை சேர் மன்னிய மா மயில் போல் கத்தல்	{ புலப்பாடுகளை யணிந்தும் மயில் தோலை போல் தாமிருக்கிற கத்தலை புடையவர்களாயும்	இரு விசம்பில் மன்னு மணழ தலமும்	{ பார்த்த ஆகாசத்திலே பொருத்தி விருக்கிற மேக மண்டலங்கள் வ ந்து படையப்பெற்றதும்
மணழ தட கண்	{ குளிர்த்த விசாலமான கண்களை புடையவர்க ளாயும்	கான் நிலா கீள் மதி தோய்	{ அழகிய நிலைமை புடை பெரிய சந்திரன் வந்து படியப் பெற்றதும்
மின் இடையாரோடும்	{ மின்போல் துண்ணிய இ டைமைய புடையவர்க ளாயு மிருக்கிற அப்ஸ ரஸ் கந்திரிகளோடே	மின்னின் ஒளி சேர்	{ மின்னலின் ஒளி போன் ற ஒளியை புடையது [ம்]
லேண்டிடத்த விசை யாடி	{ பதேயுடமான இடங்க ளில் ராமித்து,	விசம்பு னரும்	{ ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்ப துமான
மன்னும் மணி தலத்து	{ சிறத்த ரத்தனங்கலமுத்தி ன ஸ்தலங்களிலே, [கட்டப்பட்டு]	மானிசை மேல்	...விமாசத்திலே
மானிக்கம்மஞ்சரியின்	{ மானிக்க மகமான பூங் கொத்துக்களை புடை யதும்	மணழ கண்ணார்	{ குளிர்த்த கண்களை புடை யரான மாதர்கள்
மின்னின் ஒளி சேர் பளிக்ரு விளிம்பு அடுத்த	{ மின்னல்போலே பள பள வென்று விளக்கு கின்ற ஸ்பழகக் கற்க ளாலே குதடி [கொடு க்கை] கட்டப்பெற்ற தும்	மிசித்திரமா பாப்படுத் [த]	{ ஆச்சரியமாக விஸ்தார மாய்ப் பாப்பின
மன்னும் பவனக்கால்	{ சிறத்த பவழ ஸ்தம்பக்க ளை புடையதும்	பன்னு பன்னிமேல்	{ கொண்டாடத்தக்க சய னத்தின் மீது
செம்பொன் செய்	{ செம்பொன்னால் செய்ய ப்பட்டதுமான	துன்னிய சாலேகம் சூழ் கதவம் தான்	{ கொருந்திய சன்னங்களை சுத்தியுள்ள கதவுகள் திறந்துகொள்ள,
மண்டபத்தின்	...மண்டபத்திலே	இன் இள பூ தென் [தல்]	{ பாம்போக்கமான மக்த மாருதமானது

அன்னம் உழக்க செரி ந்து உத்த வரி நிலம் நறு சின்ன நாது குடி	{ அன்னப்பறவைகள் மிதி ப்பதனாலே செரித்து துகளாய்ப்போன அழ கிய ஸ்ரீலோத் பலத்தி ன் மணம் மிக்க சிறிய நாதுகளைச் சூடிக்கொ ண்டும்	அகம் குழைந்து ...மனமுருகி	இன்ன உருவின் இ மையர் உதங்கண் னார் அன்னவர் தம்	{ இப்படிப்பட்ட விலகி மான வாடிவுபடைத்த தேவ மாதர்களுடைய
நூர் மந்தாரம் துன்னு நறு மலரால் தோள் கொட்டி	{ சிறந்த மந்தார வருகைத் திலே கொருங்கியுள்ள தும் மணம் மிக்கதுமா ன புஷ்பங்களுலே தோள்களை அவன்கரி த்துக் கொண்டும்	ஆய்கு	அணி முறவல் இன் அமுதம் மாந்தி இருப்பர்	{ மாலின் கோக்குப் போ ன்ற கோக்கை அறுப வித்து ...அதனோடு கூட
கற்பகத்தில் மன்னு மலர் வாய் மணி வெண்டியின் தொடர	{ கல்ப வருகைத்திலே பொ ருந்திய பூக்களிலே ப டிந்த அழகிய வண்டுக ள் பின் தொடரப் பெ ற்றும்	அன்ன அறத்தின் பய ன் ஆவது இது அன்றே	ஒன் பொருளும் அன் ன நிறத்தே	{ அப்படிப்பட்ட (முன்னே கான் சொன்ன) தர்ம புருஷார்த்தத்திற்குப் பலனாகப் பெறும்பேறு இதுவே யாம்;
சங்கு புருத்து	{ இவர்கள் ரமிக்கு மிடங்க ளிலே வந்து சேர்ந்து	ஆதலால்	காமத்தின்	{ இப்படி தர்ம அர்த்தங்க ளாகிய இரண்டு புரு ஷார்த்தங்களுக்கும் காமமே பயனாகத் தே றவதனால்
இள முலை மேல் நல் நறு சத்தனம் சேறு உள் புலர்த்த	{ இளமுலைகள் மேல் பூசப் பட்ட நல்ல மணமு டைய சத்தனச் சேற் றை நன்றி உலர்த்த,	மன்னும் வழி முறை	மன்னும் வழி முறை [யே]	{ நிலை நின்றவழியாகிய பக வத் காமமார்த்தத்திலே
நாய்க அரு சீர் மின் இடை மேல் கை வைத்து இருந்து	{ தரிக்க முடியாத [ஸூகிஷ் யமான] அழகிய மின் போன்ற இடப்பின் மீது கையை வைத்து க்கொண்டிருந்து	நாம் நிற்றும்	நாம் நிற்றும்	{ நாம் ஊற்றமுடையரா யி ருப்போம்.
வந்து இள முலை மேல் பொன் அரும்பு ஆ ரம் புலம்ப	{ உத்தமமான இள முலை மேலே நாகமாலிகள் ஒலிக்கும்படி நிற்க	ஆய்கு	...	
ஆய்கு	...அவ்விருப்பைக் கண்டு			

* * *—இனி, தாம் பற்றின புருஷார்த்தம் காமம் என்று சொல்லவேண்டி, மற்ற தருமம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களால் பெறக்கூடிய பேறு இன்னது, இப்படிப்பட்டது—என்று திரு பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, தருமத்தை அதுவழிப்பவர்கள் பெறும்பேறு இன்னதென்றார். “ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்” என்று தொடங்கி “இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர்” என்னுமளவும் தர்ம புருஷார்த்தத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் இடைக்கும் விஷயபோகங்களை விரிவாகச் சொல்லுகிறது.

“அம்மறைதான் மன்னுமறம் பொருளின்பம் வீடுன்றலகில், கன்னெறி மேம்பட்டன நான் கன்றே” என்று கீழே சொல்லுமிடத்துப் புருஷார்த்தங்களில் முதன்மையாகச் சொல்லப்பட்ட யாதொரு

தர்மமுண்டு, அதனை அடைவுபட அதுவுமித்த மஹான்கள் இவ்வுடலிலிட்டு இவ்வுலகையும் விட்டொழித்த பின்பு, புனிய பலன்களை அதுபலிப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட இடமாகிய தேவோத்திர நகரத்திற்கு [வ்லர்க்க வேரகத்திற்கு]ச் செல்லுவார்கள்; சென்றவாறே அங்குள்ள அமரர்கள் “ஐய லீஜயீபல” இது யாதி சப்த கோஷங்களாலே தோத்திரஞ் செய்து, விலையுயர்ந்து அமுருமிக்க சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருக்கச்செய்வார்கள்; கண்ணழகிற் சிறந்த கண்விசைகள் அருகேவந்து சாமரம் வீசுவார்கள், இனிதான தென்றற் காற்றும் தன்னையே வந்து மேலேபடும்; மற்றுஞ் சிலமாதர்கள் அருகே வந்து நின்று தங்களுடைய உட்கருத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற மந்தஸ்யமிதத்தை [புன்சிரிப்பை]ச் செய்வார்கள்; அவர்களுது கோக்கிலே சடுபட்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்.

[ஆங்கணி மலர் சேர்வென்று தொடங்கி விளையாடி வேண்டிடத்து என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து பேரகங்கள் பெறும்படியைச் சொல்லிற்று மேல் வாக்கியத்தில்; நற்பகவ்ருஷங்கள் பிறைந்த அழகிய பூஞ்சோலைகளிலிருந்து கொண்டு போகற்கள் அதுபவிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது இவ்வாக்கியம். சிங்காசனத்திலிருக்கும்போது சில மாதர்கள் வந்து ஸாபிப் ராயமாகப் புன்சிரிப்புச் சிரித்தவாறே, ‘பூக்கொய்கையிலே நோக்காகச் சிரிக்கிறார்களிவர்கள்’ என்று உணர்ந்து உடனே எழுத்துபேரையச் சோலைகளிலே விளையாடித் திரிவர்களாம்.

அந்த நகரவான்கள் எப்படியிருக்கின்றனவென்றால், எவ்வேபார்த்தாலும் பொன்மயமான கல்ப வ்ருஷங்கள் நிறைந்தும், அந்தக் கல்பவ்ருஷங்கள் மலர்களில் மதுவைப்பருகுந்நகரக வண்டுகள் வந்து படித்து இனிதாக ரீங்காரம் பண்ணப்பெற்றும் இருக்கின்றனவாம். அப்படிப்பட்ட சோலைகளிலே, கடத்தலழகும் கண்ணழகும் இடையழகும் அமைத்த மண்கையர்களுடனே கூடி உருத்திரச்சமாக விளையாடுவர்களாம்.

[மன்னு மணித்தலத்து என்று தொடங்கி இன்னிவையாழ் பாடல் கேட்டின்புற்று என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] நகரவான்களில் விளையாடிக் களைத்துப்போய் ஒரு திவ்ய மண்டபத்திற் சென்று வீற்றிருந்து அங்கு அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகள் செவிக்கினிகாக வீணுகானம் பண்ண அதனைக் கேட்டுக் களைதீர்த்து ஆகத்திற்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்த மண்டபங்கள் எப்படியிருக்கின்றன வென்றால்; சீழ்த்தரையெல்லாம் ரத்னங்களுக்கப்பட்டும் அந்த ரத்னமய ஸ்தலத்திலே கட்டப்பட்டும், மாணிக்கமயமான பூக்கொத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மின்னல்போலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே கொடுங்கைகள் கட்டப்பெற்றும், பவழ ஸ்தம்பங்கள் காட்டப்பெற்றும் செம்பொன்றோடு செய்யப்பட்டு மிருக்கின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட மண்டபத்தின் தேவமாதர்கள் வீணை வாசிக்க, மதுரமான அப்பாடலைக் கேட்டு இன்புறுகின்றனர்.

[இருவிதம்பில் மன்னு மறை தவழும் என்று தொடங்கி அணிமுறுவ லின்னமுதம் மாக்கியிருப்பர் என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] வீணுகானம் கேட்டுக் களைதீர்த்து களித்த பின்பு அத்தேவ மாதர் விரித்த படுக்கைகளிலே கிடந்து போகற்களின் எவ்வேயான பரம போகங்களை அதுபவித்துத் திருகிறபடி சொல்லுகிறது. வ்லர்க்கவேரகத்து அதுபவங்களின் சரமாவதியைச் சொல்லுகிறதாயாலே இந்த வாக்கியத்தைச் சிறிது விரிவாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். இந்த தார்மிகர்கட்காகப் படுக்கை விரிக்கும் மானிகை மேக மண்டலங்கள் வந்து படியப்பெற்றிருத்தலால் இருட்சியும் குளிர்ப்பியும் பொருந்தியும், சந்திரன் வந்து உறைத்திருப்பதனால் ப்ரகாசம் பொருந்தியிருக்கும். ஸம்பேரக குளியுடையார்க்கு இருளும் வெளிச்சமும் இரண்டும் வேண்டி யிருக்குமே. அப்படிக்குப் பாக்கான மானிகையின் மேல் ரத்ன திபக்களைத் தொங்கவிட்டு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆச்சரியமான படுக்கையை விரிப்பார்கள்; ‘உலகில் இப்படியும் ஒரு படுக்கையுண்டோ?’ என்று கொண்டாடிக் கொண்டாடி நகரத்தழும்பேறும்படி

யிருக்குமாம் அப்படிக்கை. அதன்மேல் சயனிக்ஞும்போது என்னங்கள் கதவு திறந்துகொள்ள அங்ங்ழி யாலே இவைய தென்றற்காற்ற நன்று உன்னை விசம்;

காற்றுக்கு உருவமில்லையாயினும் ஆழ்வார் தமது சமந்தாரக் தோற்ற அதனை ஒரு மஹா புருஷன் போலத் தோற்றுவித்து வருணிக்கிறபடி பாடுங்கள்—மஹா புருஷன் வரும்போது எல்ல பூக்களைத் தலை யிற் சூடிக்கொண்டும் எல்ல மாலைகளைத் தோளிலணித்து கொண்டும் பின்னே சில சேலர்கள் தொடரவும் வருவானே; அப்படியே வருகிறதாம் அத்தத் தென்றலாம்; அதாவது—ரீலோற்பல மலர்களின் தாதுகளைச் சூடிக்கொண்டும் பாரிஜாத மலர் மாலைகளைத் தோளிலணித்து கொண்டும் அம்மலரினுள்ள மதுவில் சைக யாலே பின் தொடர்ந்து வருகின்ற வண்டுகளாலே பின் செல்லப்பெற்றும் வருகின்ற தென்விருர். தென் தலானது எல்ல பொய்கைகளில் வியாபித்து அக்குள்ள மலர்களின் மணத்தை என்று வீசிக்கொண்டே வருகின்ற தென்றலாறு.

அப்படிப்பட்ட தென்றலானது முன் கொன்ன கதவு திறந்த சன்னல் வழியே உன்னை புருத்து மாதர்களின் முகமேற் பூசியுள்ள சந்தனச்சேற்றை புயர்ந்துகின்றதாம். அத்தகைய தென்றற்காற்று இனிதாகவிசப் படுக்கையிற் படுக்கிறபடி சொல்லிற்றுகிறது. இது உலுக்கு சேரும் ஸாகம். இனி, செவிப்புலனுக்கு சேரும் ஸாகத் சொல்லுகிறது—சில தேவமாதர் உல்லாசமாக இடுப்பின்மீது கையை வைத்துக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்க அவர்களது முலைகளின்மேல் அணுப்பட்டிருக்கின்ற காகமாலை முதலிய ஆபரணங்கள் ஒன்றோடொன்று உறைத்து கலகலவென்று சபிக்க, அந்த சபித்தாலே செவிக்கு ஆரத்தம் பெறுகிறபடி. உண்ணுஞ்சேறும் பருகும் நிரும் அவர்கட்கு வேறில்லை; அத்தேவமாதர்களின் கடாஷ வீசுணர்வை துமாத னனாக உண்பர்; அவர்களுது புண்முதுவலேவோடு கூடின அதர்சமுத்தத்தைப் பரவும் பண்ணுலார்; ஆக இவ்வளவுஞ் சொல்லப்பட்ட இன்ப நகர்ச்சியே தரும புருஷார்த்தத்திற்குப் பய னாகப் பெறுவதாம். இரண்டாவதாக அந்தாம் [பொருள்] என்னும் புருஷார்த்தத்தில் பரமபுரம் இதுவே பொழிய வேறில்லை; பொருள் படைத்தவர்கள் தருமம் சொல்லுகள்; ஆதலால் அறத்தின் பயனை பொருட் கும் பயனாக முடியக்கடவதாம்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்பாம் காம்.] நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோஷமென்று முதலிலேயே தன்னுண்டது; தருமமும் அர்த்தமும் காமவித்தியையே பயனாகக் கொண் டன; ஆகவே, காமபுருஷார்த்த மொன்றே முக்கியம்; மற்ற அறம் பொருள்கள் இதற்குச் சேஷபூதம்— என்று இதுவரையில் நிரூபிக்கப்பட்டதாதலால் காம் காமபுருஷார்த்தத்தையே கைக்கொள்வோமாகிலும்; அது தன்னிலும் நேறாமான விகற்பாதா காமமன்றிகே வேந்தாத்த விரவிதமாய் உத்தேசியமாய் சாச்வத பலமான பவதவித்ய காமத்தைக் கைக்கொண்டோம் என்று ஆழ்வார் தமது உறுதியைக் கூறித் தலைக் கட்டிகுராவிற்று.

“சேமகல்விடம் பொருளுக் தருமமுஞ் சீரிய சற்காமமும் என்றிவை காண்டென்பர்—காண்டெனக் கண்ணனுக்கேயாமது காமம் அறம் பொருள் வீடிதற் சென்றுரைத்தான், வாமகண் சைன் இராமநரச னித்த மஸ்மிசையே” என்ற துற்றத்தாழிப் பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தகும்.

சிலகுறிப்புக்கள்

கொன்னவிலுங் தோளரி மாத்தான் கமந்த—மெய்யே பயங்கரமான சிங்கம் ஆஸகத்தைச் சமத்து கொண்டிருப்பதாகப் பொருளல்ல; ‘சிங்கம்தானே கமந்து நிற்கிறதோ’ என்று சங்கிக்கும்படியாக சிப்பலேலைப்பாட்டின் அமைதி உள்சபடி. [தலசிப் பொதியலிழ்த்து] பொதியலிழ்த்தலாவது—கட்டு செகித்தல்; விசலித்தல், சாமரம் வீச வீச விசலிக்கும்பே. [முன்னம் முகிழ்த்த] முன்னம் என்று

சுருத்துக்குப் பெயர். கொஞ்சித் சுருத்தை விரிப்பித்துக்கொண்டே புண்ணை செய்க்கசாம் பெண்டிர்
கள். [மாடெல்லாம்] “மாடு பொண்டங்கம் செய்கம்” என்று சிவன்கு. சுற்றுப்பிரதேசங்களென்கை.
மக்தாபம்—தேவலோகத்த ஐந்து வ்ருகங்களுள் ஒன்று; வடசொல், மாணிக்கமஞ்சரி—வடசொல்
தொடர். ரக்னமயமான தரையிலே செம்பொன் மயமான மண்டபம் கட்டப்பட்டிருக்கிறதாம்; அதில்
மாணிக்க மயமான பூக்கொத்துகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; வ்படிக்கற்களாலே கொடுங்
கைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; பலமுக்கம்பங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவாம். “பின்னிஞ்ஞளி
சேர் பளிங்கு விளிம்படுத்த” என்பதைப் பலளக்காலுக்கு விசேஷணமாக்கி, மாணிக்க மயமான
தோரணங்கள் நிறைந்த பலளக்கால்களை புடையகாண மண்டபத்திலே என்று உணர்த்தலாம். ப்ர
வாளம் என்ற வடசொல் பலள மெனத் திரித்தது. மண்டபம்—வடசொல். அரம்பையர்—தேவ
மாதர்.

[இதுவிசம்பில் மன்னுமழைதவமும் இதுயாதி.] தவமும், தோய், சேர், ஊரும் என்ற
கள்கும் மாணிகைக்கு விசேஷணங்கள். நிறைந்த ராஜ பணங்கள் விமான மெனப்பறும். தேவலோகத்தி
லுள்ள மாணிகைகளெல்லாம் ஸூக்ருத பலனாகத் திடைப்பவை யாதலால் புண்பாத்தமாக்களுடைய இய்த
டப்படி அங்கு எங்கும் அசைத்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமையில் உள்ளமைபற்றி “விசம்பு ஊரும்
மாணிகை” எனப்பட்டது.

சாலேகம்—வடமொழியில் ஜாலகம் என்ற பதம் கலாகுரத்தத்தைச் சொல்லும்; அச்சொல்
இங்குச் சாலேக மெனத்திரித்து வந்து ‘பலகணி’ என்ற மெருள் பட்டது.

“என்னதஞ்சக்தன் சேர்புலர்த்த” என்ற அந்நாபகபாடம் வெண்டினை பிறத நீற்றலாலும்
வியாத்தியான விருத்தமாதலாலும் உபேகிக்கத்தக்கது. “சேற உள்புலர்த்த” என்பதே சுத்தமான
பாடம். அழிய மணவாளர் பெருமான் கையஞர் அருளிச்செய்த வியாத்தியானத்தில் உள்புலர்த்த என்ற
ப்ரதிகமெடுத்த, மேலேழவன்றியிலே அந்தப்பணிக்குக் கடலார் நிற்குலகட்டக்கொண்டு ஆற்றமா
மேலே புலர்த்த” என்ற வியாத்தியானிக்கப்பட்டொன்றை காண்க.

இமையாத் தடங்கண்ணார்—அநிமிஷங்களாதலால் இமைக்கொட்டதலில்லாத கண்ணையுடைய
வர்கள். அன்றிகே; இமையா- இமைக்கொட்டாமல் கண்டுகொண்டே விருக்கத்தக்க போதியதையை
யுடைய, தடங்கண்ணார்—பார்த்த கண்ணையுடைய ஸ்திரீகள் என்னவுமாம். மாந்துதல்—புட்கொள்ளு
தல்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே நீற்றும் காம்.] இகனை இரண்டு வாக்ஷியார்த்த
மாக யோஜிப்பது என்று; எவ்வனே யெனில்; “ஆதலால் காமத்தின் வழிமுறையே காம் நீற்றும்” என்ற
ஒருவாக்ஷியார்த்தம்; “ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே காம் நீற்றும்” என்று மற்றொரு வாக்
ஷியார்த்தம். “தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் காம புருஷார்த்தமே பலனாகத் தேறவதனால் காம் காமத்
திலே ஊன்றலோம்” என்பது முதல் வாக்ஷியார்த்தத்தின் கருத்து; தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும்
பலனாகத் தேறவதற் காமபுருஷார்த்தம் அந்நாபதலாலும் அந்நிராபதலாலும் காம் [காமத்தின் மன்னும்
வழி முறையே] அகல்ப ஸ்மிரமான பதவர்க்காம் மார்த்தத்திலே ஊன்றலோமென்பது இரண்டாவது
வாக்ஷியார்த்தத்தின் கருத்து. ஆதலால் என்னுஞ் சொல்ஒன்றே இருந்தாலும் ஆங்குத்தியினால் இரண்டு
தடவை அதுஸத்திக்கப்பட்டு இரண்டு விதமான சுருத்தையுள் காட்ட வந்தேயாம். நீற்றும்—தன்மைப்
பன்மை வினைமுற்ற.

... .. மாடுனாக்கின் அன்ன நண்டயா ரலரேச ஆடவர்மேல்*
மன்னு மடலுரா ரென்பதோர் வாசகமும்* தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டே* அதனை
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்..... [யாந்தெளியோம்]

மான் கோக்கின் அன் னம் நண்டயார்	{ 'மான் போன்ற கோக் கையும் அன்னம் போ ன்ற நண்டையுமு டைய மாதர்கள்	தென் உரையில் கேட் டு அறிவது உண்டு	{ தமிழ்ப் பாவையின் கே ட்டு அறிந்திருக்கிறோ ம்;
அவர் எச	{ (உலகத்தார்) பழிதாற்றும் படி	யாம் அதனை தெளி யோம்	{ அந்த காக்கியத்தைத் தெளிவுடையதாக காம் நினைக்க மாட் டோம்; (அது அஸத் தம்.)
ஆடவர் மேல்	{ புருஷர்களின் மேலே [ஆண்களை கோக்கி]		
மன்னும் மடல் ஊரார் என்பது ஓர் வாசக மும்	{ மடலுரக் கூடாது" என் று சொல்லுகிற ஒரு காக்கியத்தை	மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்	{ (இவ்விஷயத்தில்) நிறத் த ஸம்ஸ்கிருத நூல்க ளில் கூறிய வழியை யே கைப்பற்றுவோம்.

* * *—சிறந்த காம புருஷர்த்தத்தையே நாம் கடைப்பிடிப்போம் என்றார். சீழ். தாம்பற்றின பகவத்
காமம் தமக்குக் கைகூடாமையாலே அதற்காக மடலுரவதே கதி என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் அறுதி
யிட்டு, "புருஷனை கோக்கி ஸ்த்ரீகள் மடலுரவது கூடாது" என்று தமிழர் ஒரு வரம்பு கட்டிவைத்திருக்க,
ஸ்த்ரீவாகிய நீர் எவ்வளவு மடலுரப்புகுமீ? என்று சிலர் ஆகேசித்ததாகக் கொண்டு அவ்வாக்கேபத்தை
அதுவதித்து அதற்கு ஸமாநாதமும் அருளிச்செய்கிறார்.

மடலுரவதென்பது நாணத்தை அறவே யொழிந்துக் காதலை வெளிப்படையாக்கித் தெருவேறப்
புறப்பட்டுச் செய்யுங்காரியமாதலால், நாணத்தையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மாநாக்டு இக்காரியம்
கூட்டுவோமென்று தமிழர் மறுத்தனர்; அந்த வரித்தார்த்தத்தையே "கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர்,
மடலுரார் மற்றையார்மேல்". இத்தயாதிகளால் பண்புள்ளார் வெளியிட்டனர்.

காதல் கடல்போல வளர்ந்து கிடந்தாலும் அபலாதத்துக்கு ஆல்பதமான மடலுரதல் பெண்டுகளுக்கு
குக் கூடாதென்பது தமிழர்களின் கொள்கையாயிருந்தாலும் அதனை நான் உதெமாகக் கொள்ளேனென்றி
றார் ஆழ்வார். மடலுரவதற்குக் காமத்தின் மிகையே அதிகாரமாதலால் அப்படிப்பட்ட காமமுள்ளவர்கள்
ஆணையிருந்தாலென்? பெண்ணையிருந்தாலென்? யாரேனும் மடலுரலாம்; ஆசையை வரம்பிட்டுக்காக்க ஆர
லும் முடியாது; அரசராணைக்குக் கட்டுப்படுமோ ஆசை; வேலியடைத்தால் நிற்குமோ வேட்டை; அளவு
கடந்த வேட்டையின் காரியமாக விளையக்கடவதான மடலுரையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்
கள் செய்யலாகாதின ஒரு வரம்பு கட்டுவதானது ப்ரேமத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயல்
மத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் = ஸ்ரீ ராமாயணம் ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய வட நூல்
களில்—ஸீதை, உஷை முதலிய பெண்ணரசிகள் நாணத்தவிர்த்த தத்தம் காமத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தி
யிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் என்னுடைய விரித்தார்த்தம் வடமொழி நூல் நெறிக்கு ஒக்குமென்று
ராயிற்று. கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் முதலிய தமிழ் நூல்களிலும் இவ்வார்த்தம் இருந்தா
லும், அவை வழிதாவெயன்றி முதலுலல்லாமை அறிக.

ஆழ்வார் புருஷந்தானே, ஸ்திரீ அல்லவோ, இவர் மடலார்வது தென்னுனாக்கு இணங்கியதேயன்றி விருத்தமன்றோ என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். இவர் பிறப்பால் புருஷசேயாலிலும் புருஷோத்தமனை அறுப விற்குத் திறத்தில் ஸ்திரீபாவத்தை யடைந்தனாதலாலும், மேலே “என்னுடைய பெண்மையும் என்னல னும் என்முலையும” என்று அந்த ஸ்திரீபாவத்தையே விளக்கத் காட்டுகின்றமனாதலாலும் இப்போது இவர்க்கு ஸ்திரீவமே உண்டென்க.

அப்படியே விருந்தாலும், மடலார்தல் ஆடவர்க்கே உரியதென்றும் மடலார்வேனென்று சொல்லாதல் இருபாலர்க்கும் உரியதென்றும் தமிழர் கூறுகின்றாராதலின் இப்போது ஆழ்வார் மடலார்வேனென்று சொல்லது மாத்திரியேயன்றி மடலார்தலைச்செய்து முடித்தல் இல்லாமைமாலே தென்னுனாயோடு விரோ தம் ஒன்றுதல்லையே யென்னில்; இஃது உண்மையாயிலும், மடலார்வேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தை தானே ஆழ்வார் நிகுவுள்ளத்தால் மடலார்வதாகலாலும், மடலார்க்கே தீர்வே எனென்று இவர் சொல்வ தைக்கேட்டு ‘மாதராகிய நீர் அப்படி மடலார்காம்?’ என்று கேட்கார்க்கு ஸமாதானம் செல்லவேண்டி யிருப்பதால் “தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனை யாக் தெளியோம்” என்று இங்கு அரு ளிர்சொப்பவேண்டியது அவசியமாயிற்றென்க.

... .. வேண்டாதார் தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சுந்தனக்குழம்பின்*
 அன்னதோர் தன்மை யறியாதார்* ஆயன்வெய் இன்னினை யோசைக் கிரங்காதார்* மால்விடை
 [யின்
 மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார்* பெண்ணமேல் பின்னுதல் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுதா
 [வக்கு*
 உன்னி யுடலுருகி கையாதார்* உட்பர்வாத் தன்னு மதியுத்த தூரிலா நீணெருப்பில்*
 தம்முடலம் வேலத் தளராதார்* காமவேள் மன்னுஞ் சிலையாய் மலர்வாளி கோத்தெய்ய*
 பொன்னெடு வீதி புகாதார்.....

வேண்டாதார்	(அப்படிஸம்ஸ்கிருத நால் களில் சொல்லப்பட்டவ ன்ளபடி காமத்தின் அபிப்பிராயத்தினையு) விரும்பாதவர்கள் (அப் படிப்பட்டவர்களென் றால்.)	ஆயன் வெய் இன் இனா ஓசைக்கு கிரங்காதார்	இனா யன் னுதுகிற புல் லாக்குழவின் இளைய காவதவளியைக்கேட் டித் தளராதே விருப்ப வர்கள்;
தென்னன் பொதியில் செழு சுந்தனக்குழ ம்பின் அன்னது தர் தன்மை அறியாதார்	பாண்டிய ராஜனது நாட் டிலுள்ள பொதியமலை யில் விளைகிற சுந்தன த்நினாலாகிய குழம் பின் அப்படிப்பட்ட தன்மையை அறியாத வர்கள்; (விருந்தத்தில் ‘சுந்தனம்’ கொடுப்பு) என்றியாகே அருக ப்புகிக்கொண்டு குளிர் சரியாயிருக்கும் ஸாஷ லிதர்களென்றபடி.)	மால் கிளையின் மன் னு மணி புலம்ப வாடாதார்	(பாவின் மேலே) வ்யா மோதுகிற கருகிற காளையின் கிழத்த (கரு த்தின்) மணியானது ஒலி செய்ய அதனைக் கேட்டு இரங்காதே விருப்பவர்கள்;
		பெண்ணை மேல் பின்னும்	பின் மரத்தின் மீது ஆனோடே காயவரு கோத்துக்கொண்டி ருக்கிற

அவ் அன்றில் பெடை வாய் சிறு குரலுக்கு	{ அன்றிற் பறவையின்பே டையினது வாய்க்கின் றுமுண்டாகிற் அப்படி ப்பட்ட சிறு குரலைக் கேட்டி	தூசிலா ரீன் கெருப் பில்	{ தீர்மலமான நிலாவாகிற் பெரு கெருப்பில்
உன்னி	{ தமது நாயகி விரஹத் தை நினைத்து	தம் உடலும் வேல தளராதார்	{ தங்களுடைய சரீரம் வெ ந்து போம்படி சிதில ராகாதவர்கள்; (இப்ப டிப்பட்ட அரவிகர்களின் யாரென்னில்);
உடல் உருகி னையா தார்	{ சரீரம் கரைத்து சிதில ராகாதவர்கள்;		
உம்பர் வாய்	...ஆகாசத்திலே	காமவேள் சிலை வாய் மன்னும் மலர்வாளி கோத்து எய்ய பொ ன் செடு வீதி புகா தார்	{ மண்மதன் தனது வில்லி லே பொருக்கிய புஷ் பபாணங்களைத் தொடு த்துப் பிரயோகிக்கச் செய்தே (இனி மடலு ர்வதே புருஷார்த்த மென்று கொண்டு) அ ழகிய பெரிய வீதிகளி லே புறப்படாதவர்கள் எவரோ, அவர்கள்.
தன்னு மதி உருத்த	{ கெருக்கிய (கிரணங்களை புடைய) சத்தின் சொரிந்த		

* * * *—எல்லை கடந்த காமமுடையவர்கள் ஸந்தேஹைய விட்டுக் கதரியாவினும் அபிமதத்தைப் பெற்றுத் தீரவேண்டும்—என்கிற என் கொள்கையைப் பின் செல்லாமல், ஸ்கர்யாகப் பிறத்து வைத்து நாணத்தை விடுவதென்பது என்காவது உண்டா? என்று நினைத்து வாயடைத்துக் கிடக்கப் பார்க்கிறவர்கள் அரவிகர்களில் கடைகெட்ட அரவிகர்களென்கிறார்.

[தேன்னன் பொதியில் இடையாதி] தென்னாருகிருன்—தெற்குத் திசைக்குத் தலைவனாய் மலயத் தலையென்று பெயரையுடையான பாண்டியன்; அவனுடையதான யாதொரு பொதியாமலைபுண்டு—மலய பர்வதம்; அதில் விளைகிற சந்தனத்தினாலாகிய குழம்பின் தன்மையை அறியாதவர்கள் என்னை, நாயகனைப் பிரித்து தனியிருக்கும் ஸமயத்திலே சந்தனக்குழம்பை உடம்பிலே பூசிக்கொள்ளும் மாதர் கெருப்பை யணைந்தாற்போலே தயிக்கப்பட்டவருக்கு உண்டாயது முறைமை; அங்மனம் வருந்தாதே 'நறா ஹா! சந்த னச்சேறு என்ன குளிர்த்தியாயிருக்கிறது!, அதிபோத்யம்!! பரமபோத்யம்!!!' என்று உகந்து பேசும்படியான அரவிகர்கள் என்றாயிற்று. ஆகவே, சந்தனக்குழம்பின் அன்னதோர் தன்மையாவது—விரஹத்தில் சந்தனத்துக்குண்டான தாறுசத்தம்; அதனை யறியாதவர்கள்—'சந்தனம் ஸசத்தியோபசாரத்திற்கு ஏற்ற வஸ்து என்று கொள்ளும் அறிவிலிகள்; அவர்கள் அரவிகர்களேயிதே.

பொதியில்=பொதி என்றும், பொதியில் என்றும் மலயமலைக்குப்பெயர்; இக்கு இல் என்பது சொல்வழிகமாகவுமாம், ஏழாய் வேற்றுமைபுருபாகவுமாம்.

ஆயன்வே யின்னிரை யோசைக் கிரங்காதார் =விரஹ காலத்தில் வேயங்குழலோசை [வேணு காதம்] காதிப்பட்டால் உள்ளமுருகிச் சுருண்டு விழுவது முறைமை; அப்படி தளராமல் 'குழலோசை செவிக்கு இனிதாயிருக்கிறது, எல்ல ராகத்தில் வாசிக்கப்படுகிறது; லக்ஷணத்தில் மருயில்லாமல் வல்லக்ஷ ணமாயிருக்கிறது' என்று சொல்லித் தகித்திருப்பவர்கள் அரவிகர்களேயாவர். குழலாதுவது இடையர்க்குச் சாதியல்லவாகையால் ஆயன்வேய் எனப்பட்டது.

மால்லிடையின் மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் =ஊராமாட்டுக்களின் கழுத்திலே தொங்க விடப்பட்டுள்ள மணிகளின் ஒலியானது விரஹிஸ்தரீகளுக்கு உத்தீபகம்; மாகுகன் காடுகளிலே மேய்த்துவிட்டு

இயற்பா—பெரிய திருமடல்—உரை

ஊர் பாஸ்தமன ஸமயத்திலே ஊரிலுள்ளே புரும்போது ஆனந்தமாகத் துள்ளிக்கொண்டு வருகையாலே உண்டாகின்ற அந்த மணியோசையானது கலவிக்கு எகர்த்தமான இராகாகலத்தை நீண்ப்பூட்டி வருத்தச் செய்யும்; “கனையா ரிகுராவும் கார்மணியின் காவாடல், தினையேனும் கில்லாது தியிற் கொடிதாலே” என்று பெரிய திருமொழியிலும், “மாலையாய்த் தன்னுடைய காவொழியாதாடுத் தனிமணியின்; இன் னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனத்தே, கொன்னவிலுமெஃகில் கொடிதாய் கொடிதாரும்” என்று இத்திருமடலிலும் இவர்தாமே அருளிச்சொய்தது காண்க. மால்விடையின் மணிபுலம்ப அதனைக்கேட்டு வாடாதவர்கள் எப்படி அரவிகர்களுே அப்படியே இவர்களும் அரவிகர்கள் என்றதாயிற்று.

[பெண்ணைமேல் பின்னு மல்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுதூலுக்கு உன்னியுடலுந் திகையாதார்.] அன்றில் என்பது ஒரு பதனையு; அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும்; அது எப்பொழு தும் ஆணும் பெண்ணும் இணை பிரியாது நீர்க்கும், கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரித்தாலும் அத்துயர்த்தைப் பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திக்கவி அதன்பின்னும் தன் துணை யைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபோகும்; இப்பதனையை கூடாதுவார் க்ரெஞ்சும் என்பர். ஆணும் பெண் ணுமான அந்த அன்றிப்பதனை இணை பிரியாமல் செருக்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கொத்துக் கொண்டு உறங்கும்பொழுது அங்குறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில் செலிழ்த்த வளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல் மெலிந்து பெருக்கொணியாகக் கத்துற மிக இரங்கத்தக்க சிறுதூல் காமோத் தீபகமார்ப் பிரிவாற்றாமைத்துயரை வளர்த்து விடாவிடின் மிகவருத்தும்; அதற்கு வருத்தாதவர்கள் அர விகர்களுேயாவர்.

[உம்பர்வாய்த் துண்ணுமதியுருத்த தூரிலா நீணெருப்பில், தம்முடலம் வேவத் தளராதார்.] “மேவுதன்மதியம் மெய்யுமையாலே” (திருவாய்மொழி) என்றபடி விதவிதஞ்ஞாந் சச்சி ராணங்கள் செருப்பைவாரி எறித்தார்போலே யிருக்கவேண்டும்; மிலா, மேலே பட்டகாடு திக்கதுயிருந்போலே கொத்து கூக்குரலிட வேண்டும்; அப்படியன்றி, குளிர்ந்த மிலா கிடைத்ததென்று மிழந்து அநிலே படுத் தையை மிரித்துப் படுக்கலால்வார் அரவிகர்களுேயாவர்.

முதலிலே, வேண்டாதார் என்னுமே, அகற்குப்பொருள் விலகியிருர்—காமவேள்+வீதி புகா தார் என்பதனும். மன்மதன் தனது வியவிலே புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்தப் பிரயோகித்த வளவிலும் “செவ யெளவக ஸ்தரீகா ரியுத்து கைத்து காணல் காக்க வேணுமேயன்றி ஸ்ரணையை விட்டுத் தெரு விலே புறப்படலாமோ” என்று தத்துவம் பேசியிருப்பவர்கள்—சத்தனக் குழம்பின் தன்மை யறியாதார், ஆயன்வேய் இன்னிசை யோசைக்கிரங்காதார், விடையின் மணிபுலம்ப வாடாதார், அன்றில் பெடை வாய்ச்சிறுதூலுக்கு உருவ கையாதார், மதியுருத்த தூரிலா நீணெருப்பில் தளராதார்,—[இப்படிப்பட்ட அரவிக சிகாமணிகளாவர்] என்றதாயிற்று.

... .. தம்பூவணைமேல் சின்ன மலர்க்குழலு மல்துலு மென்முலையும*

இன்னிள வாடை தடவத்தாங் கண்ணிலும்* பொன்னிளயார் பின்னுக் திருவறக.....

தம் பூ அணைமேல் { தந்தனாடைய புஷ்பபா ர னத்தின் ரீது

சின்னம் மலர் குழலும் { துகள்களையுடைய புஷ்ப பங்கையணிந்த கூத்த லாவும்

அல்குறும் ...கத்தம்பத்தையும்

மெல் முலையும் மெல்லிய முலையையும்

இன் னிள வாடை { இனிதாய் இளையதாயுள் ள வாடைக் காற்றான து வந்து தடவ

கண் துயிலும் { (ஆர்த்தமாகத்) துங்கு ரின்ற

பொன் அணைவார்தாம்...ஸ்தரீகாணவர்கள்

பின்னம் திரு உறக * { மேன்மேலும் மேனிய முகு மேலிட்டு விளங் கட்டும்.

இயற்பா—பெரிய திருமடல் உரை.

* * *—பல மாந்தர்கள் நாயகனைப் பிரிந்த தாலத்தும் சிறிதும் வரடாமல் ஒருக்காமல் புஷ்பங்களினால் படுக்கை அமைத்துக்கொண்டு அதன்மேலே ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு கமது கூந்தலையும் அங்குலையும் நுடிலையையும் காணக்கூர்ந்து வந்துவிதி இனிமைப்படுத்த இனியமாய்க் கிடப்பார்கள்; அவர்கள் ஒருப் பிலே கிடந்து நிறம்பெறுவார்கள்; காட்டுத்தீக் கதுவினாலும் வகியும் பண்ணாமல் உறக்க வல்லவர்கள்; அவர்கள் [பின்னும் திரு உறுக:] நாயகனைப் பிரிந்த நிறமழியவேண்டியிருக்க, விடாதுமே வினைநாயக மேன்மேலும் அழகுஞ் செல்வமும் அதிகமாகப் பெறுவார்களாகில் அப்படியே பெற்றிடுக; அப்படிப்பட்ட கல் கொஞ்சு எனக்கில்லை; நலையின ஒரு கொடிப்பொழுது பிரிந்தாலும் “மென்மலர்ப்புள்ளி வெம்பள்ளி யாலே” என்று கதறிக்கொண்டு நான் மடமச்சக்களை விட்டு செருத்தெருவே பறப்பட்டு நான் மடநூர் வனையன்றி ‘ஒழிக்க பாவி அப்படியே ஒழியானு’ என்று கெத்தித்துக்கொண்டு ஸுகமாக காழ்பவர்களைப் போலே வாழமாட்டேன் என்றதாயிற்று.

சின்னமலர்க்குழலும்—சின்ன மலர்—விரிந்த புஷ்பங்களை உடைய என்றமாம். “சின்னம்— விரிவை” என்று வியாக்கியானம். பொன்னனையார்—பொன் போன்ற மேனியையுடையவர்களு— மாந்தர்கள். பொன்னானது செருப்பிலே இடப்பீட்டு உருவழியாம அழுக்கற்று நிறமும் ஒளி பெறாம போலே விடாதுக்கூறிய வீழ்ந்தகாலத்தும் உருவழியாமல் மேன்மேலும் ஒளிபெற்று வியங்கும் பாத்திய வதிகள் என்பார் பொன்னனையார் என்றார். திருஉறுக—உறுதலாகது அதிகப்படுதல்; அதிகமான சோபையை அடைத்திட்டும் என்றபடி. இது கேயித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. *

... .. போர்வேந்தன் தன்னுடைய தாதை பணியா லாசொழித்து*

பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு* மன்னும் வளங்கு கைவிட்டு* மாதிசங்கள் மின்னுருவில் ஓ லிண்டிடர் திரிந்து வெளிப்பட்டு* கன்னிரைந்து தீபந்து கழையுடைந்து கால் [சுழன்று*

பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவா* கொன்னலிலும் வெங்கானத் தூடு* கொடுங்கதி [ரோன்

துன்னு வெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்* மன்ன னிராமன்பின் வைதேவி யென்று அனன நடைய வணங்கு நடந்திலனே. [ரைக்கும்*

போர் வேந்தன் ... ரணஞ்ஞகிய இராமன்

கன்னுடைய { தன் தகப்பனான சதாதனு
தாதைபணியால் { டைய விசார்படி

அரசு ஒழிந்து { ராஜ்யமான்வதைத்தவிர்த்து
(காட்டுக்குப் புறப்பட்ட
போது)

பொன் நகரம் { அழகிய அயோக்யாபுரியின
ள்ளாரடங்கலும்

பின்னே புலம்ப { (ந் காட்டுக்குப்போகேல்
என்று) பன்னு வழுவ
கொண்டே வந்தபோதி
லும்

கொண்டேர் என்னவேனும்,

பெ. 4

வலங்கொண்டு { தான் கொண்ட உறுதியை
விடாமற்கொண்டு

வளம் மன்னும் காடு { செல்வம் மிகுந்த காட்டு
கை விட்டு { உபேகித்துவிட்டு

மாதிசங்கள் மின் { திருக்கந்தேசனும் மின்
உருவின் வெண் { போன்ற கானலே பரவி
தேர் திரிந்து { மிகுக்கப் பெற்றதும்

வெளிப்பட்டி { எவ்வாறு குர்வ ஸ்தவமாகவு
மிகுக்கப்பெற்றதும்

கவநிவார்த்த நிப
த்த கழை உடை
த்து கால் சந
ந்து

{ கவநுடன் நிறைந்த (புல்லு
கம்) திருமடலில் கவ
வெடித்து கழைக்காற்று
அடித்துக்கொண்டிருக்க
ப் பெற்றதும்

பின்னும்

...அதற்குமேலும்

நிறைவியு பேயே
திரித்து உலகா

{ (ஆராராயில்வாமைபால்)
யடித்த வலிற்றையுடைய
பேயாகவே திரித்துக்கொ
ண்டிருக்கப்பெற்றதும்

கொல் கலிலும்

{ கொலைசெய்யப்பற்றின அப்த
மே இரம்பித்தொண்டிரு
கைப் பெற்றதுமாம்

கெம் கனத்தாடு

...கெவ்விய காட்டினுள்போ

கொடு கறிதோன்
துன்னு கெயில்
வறுத்த கெம்
பால் மோல்

{ உய்ந்த கிடைகூறு வலிர்வ
லுடைய கெவ்வியிலாகில்
கைக்கப்பட்ட கெவ்விய
பருக்கைக் கைகளின்மே
லே (கொடுத்தருளின கை
யிலே)

கைதேவி என்ற
உரைக்கும்

{ கைதேவி என்ற சொல்லப்
பட்டவளாய்

அன்னம் கண்டா
அணகரு

{ அன்னத்தின் கடைபோன்ற
கண்டையுடையவளான
ஸீதாபிராட்டியானவள்

மன்னன் திரையன்
பின்

{ அந்த ஸீதாம மஹாராஜன்
பின்னே

பருக அடிவால்

{ பருகபோல் கெவ்விய திரு
வடிவாளாலே

கடத்தியசே

{ தானும் கடத்து கெவ்வியில்
நிலையா?

உ உ உ—ஆகாசின் மிருதிலாலே காய்க்கத்தலிற்று காயகன் பின்னே போகதும், காயகனை பலாத்
காரத்தாலே தனக்காகிக் கொள்வதும் காயகனைப் பெறாதற்கு அரிய பெரிய ஸாதகங்களை அதற்குட்ப
தும் இவைகெவ்வியம் பட்டவளாவதற்குப் பரியாயமுடியும் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். தமிழர்கள் ஏதோ
எழுதி வைத்திருக்கிறபடி மடவாசலே, திருவந்தான் மடவாசல்களே இவருடைய அப்பிராயத்தில்லை;
ஸ்தீகைக்கு இன்றியமையாத ஸ்வரூபவலிய காயகத்தைக்காற்று மரியாதை வழுவிமால் நித்திரிசில
ருகைத்து காணம் கீழ்ப்படிவைய வெளியிடுகின்ற செய்தி எதாவது இருக்கலும் அது மடவாசல்களுக்கு
மென்றாயிற்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது. அப்படி காயகத்துறந்த அதிபரக்குத்தி பண்ணின
பெண்ணாடுகளின் சரித்திரம் வடமொழியில் தூதிநாஸ புராணங்களில் ஏராளமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றதில் காயகத்து பெண்ணாளுடைய செய்கையை எடுத்துக்கொல்ல உத்தேசித்த ஆழ்வார், முதலில்
ஸீதாபிராட்டியின் கடந்தையை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

கைதேவியின் சொற்படி கடக்கவேண்டியவளான தசரத சக்ரவர்த்தி இராமபிரானை அழைத்து கவலா
வஞ்செல்லுமாறு நியமிக்க அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட இராமபிரான் கணத்திற்குப் புறப்படுங்
காலத்தில் ஸீதாதேவிவிடஞ் சென்று இச்செய்தியைத் தெரிவித்து 'கான் போய் கருகிறேன்; வருமானும்
கீ மாமனார்க்கும் மாமிசார்க்கும் ஒரு குறைவுகின்றிப் பணிவிடை செய்துகொண்டிரு' என்ற சொல்லுங்
கால், தன்னை நிறத்திப்போவதாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட பிராட்டி யிதவுள் கோபித்து 'என்
தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை உமக்குக் கொடுத்தார்; ஒரு பெண்டாட்டியைக்
கூடக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் காப்பாற்றி ஆகத்தக்க வல்லமையற்றவர் கீர் என்பதை அப்போது
அவர் அறிந்தினர்; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக் கேட்டால் உம்மை கண்கூட வெருமானிப்பர்; ஒரு
பெண்பிள்ளை ஆணாடையுடையவர்தான் எம் பெண்ணாகக் கைக்கொண்டு போய்த்துக்கான்' என்ற நினைப்பர்
என்று கோவார்த்தோற்ற வார்த்தை சொல்லித் தன்னைபுன் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று நிர்ப்
பத்தித்து, காட்டு வழிகளின் கொடுமையையும் கணிவாயமல் காமவிர்த்தியையே தலையாகக்கொண்டு போக
விவ்ஸயா? இது மடவாசல்களால்வரா? என்கிறார்.

இயற்பா — பெரிய திரும்பல் — உரை.

நாத: என்ற வடசொல் நாதையெனத் திரிந்தது. வலங்கொண்டு = பலம் [பலம்] என்ற வட சொல் வலமெனத் திரிந்தது. மனவலிவைச் சொல்லுகிறது. கொண்ட காரியத்தைக் குறையறத் தலைக் கட்டியே விடும்படியான அழகுவஸாயம், மன்னும் வளநாடு = மன்னும் — குலக்ரமமாகத் தனக்குப் பரப் பமான என்றமாம். மாதிரங்கள் = மாதிரம் என்று ஆகாயத்துக்கும் திசைக்கும் பூமிக்கும் மற்றும் புலவற் றுக்கும் வாசகம். "விண்டேர் திரிந்து" என்று பாடம் வழங்குவதாலும் வெண்டேர் என்றே உள்ளது பரயோகங்களும் அப்படியே. வடமொழியில் மிருகத்ருஷ்ணு என்று சொல்லப்படுகிற கானல் தமிழில் வெண்டேர் என்றும் பேய்த்தேர் என்றும் சொல்லப்படும்.

வேளிப்பட்டு = செடி மரம் முதலியவை இருந்தால் வெய்யிலுக்கு அவற்றின் நிழலில் ஒதுங்க லாமே; அப்படி ஒன்றுமில்லாமல் பார்த்த பார்த்த வடமெல்லாம் வெளி நிலமாயிருக்காக. கல்நிறைத்து — வழிமுழுதும் கற்கள் நிரம்பியிருக்கும். தீய்ந்து எனினும் தீந்து எனினும் ஒக்கும், மருகாத்தாரங்கனிற் கண்ட விடமெங்கும் தீப்பற்றி எரிந்துகிடக்குமாய்க் து. கழை — மூக்கில். வெய்யிலின் மிகுதியினால் மூக் கில்கள் வெடித்துக்கிடக்கும். கால்சுழன்று — எங்கும் குறுவளியாய்க் கிடக்கும். குறுவளி — சுழல் காற்று; மனிதரைத்துக்கி யெறியுங்காற்று.

திரைவயிற்றம்பேய் — ஜகஸஞ்சாரமுள்ள காடாயிருந்தால் அங்குள்ள பேய்களுக்கு வதாவது உணவு இடைக்கும்; வயிறும் நிரம்பியிருக்கும்; நீர்ஜகமான காடாகையாலே பேய்களின் உணவின்றிச் சுருங்கி மடித்த வயிற்றையுடையவாயிருக்கும். திரிந்துலவா = உலவுதலானது — உலரவுதலும் ஒழிதலும். 'திரிந்துலவா' என்றது திரிந்து மரனாத என்றபடியாய், எப்போதும் பேய்களோ திரிந்துகொண்டிருக்கிற காடு என்னவுமாம்.

வைதேவீ — வீதைக்கு வடமொழியில் 'வைதேவீ' என்று பெயர்; விதேவராவது ஜகன் து மகள் என்றபடி. அணங்கு — தெய்வப்பெண்; "சுருமணையாகும் தெய்வப்பெண்ணை" என்பது நிகண்டு. *

பின்னுங் கருநெடுங்கண் செல்வாய்ப் பிணைநோக்கின்* மின்னணைய நுண்மருங்குல் வேகவதி [யென்றமைக்கும் கன்னி*தன் இன்னுயிரங் காதலனைக் காணாது* தன்னுடைய முந்தோன்றல் கொண்டேகத் [தான் சென்ற*அங்கு அன்னவனை நோக்கா தழித்துரப்பி* வாளமருள் கன்னலில்தோள் காணையைக் கைப்பிடித்து பொன்னலிவா மாகம் புணர்ந்திலளே..... — [மிண்டும் போய்*

பின்னும் அது தவிரவும்,

கரு நெடு கண் செம் வாய் பிணை நோ க்கின் மின் அணை ய நுண் மருங் குல் { கறுத்து நீண்ட கண்களையும் சிவந்த வாயையும் மரன் போன்ற கோக்கையும் மின்போய் ஸுசிஷ்மமான இடையையும் உடையவ ளாய்

வேகவதி என்று உ ரைக்கும் கன்னி { வேகவதியென்று சொல்லப் படுபவளான ஒரு பெண் பிள்ளை

தன் இன் உயிர் ஆம் காதலனை காணாது { தனது இளிய உயிர்போன்ற கணவனைத்தான் காண வொட்டாமல்

தன்னுடைய முன் தோன்றல் கொ ண்டு ஏக { தனது தாயை (தடுத்தது) தன்னைக் கொண்டுபோக

அய்கு ...அகல்வஸ்தையிலே அன்னவனை ...அகத்த தமையனை

இயற்பா—பெரிய திருமடல்—உரை

கோக்காது	...லகியும் பண்ணாமல்	கை பிடித்து	{ பாணிக்ரஹணம் செய்து கொண்டு
தான் சென்று	{ தான் பலாத்காரமாகப் புறப்பட்டுப்போய்		
வான அமரன்	...பெரிய போர்க்களத்திலே	மீண்டும் போய்	{ அங்கிருந்து ஸ்ஸ்ஸ்தாகத்திலே போய்ச் சேர்ந்து
கல் நலில் தோள் காட்டாயை	{ மலைபோல் எண்ணிய தோளையுடையவனும் காலை போல் செருக்கற்றிருப்பவனுமான தனது காதலனை	பொன் நலிலும் ஆகம்	{ (அக்காதலனுடைய) பொன் போன்ற மார்பிலே
அழித்து உர்ப்பி	{ இழிவான சொற்களைச் சொல்லி அதட்டி	புணர்ந்திலவே	{ அணையப்பெற்றாளில்லை [போர்?]

* * *—வேகவதி என்பதுபொரு தெய்வமாதின் சரிதையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் இதில் பெரிய திருமடலிற் சொல்லப்பட்ட வாஸவதத்தையின் சரித்திரத்துக்கு மூலமாகிய புராணம் இன்ன தென்று தெரியாததுபோலவே இவ்வேகவதியின் சரிதைக்கு மூலமான புராணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்நாடுகளில் ப்ரஸித்தமான பெருங்கதை என்ற தொகுதியில் உதயணன் சரித்திரப் பகுதியில் இத்தெய்வமாதுகளின் வரலாறு ஒருவிதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. வடமொழியிலும் கதாஸரித்ஸாகாம் என்ற நூலைப்புத்தகத்தில் இவர்களின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய அப்புத்தகங்கள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திக்கு மூலமாகச் சொல்லவொண்ணாது. கதைப்போக்கிலும் வேறுபாடு உள்ளதுபோலும். ஆகையாலே இக்கதையை இங்கு விரித்துரைக்க விரும்புகின்றிலோம்.

அழகிற் சிறந்த வேகவதி என்னுமோர் தேவகன்னிகை தனது கணவன் முகத்திலே விழிக்க வொண்ணாதபடி தன்னைத் தனது தமையன் தடைசெய்து இழுத்துக்கொண்டுபோக, அவன் அவனை லகியும் பண்ணாமல் திரைஸ்கரித்து உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தனது காதலன் ஒரு போர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கே போய் 'இப்படிதானா என்னை நீ கைவிட்டுத் திரிவது!' என்று தார்க்காணித்து அந்தப் போர்க்களத்திலே பலருமறிய அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துத் தன்னுார்க்குக் கொண்டு சென்று இஷ்டமான போகங்களை அறுபவித்து வாழ்ந்தான்—என்கதாக இவ்விடத்தில் கதை ஏற்படுகிறது. இதன் விரிவை வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்க முன் தோன்றல்—முன்னே பிறந்தவன்.

... .. பூங்கங்கை முன்னம் பினல்பாக்கும் நன்னாடன் பின்னாமே*
கோன்னவிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை*தன்னிகரோன் றில்லாத வேன்றித் தனஞ்சயனை*
பன்னாக ராயன் மடப்பாவை* பாவைதன் மன்னிய நாணச்சம் மடமென் றிவையகல*
தன்னுடைய கோங்கை முகநெரிய* தானவன்றன் பொன்வரை யாகந் தழீஇக்கொண்டு
[போய்*தனது
நன்னகரம் புக்கு நயந்தினிது வாழ்ந்ததுவும்* முன்னுரையிற் கேட்டறிவ தில்லையே.....—

பூ கங்கை புனல் முன்னம் பரக்கும் நல் நாடன்	{ அழகிய கங்காநதியின் தீர்த்தம் முன்னே ப்ரவஹிக்கப்பெற்ற சிறந்த நாட்டுக் குத்தலைவனும்	மின் ஆடும் கொல் நலிலும் நீள் வேல்	{ ஒளியையுடையதும் கொலைத் தொழிலைக் கற்றதும் நீண்டது மான வேலாயுதத்தைக் கையிலே உடையவனும்
---	---	-----------------------------------	--

குருக்கள் குலம் { குருராஜ ஸம்சத்தில் தோ
பிதலை { ன்றின்வெறும்

தன் தீகர் ஒன்று { ஒப்பற்ற வெற்றி பொருத்தி
இல்லாத வென் { னவனுமான
[ரி]

தனஞ்சயனை ... அர்ஜுனனை

பன்னகராயன் மட { கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்
ம் பாலை { ப ராஜனுடைய-மடமை
பொருந்திய பெண்ணுனை
உலாபி பென்பவன்

பாலைதன் மன்னி { ஸ்ரீரீதவத்திற்குப் பொருத்
ய காண் அச்சம் { தின் காண் மடமச்சம்
மடம் என்று { முதலிய குணங்கள் நீங்க
இவை அகல { ப்பெற்று

தன்னுடைய கொண் { தனது தொங்கையின் முகம்
கை முகம் கொரி { கெறிக்கப்பெற்று
[ய]

தான் { (வெட்கத்தை விட்டுத்)
தானாகவே

நடந்து ... ஆசைப்பட்டு

அவன் தன் ... அவ்வர்ஜுனனுடைய

பொன்வரை ஆகம் { அதிசிய மலைபோன்ற
மார்பை

தழீஇக் கொண்டு { ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்
[டு]

தனது எல் காண் { தன்னுடைய அதிகாண் ஸ்தா
போய் புக்கு { கத்திலே (காதலோகத்தி
லே) போய்ச் சேர்ந்து

இவரிது வாழ்க்த்து { ஆனந்தமாக வாழ்ந்தானெ
வும் { ன்பதைவும்

முன் உரையில் கே { மஹாபாரதத்தில் நீங்கள்
ட்டு அறிவது { கேட்டறித்ததில்லையோ?

* * *—அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரையாகச் சொல்லும்போது ஸ்காநஞ் செய்யத் தங்கையில் இறங்கி கீராடிக் கரையேறப் புறம்போது உலாபி யென்னும் நாக கன்னிகை இவனைக்கண்டு காம மோதமடைத்து ரயிக்க விரும்பி இவனைத் தன்னரிதழ்வனோ இழுத்துக்கொண்டு செல்ல இவனும் உன்னை சென்று 'கீ யார்?' என்னை எதுக்காக இயக்க கொணர்ந்தாய்?' என்று கேட்க, அவ்வுலாபி 'ஐராவத குலத்திற் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்பராஜனுடைய பெண் காண்; உன்னைக் கண்டவாறே மன்மத பாணங்களுக்கு இலக்கானேன்; எப்படியாவது கீ என்னைப் புணர்க்கு மகிழ்விக்கவேணும்' என்று வேண்ட; அதற்கு அர்ஜுனன் 'அம்மா! காண் இப்போது ஸம்வத்ஸர ப்ரவ்றமசர்ய வ்ரதத்தில் நீங்கள் யிருக்கின்றேன்; ஆகையால் எங்களை புணர்ச்சி செய்வேன்? உனது விருப்பை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு உளது; என்செய்வேன்? என் விரதமும் கெடாமல் உன் விருப்பமும் பழுதுபடாமல் காரியமாகும்படியான உபாயத்தை கீயே சொல்' என்ன; அதற்கு அவ்வுலாபிகை 'உன் விரதத்தின் வரலாறு எனக்குத் தெரியும்; காண் காம கோபைத் தாக்க முடியாது உன்னைச் சாணமடைகின்றேன்; அடைக்கலம் புருத்தவர்களைக் கைவிடுதல் அபர்மயன்றோ; என்னை ரகசிப்பதற்காக கீ புணர்ச்சி செய்வாயாகில் இது உன் விரதத் தைத் கெடுக்கமாட்டாது; என்னைக் கைவிடுவாயாகில் இப்போதே என் உயிர் அற்றொழியுபடியு பாராய்' என்று மிக்க ஆரத்தியுடன் சொல்ல, அர்ஜுனன் அதற்கிணங்கி அன்றிரவு அவனோடே கலங்கிருந்து இராவாந் என்கிற அழகிய ஒரு புத்திரனையும் அவளிடத்திற் பிறப்பித்து மீண்டு சென் றான்—என்கிற கதை மஹா பாரதத்தில் ஆதிபர்வத்தில் இருபத்தொன்று முடிபத்தினுன்கா மத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

குருக்கள் குலமதலை—பரத வம்சத்திற் பிறந்த குரு என்னும் அரசனது மரபில் தோன்றின்வர் கள் பாண்டவர்களும் துரியோதனாதியரும். தனஞ்சயன்—அர்ஜுனனுடைய காமங்கள் பலவற்றுள் ஒன்று.

இயற்பா—பேரிய திருமடம்—உரை.

பாங்கம் என்ற ஸ்தலசொல் பரம்பு என்று பொருள்படும்; பத்—காலாலே, ௩ க:—கடவாதது உரிதொடலால் மார்பாலே ஊர்ந்து செல்வது என்று பொருள்; அச்சொல் இங்குப் பன்னுகமென நீண்டுவிடக்கூறாது 'பன்னகராயன்' என்றே பாடமிருந்தாலும் தலை பிறழாதது ஆயினும் பன்னுக காரியவென்றே பாடமாம். பாணை-இத்திரப்பதுமை; உலகமயாகுபெயரால் ஸ்திரீயைக் குறிக்கும் இங்கு பிரபலமையே நோக்கிப் புத்திரியைக் குறித்தது. பாணைமன் மன்னிய என்றவிடத்துள்ள பாணை என்னுஞ் சொல் ஸ்திரீதலத்தைக்குறிக்கும். காண், மடம்; அசசம், பரிப்பு என்று ஸ்திரீகளுக்கு உரிய குணங்கள் நான்கு இவற்றுள் நூண்மாவது—தகாத காரியத்தில் மனமொடுங்கி நித்பது; கொளுத்த தத்தொண்டு கொண்டது விடாமைபுமாம். மடமாவது—ஏவல்மறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல். அசசமாவது—பிரிச் பெரிய காரணத்தினாலும் மனம் கடுங்குதல். பயிர்ப்பாவது—பரபுகுஷாகளின் ஆவல் முகவியை தம்மேற்பட்டால் அருவாகுபுக்கொள்வது.

குழகடவுள் பொன்னகரஞ் செற்ற புரந்தானே டேரோக்கும்*

மண் ஈவன் வாண னவுணர்க்கு வாள்வேந்தன்* தன்னுடைய பாவை யுலகத்துத் தன்னோக்கும்*
கண் சிவரையில்லாத காட்சியான்*தன்னுடைய இன்னுயிர்த்தோழியா லெம்பெருமானின் துழாய்*
மண் னு மணிவரைத்தோள் மாயவன்* பாலியேன் என்னை யிதுவினைத்த ஈரிண்டு மால்வரைத்
[தோள்*

மன் னவன்றன் காதலனை மாயத்தற் கொண்டுபோட கன்னிதன்பால்வைக்க மற்றவனே
[டெத்தனைவோர்*

மன்னிய பேரீன்ப மெய்தினுள்.....—

குழகடவுள்	...பார்த்த கடலினுள்ளே
மயான் ககரம் செற்ற	{ விரிப்பாணை*தன்னுடைய கக ரங்களை அழித்தவனான
புரந்தானே னர் தகரும்	{ தேவேந்திரானே ஓத்த செல்வ முடையனான
மன்னவன்	...ராஜாதி ராஜனாயும்
அவுணர்க்கு வாள் வேந்தன்	{ அசுரர்களுக்குள் பிரகலித்த னான கலைவனுபு மிருத்த
வாணன் தன்னு டைய பாவை	{ பாணை*தன்னுடையமகளாய்
உலகத்து தன் ஓத் ரும் கன்னியரை நின்றுலாத காட்சி யான்	{ எவ்வுலகத்திலும் தன்னோ டெத்தமாதர்கள் இல்லை யென்னும்படி அழகிற்சிற த்தவனான் உலகச் செயன் பவன்

தன்னுடைய இன் யுயிர்தோழியால்	{ தனது பரணை ஈவியான சித்திரவேளைக யென்பவ ளைக் கொண்டு
சன் துழாய் மன்னு மணிவரை தோ ள் மாயவன்	{ போத்தியமான திருத்துழாய் மாலையணித்த ரத்தன் பர் வதம் போன்ற திருத் தோள்களையுடைய ஆச் சரிய பூகனும்
பாலியேன் என்னை இது வினைத்த சார் இரண்டுமால் வரைதோள் மன் னவன்	{ பாலியான என்னை இப்பாடு படுத்துகின்ற பெரியமலை போன்ற நான்கு புதுத் தோளையுடைய ராஜாதி ராஜனுமான
எம்பெருமான் தன்...கண்ணிராணுடைய	
காதலனை	{ அன்புக்கு உரியவனான (பொத்திரானுள்) அரி குத் தாழ்வான

இயற்பா—பேரிய திருமடல்—உரை

மாயத்தால் கொண் டுபேய் தன்னி தன்பால் ஸங்க	(யோக வித்தைக்கு உரிய மாயத்தினால் எடுத்துக் கொண்டுவந்து தன்னி டத்தில் மேர்த்தப்பெற்று	மற்றவனோடு ... அந்த அநிருத்தனோடே எத்தனை தீர் மன் { பல்விதமாய் ஒப்பற்றி அந்நா னிய பேர் இன் { த் பெரிய ஸுகத்தை பம் எய்தினான் { அநுபவித்தான்;
--	---	--

* * * பலிச்சக்கரவர்த்தியின் ஸுத்தியிற்பிறக்கவான பாணஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உடைவு யென்பவன், ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கனக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை புற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூல மாய அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெணத்திரானும் ப்ரத்யுமனது புத்திரனுமாகிய அநிருக்க னென்று அறிந்துகொண்டு, 'அவனைப்பெறுதற்று உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கித் கொண்டுவந்து அந்த:புரத்திலேவிட உடைவு அநோடு போகங்களை அநுபவித்து வந்தான் என்கிற கதை அறியத்தக்கது. (இதற்குமேல் நடந்த வரலாறு வானனைத் தோள்துணித்த வரலாற்றில் கடினத்தக்கது.)

பொன்னகரம் செற்ற — நிறையாஸுரனுக்குத் தமிழில் பொன் என்று பெயர் வழங்குத 'பொன்னகரம்' என்று அவ்வஸுரனுடைய பட்டணங்களைச் சொல்லுகிறது. புரந்தா: என்ற வடசொல் (பகைவருடைய) பட்டணங்களை அழிப்பான் என்றுபொருள்பட்ட இத்திரனுக்குப் பெய ராயிற்று.

உடையின்வரலாறு சொல்லப்புகுந்து அவ்வரலாற்றில் அநிருத்தனைப்பற்றிக் கண்ணிரானுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருதலால் தனது வயிற்றெரிச்சல் தோன்ற விசேஷணமிடுகிறான் பாகாலவாயகி. அழ கிய திருத்துழாய் மாயையை அணிந்துகொண்டிருத்தும் என்னை அநுபவிக்க வொட்டாமல் இப்படி மடலெடுக்கும்படி பண்ணின மஹாநுபாவன் என்கிறான்யிற்று.

கன்னிதன்பால்—தெய்வப் பெண்ணாகிய தன்னிடத்திலே என்கை.

மன்னிய பேரின்ப மெய்தினான்—உடைவு அநுபவித்தது சிற்றின்பமேயாயினும், அதனில் மேற் பட்ட ஆகத்தமில்லையென்று அவன் நினைத்திருந்ததுகொண்டு மன்னியபேரின்ப மென்றார். *

... .. மற்றிவைதான் என்னாலே கேட்டேயே ஏழைகா ளென்னுரைக்கேன்*
 மன்னுமலைமரையன்பொற்பாவை* வாணிலா மின்னு மணிமுறுவல் செவ்வா யுமையென்னும்*
 அன்ன நடைய வண்ங்கு நுடங்கிடைசேர்* பொன்னுடம்பு வாடப்புலனைந்தும் நொந்தகல*
 தன்னுடையகூழைச் சடாபாரத் தான்தரித்து* ஆங்குஅன்ன வருந்தலத்தினுடுபேய்*ஆயிரத்தோள்
 மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து* மாதிரங்கள் மின்னி யெரிவீச மேலேதேத் சூழ்கழற்கால்*
 பொன்னுலக மேழங் கடந்தும்பர் மேற்சிலும்ப* மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்*
 தன்னி னுடனே சூழல்ச் சூழன்றும்* கொன்னவிலும் மூவிலேவேற் கூத்தன் பொடியாடி*
 அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சென்றங் கணைந்திலனே*பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம்...

ஏழைகள் ...அவிவேகிகளே !	மற்று இவை தான் { இன்னும் இப்படிப்பட்ட என்னாலே கேட் { உதாஹரணத்தை என் டுரே { னைக் கொண்டே கேட்க விருக்கிறீர்களோ ?
------------------------	---

என் உரைத்தேன் { (உங்களுக்கு) எவ்வளவு சொல்லுவேன்? (இன்னும் ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:)

மன்ற மலை அரை உன் பொன் பாவை { (அரிப்பிக்க கொள்ளுமல்) நிலைந்த மலையாறு ஞான நயிமலையுடைய சிறந்த பென்னாய்

வான் நிலா மின்ற மணி முறையச் செங்கீரன் { ஒளிபொருத்திய கயாப் போல் விளங்குகின்ற அழிய புண்ணகையையுடைய செந்த அநாதை யுடையதாய்

உமை வன்றம் { 'உமை' வன்றம் பெயரை யுடைய உமை

அன்னம் கைய அணங்கு { அன்ன கையை யுடைய அணங்கு (பாக்கி பெயர்) பெயர்ப் பென்னுமன்

தன்னுடையகைய...தனது மயிர் முடியை

கடப்பாசம் தான் { தானே ஐடா மண்டலமாக நித்திரித்திருக்கொண்டு

தடங்கு இடைசேர் { இன்ன... இடைசேர்பு சேர் பொன் உடம்பு சூழ உடம்பு உடைய

புலன் ஐத்தும் கொ { இத்திரிவர்கள் ஐத்தும் வருத்தி நின்றவன்

அன்ன தரு தகத் தின் ஐடு போய் { அப்படிப்பட்ட அருமை யான தயக்கமடைந்து முடிந்த

(என்னபெறு பெற்றுகொள்ளுள்)

ஆயிரம் நேரன் மன்று நரதலம் என் மட்டித்த { (கொன் தனது) ஆயிரம் புலன் என் பொருத்திய கைகளை (நிலைசெய்தோ) விவாதிக்கச் செய்து,

மாதிரிகள் மின்னி { திருத்த மின்னி பெருப்பு வரி வீச பொறி எழும்புப்பிடி

மேல் எடுத்த ...மேற்புறமாகத் தாக்கின

கழல் குழை கால் { வீரக்கழுவுறிக் ஒரு பாத மானது

பொன் உலகம் எழும் உடத்து { மேலுலகத்தை வெல்லும் அதிர்வொழித்து

உம்பர் மெய்கிலும்ப { மேலே மேலே பரவிக்ரும் படியாக (ஒற்றைக்காலை உயர்த்துக்கி)

மன்று குலம் கரை பும் மாகுதமும் தாரகையும் தன்னி ஐட்டு என் கழல் { கவிதாநித்திர குலம் பங்குதரும் காதலும் கைநித்திரத்தும் தன்னுடைய கழல் கழன்றது

கழன்ற ஆயர் { தான் கழன்ற காதலனரு சேம்புகனும்

கொல் கவிதம் கு { கொலைத்தொழில் புரிவின்ற ஒன்றுதான் இவ்வளவு உடைய கவி குலத்தை யுடைய கனம்

கந்தன் { கந்தாரையென்ற ப-வித்தலம்

பொடியாம { பல்லகாரியென்ற பரவித்த தனாரான

அன்னகல் தல { அப்படிப்பட்ட கெய்காறு கைய

பொன் அகலம் சென்று அனைத்திலே { அழிய மார்பு பதிட்டி ஆனிக் கைம் செய்து கொள்ள வில்லையா?

பன்னி உரைக்குள் கால் { (இப்படிப்பட்ட உதாரணங்களை இன்னும்) கிஸ் தரித்துச் சொல்லுகிற பகத்தில்

பாதம் ஆம் { ஒரு மலையாள மாயத் தலைகாட்டும்.

* * *—காண்மட மச்சங்களைத் தவிர்த்து அதிப்ரங்குந் திபண்ணி காயகளைப் புணர்த்தவர்கள் ஒருவரிருவரல்லர்; பல்லாயிரமட்டங்களாண்டு; இங்கே சில மாதங்களை எடுத்துக் காட்டினேன்; இன்னும் எத்தனைபேர்களை நான் காட்டுவது. இவ்வளவு உதாபுதரணங்கள் போராடா? ஆயினும் இன்னும் ஒரு பெரியான் மடலுர்த்தபடியைச் சொல்லி முடிக்கிறேன், கேளுங்கள்—என்று பரமசிவனைப் பெறுதற்குப் பார்வதி தவம் புரித்தபடியைப் பேசுகிறான்.

தகைப்ரஜாபதி பெண்பவர்க்குப் பெணனாகப் பிறந்து, ஸதீ என்ற பெயரோடு இருந்தான் பார்வதி. அந்த தகைப்ரஜாபதியானவர் ஒருநாள் திரிடத்தில் சிவன்விக்குச்செல்ல அப்பேகது அங்கேயிருந்த தேவர்களும் மற்றவழி ஒருமெல்லாகும் சடக்கொள எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தகைப் பிரமனை லோகருகுவென்று சுவஸ்சரித்து சிட்டுத் தனது கௌரவம் தோற்றச் சிவன் எழுந்திருந்த வணங்கவில்லை யென்று சிற்றங்கொண்டு 'இந்த மூதரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே, எனக்கு சிவபூனாயிருந்து வைத்து என்னைக் கண்டவாடே ஆபாயத்தைக் கண்டாற்போல் கௌரவித்து வழிபடவேண்டியிருக்க இப்படி எழுந்திராதே இருக்கிறாண்டோ; இவனில் மிக்க கொடும்பாவி உலகிலுண்டோ? இப்படிப்பட்ட மூடனுக்கு அநாயாயாய் அருமந்த பெண்ணைக் கொடுத்துக் கொட்டினேன்!' என்று பலமாகக் கிங்கித்து 'தேவயந்தரத்தில் இப்படியிக்கு ஹலிப்பாகம் கிடைக்காமல் போகக்கூடாது' என்று சரபமும் கூறிவிட்டு மற்றா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்து, பிறகு கெடுகலாக்கப்பால் 'அந்த தகைப் பஞ்சுநாபதிசுவமென் றொரு யாகம் பண்ணக் தொடங்கின செய்கியை மகனாகிய ஸதி (பார்வதி) கேட்டிப்பட்டுத் 'தந்தையின் வேள்வி வைபவங்களை காழங்கண்டிருக்கோம்' என்று ஆவல்கொண்டு புரட்டி, சிவபிரான் பழைய படைகையை கினைத்து 'அங்கே டி போகக்கூடாது' என்று தடுத்தும் குதூறலாதிசயத்தாலே அவன் விரைந்து புறப்பட்டுத் தந்தையினது இல்லம் செல்ல, அங்கே இவனைக்கண்டு தந்தை கல்வரவு கூறுதல் யோகநேசமம் விளவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் பராங்குமா விற்குக் கிருப்பையடிம் குத்தபாகவில்லாமல் வேள்வி கடைபிற்றவ சாதியுக்கண்டு வருத்தமும் சிற்றங்கொண்டு 'இந்த பழையபாடியான தகையிடத் தில் நின்ற முண்டான இந்த என் சரிய் துணி முடித்து போலிதே கண்டு' என்று அழறிவிட்டித் தனது யோகபலத்தாலே அக்கிரம உண்டாக்கி அதுதன்னிலே சரித்ததைவிட்டுடொழிந்தான். பிறகு மலையரச னுடைய ஸ்ரிமலாஸுக்குப் பெண்ணாய் பிறந்து பார்வதி புத்தி என்னும் காரணத்தால் பார்வதி பென்று பெயர் பெற்று அப்பிரப்பிலும் அந்தப் பரமசிவனையே கணவனாகப் பெறவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு தவம் தவம் புரித்து அந்தவத்தின் பயனாக அம்மனமே மருகாதம் உறவேறி மகிழ்த்தாளென்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

மற்கொரு ஸமயத்திலும் பார்வதி தவம் புரித்ததுண்டு; முன்னொரு காலத்திற் கைலாச மலையிலே சிவபிரானும் தானும் கௌரவத்தில் கெடுக்கமாக கீர்ந்திருந்தபொழுது பிஞ்சுக்கி பெண்ணும் மாமுனி சிவனைமாதிரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவிரும்பி ஒரு வண்டு வடிவெடுத்து அந்தஆணைத்தை இவையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன் கற்பனாப் துழைத்து கொண்டு அம்பிகையை விட்டுச் சிவனைமாதிரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய, அது கண்ட பார்வதியேவி தன் பதிமையோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்குத் காரணம் என்ன?' என்று கேட்ட, அதற்குச் சிவன் 'இம்மை மறுமைகளில் இவ்வுட வித்தி பெற விரும்புவவர்கள் உன்னை வழிபடுவார்கள்; முத்திபெற விரும்புவவர்கள் என்னைவழிபடுவார்கள்; இது நான் துணிபு' என்று சொல்ல, அதுகேட்ட பார்வதி 'இதைவன் கடிவந்தைப் பிரித்து தனியே விருத்தமலையன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு கேர்த்தது' என்று வருத்தி, தான் சிவபிரானையிட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கரும், புண்ணியசேத்திரமான் கெதாரத்திற்சென்று தவம் புரித்து வரம் பெற்று

இயற்பா—பெரிய தீருமடல்—உரை.

அப்பிரீனது வடிவத்திலே வாய்பாக்கத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவமேயே தான் ஒற்றுமையுட்கு நின்றனன் என்று சைவபுராணக்கயிற் சொல்லிப்போகும் கதையமுண்டு. முன்னே கூறிய தகடே இங்கு விவகரிதம்.

மலையரையன் = தனாமன் என்றது அரண்மனைப்படி, பரவதரத்தின் என்கை. [உமை யென்னும்] பார்வதிக்கு உமா என்றும் ஒரு வடமொழிப் பெயருண்டு. அவள் தவம் புரிந்த காலத்து ஆறுமுகமே வில்லாமையாலே பொன்னுடம்பு வரிப்பெற்றாள்; அத்தக்த இவ்விசயங்களுக்கு வேண்டிய விஷயம் களில் அலை பட்டமேயுமொன்னுதபடிக்க காலவித் புலனை வைத்துக் தவம் புரிந்தபடியாலே அத்த இவ்விசயங்கள் எத்திரோ பாசுக்கு நாம் இவ்வப்பால் பட்டினி கிடப்பது! என வருத்தி அதனானலாம்.

கூறை—கூத்தலுக்குப் பெயர்; “மூன்றொலிதேயந்தில கூறை முடிசொடர” என்ற பெரிய திருமொழியுள் காண்க. சடாபாரம்—சடாபர மென்ற வடசொல் விசயம். தவத்தில் ஒருக்குறியாகக் கூத்தலைச் சண்டமாத்திரை என்க. [அன்ன அருந்தவந்திராடு போய்] அவர் அதுவழித்த தபஸ்தா ஸைமாயமல்ல; * கோபமான கூற்ற செய்தனன் என்றது. உருபோய் என்றது அத்தத் தவத்தை முற்றமுடிய நடத்தி என்பது. “அதந்தாத்திரை” போய்...அவ்வாறின் பொன்னக கலஞ் சென்றாக் கரைத்திலே” என்று அக்கமிப்பது.

ஆயிரத்தோள் மன்னுகாதலங்கள் மட்டித்து” என்று தொடங்கித் “தன்னிடுமனே சுழலச் சுழன்றும்” என்னுமாயுள் விவரிக்கிறது கூறத்தின் கிரப்பு வர்ணிக்கப்படுகிறது. அப்படி அப்புத மான காட்டியுள் செய்ய வல்ல விகற்பகாணது எம்மில்லாததைப் பெற்றானன்றோ என்பது. சிலன் கூத் தாரும் வகைகள் பல பலவுள்ளன; திருவிசயமடற் புராணம் முகவிய தூத்களில் அமர்த்தாக் கண்டு தெள்க. இங்கே சொல்லப்படுகிற காரியமானது ஆயிரம் சைவர்களும் திசைகளில் வியாபிக்கச் செய்து ஒற்றைக்காலாக்கியின்றொன்றி மத்தொருகாலே மேலேதாக்கி, பம்பயப்போல் சுழற்றி ஆடினாகையாம். “தோள்காராயிரத்தாய் முடிசொடரத்தாய் துணைமாரித் தல்களாயிரத்தாய், தாங்காராயிரத்தாய் பேர்கார யிரத்தாய்” என்று எம்பெருமானைச் சொல்வதுபோல, சைவபுராணத்தில் விவரிப்பற்றியம் சொல்லியிருக் தலால் “ஆயிரந்தோள் மன்னுகாதலங்கள் மட்டித்து” எனப்பட்டது. தெய்வத் தன்மைக்குரிய சக்தி விசேஷத்தினால், வேண்டியபொது வேண்டியபடி வடிவுகொள்ள வல்லாமையுள்ளனமற்றி ஒருகர்த்தன விசேஷத்தில் இங்மனே ஆயிரந்தோள் மன்னுகாதலங்கள் கொண்டு ஆடினானாகவுக்கொங்க, ஒருகால் தன் னுடைய நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தகுதியாகத் தனது இரண்டி வகைகளால் மத்தளங் கொட்டின பாண வுரனுக்கு உலக்து ஆயிரங்கைகள் உண்டாய்ப்படி வரமளித்தனனாகச் சொல்லப்பட்ட விவரிாணுக்கு இஃது அருமையன்றென்ப. மட்டித்து—மட்டித்தலாவது மண்டலாகாமாத விவரிக்கச் செய்தல்.

மாதிரங்கள் மின்னி எரிவீச—“தருகுலம் பொன்னுருவ மொன்று செந்தீ ஒன் றுமரகடலுருவம்” என்றபடி சிலனது உருவம் செந்தீ யுருவமாதலால் அன்னவன் தவது காலே மேலே தாக்கிச் சுழன்று ஆடுமபோது திசைகளெல்லாம் கெடுப்புப்பற்றி மொரிகுணபோல் காணப்படுமென்க. சூழ்குழற்கால்— சுழல் சூழ்ந்த கால்; வீரத்தன்னடை அடக்கித் தால் என்பது. பொன்னுலக மேலுங்கடந்து என்பது— கூத்தாரும்போது சிலனுடைய கால் செஞ் தாமம் வளர்த்து சென்றமையாக் தென்னவாறு. உம்பர் மேல்—மேன் மேலும்.

[மன்னு குலவனாயும் இதயாதி] காமெல்லாம் தட்டாமாலையாலும்போது அருகிலுள்ள செடி கொடி முதலியனவும் கூடலே சுழல்வதாகக் காணப்படுமன்றோ. சிவயிரன் பெரியவருக்கொண்டு சுழன்

சூழும்போது பெருப்பெருத்த பதார்த்தங்களெல்லாம் உடன் சுழல்வனபோற் காணப்படுமாறிக் இப்படியாகக் கூத்தாடின சூலபானியும் பஸ்மதாரியுமான சிவனது மார்போடே அணையப் பெறுதற்காகப் பரவுகி தவம்புரிந்தபடியை மஹாபாரதத்தில் பரக்கக் காணமின் என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ...

... பாவிதேற்கு என்னுமகோய் யானுரைப்பக் கேண்மின்* இரும்பொழில் சூழ்
மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்* பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்துபுக்கு*
என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்* நோக்குதலும் மன்னன் திருமார்பும்வாயு மடியினையும்*
பன்னு கரதலமும் கண்களும்* பங்கயத்தின் பொன்னியல் காடோர் மணிவரைமேல்பூத்ததுபோல்*
மின்னி யோளிபடைப்ப வீணானும் தோள்வளையும்* மன்னிய குண்டலமும் மாறமும் நீண்முடியும்*
துன்னு வெயில்விரித்த சூளா மணியிமைப்ப* மன்னு மரகதக் குன்றின் மருங்கே* ஓர்
இன்னிள வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான்* அன்னமாய் மீரனா யன்மயிலா யாங்கிடையே*
மின்னு யிளவே யிரண்டா யினைச்சேப்பாய்* முன்னாய் தொண்டையாய்க் கெண்டைக் குல
[மிரண்டாய்*

அன்ன திருவருவம் நின்ற தறியாதே* என்னுடைய நெஞ்சு மறிவு மின்வளையும்*
பொன்னியலும் மேகலையு மாங்கொழியப் போக்தேற்கு* மன்னு மறிகடலு மார்க்கும்* மதியுதத்த
இன்னிலா வின்கதிரு மென்றனக்கே வெய்தாகும்* தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தா னென்
[கொலோ*

பாவிதேற்கு என் { பாவிதேற்கு என் {
உறு கோய் { உறு கோய்

கொருகுதலும் ... பரந்தகலையில்,

யான் உரைப்ப { காணே சொல்லக் கேளுங்
தேண்மின் { கன்;

மன்னன் { (அங்குள்ள) எம்பெருமானு
டைய

(என்னென்றால்)

திரு பொழில் { விசாலமான சோலைகள்
சூழ் { சூழப்பெற்றதும்

திரு மார்பும் ... யிராட்டியுறையும் மார்பும்

மறையோர் மன் { வைதிகர்கள் வாழப் பெற்ற
லும் { துமான

வாயும்* { (புன்முறையில் நிறைந்த) அத
ரமும்

திரு கறையூர் ... திருநறையூரில்

அடி இணையும் ... உபய பாதங்களும்

மா மலைபோல்பொ { பெரிய மலைபோன்றதும்
ன் இயலும் மாட { ஸ்லாண்டர் மயமான ஸக்
ம் கவாடம் கட { கிடையின் திருக் காப்பை
ந்து புக்கு { லீக்கிச் சென்று

பன்னு கரதலமும் { கொண்டாடத் தக்க திருக்
கைகளும்

என்னுடைய கண்களி { என்னுடைய கண்கள் கனிக்கும்
ப்ப நோக்கினேன் { படி உற்றுப்பார்த்தேன்;

கண்களும் ... திருக்கண்களும்

ஓர் மணிவரைமேல் { ஒரு நீலநிற பர்வதத்தின்
பொன் இயல் பங் { மேல் பொன் மயமான
கயத்தின் காடுபூத் { தாமரைக் காடு புஷ்பித்
ததுபோல்மின்னி { தாற்போல் பனபனத்த
ஒளிபடைப்ப { ஒளியை வீசு,

இயற்பா—பெரியதிருமடல்—உரை.

விழ் நாணும் { விரும்பத்தக்க திருவரை
நாணும் .

தோள்வளையும் ...தோள் வளைகளும்

மன்னிய குண்டலம் { பொருத்தமான திருக்குண்
மும் { டலங்களும்

ஆரமும் ... (திருமார்பில்) ஹாரமும்

நின் முடியும் ...பெரிய திருவயிழைமும்

துன்னு வெயில் { மிக்க சேஷஸ்தை வெளி
விரித்தருளாம { விடுகின்ற முடியிற் பதிந்
ணி இளம்ப { த ரத்னமும் பாகாதிக்க,

மன்னு மரதகக்குண் { எல்லார்க்கும் ஆர்வமான
நின் மருங்கே { மாகதமலை யென்றும்
படியான எம்பொருமான்
பக்கத்திலே

நர் இன் இள வஞ் { விலகாமைமாய் பேரக்யமாய்
சி கொடி ஒன்று { இளைசா யிருப்பதொரு
கின்றது { மருங்கில்கொடி யென்றும்
படியான பிராட்டி நின்
குள் ;

அன்னம் ஆய் { (கண்டலில்) ஹர்ஸத்தை
யொத்தும்

மான் ஆய் { (கோக்கில்) மாணையொத்
தும்

அணி மயில் ஆய் { (கூத்தலில்) அழகிய மயிலை
யொத்தும்

இடை மின் ஆய் { இடையழகில் மின்னலை
யொத்தும்

இள இரண்டு வேய் { (தோளில்) இளைதான இர
ஆய் { ண்டு மூங்கில்களை யொத்
தும்

இளை செப்பு ஆய் { (வந்தகத்தில்) இரண்டு கல
சங்களை யொத்தும்

முன் ஆய தொண் { முன்னே தோற்றுகிற (அத
டை ஆய் { ரத்தில்) கொல்லைக்கனி
வை யொத்தும்

குலம் கெண்டை { (கண்ணில்) நிறத்த இரண்டு
இரண்டு ஆய் { கெண்டை மீன்களை யொ
த்தும்

அன்ன ... அப்படிப்பட்டிருந்த

திரு உருகம் { திவ்ய மங்கை விரித்தும்
[பிராட்டி]

நின்றது அரியது { (பக்கத்தில்) நிற்கும் படியை
அரியாதே (எம்பெரு
மான் மாத்திரமே யுள
னென்று சேஷிக்கப் புரு
ந்த)

என்னுடைய கெஞ் { எனது கெஞ்சம்
சும்

அறிவும் { (அந்த கெஞ்சின் தருமமா
சிப) அறிவும்

இனம் வளையும் ... நிறக்க கைவளையும்

பொன் இயலும் { எல்லா மயமான மேகலை
மேகலையும் { யும்

ஒழிய போக்தேற்ற { (எல்லாம்) விட்டு நீங்கப்பெ
ற்ற எனக்கு (இதற்குமே
ளும் விரிவையார்படி)

மன்னு மழி கடலும் { சரியாததும் மடிந்து அலை
ஆர்க்கும் { வெறிவதுமான கடலும்
கோவகம் செய்யா நின்
தது;

மழி உருத்த இன் { சக்திரன் வெளியிடுகின்ற
கிலாவின் கதி { இவ்விப நிலாவின் ஒளி
கும் { யும்

என் தனக்கே ... எனக்கு மாத்திரம்

வெய்து ஆரமும் ... திருமார்பிரா கின்றது;

தன்னுடைய தன் { கிலாவின் வலபாவமாகிய
மை தவிர தான் { குளிர்ந்தி தகிர்த்த இப்
என்கொல் { படி வெப்பமாய்படி எம்
பெருமானரான் ஏதா
வது சொகுவிட்டாநோ.

* * *—இங்கனே ஊரிலுள்ள பெண்களின் சரித்திரங்களை எடுத்துரைப்பதனால் எனக்கு என்ன பயனும்? அந்த வம்புக்கதைக்கோ வெல்லாம் விரித்துரைப்பதற்கோ நான் பெண் பிறந்தது. அது கிடக்கட்டும், நான் பட்டபாடு நாடறியச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்—என்று திருநெழி மெம்பெருமான் ஸந்தியிலே வேலிக்கப்புகந்த தான் பட்ட பாட்டைப் பேசத் தொடங்குகிறான் பாகால நாயகி.

பாவியேற் கென்னுறு நோய் என்று இங்கனே அச்சுயித்தப் பொருள் கொள்வதில் காட்டிலும் 'பன்னியுரைக்கும்காற் பாரதமாம் பாவியேற்கு' என்று கீழோடே அச்சுயிப்பது பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களுக்கு நன்கு பொருந்தும்.

“கீர்த்திச் சூழ்வுண்டு முல்லைநீர் ஈரமு” [கெஞ்சினுள்ளே துக்கம் அதிகரித்தால் வாய் விட்டுக் கதறினால்தான் தீரும்.] என்று சொல்லியுள்ளபடி—தனது வருத்தத்தை ஒருவாறு தணித்துக்கொள்ள வேண்டி வாய்விட்டுக் கதறியிருக்கின்றேன். யாழ்ந்த நோயை மாயச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்—தான் திருநெழிமெம்பெருமானே வேலிக்கச்சென்று ஸந்தியுள்ளே புருந்து பார்த்தேன்; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமார்பு திருவடாம் திருவாடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவயவங்கள் நிலநிலிமேல் தாமரைக்காடி பூத்தாற்போல் பொலிந்தன. திருவனாநாண் திருத்தோள் மலை திருமகர் குண்டலம் ஹாரம் திருவயிழைதம் அத்தனையிற்றித்த மணி ஆகிய இவை பன்னென்று ப்ரகாசித்தன; அவ்வெம்பெருமான் பக்கத்திலே அன்னம்போன்ற கூடையழகும் மாரம்போன்ற கோக்கழகும் மயில்போன்ற கூத்தலழகும் மின்போல் துண்ணிய இடையழகும் வேய்போன்ற தோளழகும் செப்புப்போன்ற முலையழகும் கோலம்போன்ற கையழகும் கெண்டைபோன்ற கண்ணழகுமுடைய னான் பெரிய பிராட்டியார் இளவல்கொண்டோடே நின்றதையுங் கண்டேன், கண்டதும் அறிவு போயிற்று. பல்விதாரங்களுண்டாயின. இப்படி வருத்தப்படுகின்ற எனக்குக் கடலோரை தானும் வந்து மேன்மேலும் தலிம்மையைப்பண்ணு சின்றது, எல்லார்க்கும் இனிதான நிலா எனக்குத் தீ மிகுகின்றது குளிர்ச்சியையே இயல்வாகவுடைய நிலாவும் இப்படி சுடும்படியான காரணம் என்றோ, அறியேன்—என்றாயிற்று.

திருநெழிப் பொன்னியலுமாடம் = காச்சியார் கோயிலுக்குத் திருநெழிர் மணிமாடம் என்று ப்ரவரித்தியுள்ளது. “திருநெழிர் மணிமாடம் சேர்மின்களே” என்றார் பெரிய திருமொழியில்; “தென்னநெழிர் மன்னு மணிமாடக் கோயில் மன்னுளே” என்பர் இத்திருமடலிலும், கவாடம்—கதவு; வடசொல்.

பன்னு காதலம் = ‘இப்படியுமொரு தாதலமுண்டோ’ என்று வாய்வெருவப்பண்ணும் கை காதலம்—வடசொல். ஓர் மணியைமேல் பொன்னியல் பங்கயத்தின் காடு பூத்ததுபோல் = எம்பெருமானது திருமேனி நிலரத்த ப்ரவதமாகவும் திருக்கண் முதலியன தாமரைக் காடாகவும் சூழித் தப்பட்டன. * அகலகிலேனிறையுமென்று அவர்மேல்மண்கையுறை மார்புதவால் திருமார்பும் தாமரை யாக விளக்கக் குறையில்லை. பங்கயம்—பங்கஜம். ஒளிபடைப்ப—ஒளியை புண்டாக்க, வீணுணர் = வீழ் + காண்—வீணுண்; வீரோழிய மென்னும் இலக்கண தூதில் (சுத்திப்படவம்-18.) “நவ்வரின் முன்னறிந்து பின் மிக்க ணவ்வாம்” என்றது காண்க. வீழ்தம்—விரும்பப்படுதல். ஆரம்—ஹாரம்.

[“துன்னுவெயில்கிரித்த குடாமணி இமைப்ப”] குடாமணியிமைப்ப என்றவிடத்து உம்மைத் தொகையாகவும் உவமைத்தொகையாகவும் கொள்ளலாம்; உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளும்

போது, சூடாமணியாவது திருவுயிலேகத்தின் றுனியிற்பதித்த சத்தம்; அதுவும் வினங்க—என்றதற்
கிறது. உலமத்தொகையாகக் கொள்ளும்போது, சூடாமணியாவது தேவலோகத்துச் சிறத்தொரு
மாணிக்கம்; அதுபோலே வினாது...நீண்டாடிபும் வினங்க—என்றதாகிறது. சூடாமணி எனினும்
சூளாமணி பெனினும் ஒக்கும். இமைத்தல்—ஒளிசெய்தல்.

மன்னுமாதகக் குன்றின் மருங்கே—எம்பெருமான் தன்னையே ஸாக்ஷத் மாகத பர்வத
மாகக் கூறினது முற்றுவமை. அப்படியே, பிராட்டியை இனவஞ்சித் கொடியாகக் கூறினதும் முற்றுவமை.
இதனை மடனாவர் சூபகாதிசையோக்தி பென்பர். ஒரு மலையினகுதே ஒரு பொத்தொடி. சித்தக்கண்டே
னென்ற சமத்தரமாக அருளிச்செய்தபடி. மாதர்க்கு இனவஞ்சிக்கொடியை ஒப்புச்சொல்லாதல் கவி
மரபு.

அன்னமாய் மாளும்.....என்ற விடங்கனிலும் உபமேயங்களான கடை கோர்க்கு முதலியன மறைக்
கப்பட்டன. மயில் கூத்தற்செறிவுக்கும் சாயலுக்கும் உலமையாம். பசுமைக்கும் சற்றுடைமைக்கும் மூங்
கிலைத் தோள்களுக்கு உபமானமாக்குவது. செப்பு—பொத்தலசம். தொண்டை—கோலைக்கனி.

அன்ன திருவுருவம் கின்றதறியாதே—“பாழ்மசாரி காராயணன் மாத்திரமே யுள்ளான், கண்டு
வந்துவிடுவோம்” என்ற கருதிச் சென்றேன். பக்கத்தில் ஒரு பிராட்டி யெழுந்தருளியிருப்பது தெரியா
யுந் போயிற்று; தெரிந்திருந்தால், உட்புகுந்தே விருக்கமாட்டேன்; அத்தோ! தெரியாமற்சென்று பட்ட
பாடு இது! என்கொண்டோலும். செஞ்சு போயிற்று, அறிவு போயிற்று, கூகை கழல்கொழித்தது, மேகலை
செகிழ்த்தொழித்தது. இப்படிப்பட்ட பரிதாப நிலைமையிலே கடல்தாழும் தனது கோகந்தத்தைச் செய்து
கொலை செய்யா நின்றது.

[தன்னுடைய தன்மை தவிர்த்தா நென்கொலோ?] “சிறோபவ ஹதாமத:” என்ன கொடுப்புக்
குளிகுமபோலே ‘நிலாச்சுடுக’ என்ற நிலைப்பிட்டதோ? இதுக்குக் காரணம் என்? என்கொள்”—
என்ற பெரியவாச்சாண்டியின் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. சந்திரனுக்குத் தன்னுடைய தன்மைபாடிய குளிர்த்தி
மாரி வெப்பமுண்டாவதற்கு என்ன காரணம்? *

தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சத்தின் தாத்தாந்து* மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்பவக்தியங்கும்*
இன்னிளம் பூத்தென்றலும் வீக மெரியெனக்கே* முன்னிய பெண்ணைமெல் முள்முளரிக்
[கட்டகத்து],

பின்னுமய் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுதூலும்* என்னுடைய கேளுக்கோ ரீர்வாளா மென்
[செய்கென்.

தென்னன் பொதியில் } தென் திசைக்குத் தலை
வானு பண்டிய தாடி
னது மலைமலையிலுள்ள

செழு சத்தின் தாது அனாந்து } அழகிய சத்தம் மரத்தின்
பூத்தாதுகளை அணைத்து
கொண்டு

மன் இ உலகை மனம் களிப்ப வக்து இயங்கும் } நித்யமாக இத்த லோகத்தி
துள்ளுகக்கள் மனம் மயி
முப்படி வக்து உலவு
கின்ற

இன் இள பூ தென் } போக்யமாய் அழகான இளம்
நதும் } தென்றற் காற்றும்

எனக்கே எரி விகம் } எனக்கு மரத்திரம் அழகி
வீசுகின்றது;

முன்னிய பெண்னை மெல் } முனனே காரணப்படுகிற
பனை மரத்தில்

முன் முளரி கூடு அகத்து } முள்ளையுடைய தாமரைத்
தண்டினால் செய்யப்
பட்ட கட்டியே

பின்னும் அவ் அவ்
நில் பெடை வா
ய் சிறு குறையும்

வாயவகு கோத்துக் கொண்
டிருக்கிற அன்றிற் பே
டையின் வாயிலுண்
டான சிறிய குறையும்

என்னுடைய கொஞ் { எனது கொஞ்சை அறக்
சக்கு ஓர் ஈர் { தின்ற கொஞ் வானா-
வான் ஆம் { இராகின்றது;
என் செய்கேன் { (தப்பிப் பிழைக்க) என்ன
உபாயஞ் செய்வேன்?.

* * *—எனக்கு ஹிம்ஸையை உண்டு பண்ணுவான கடலோசையும் நிலாவுமேயல்ல; தென்றல் முத
லிய மற்றும் பல பொருள்களும் ஹிம்ஸிக்கின்றன என்கிறான். தெற்குத்திசைக்குத் தலைகூடிய மலயத்
வஜ்ஜென்று பெயருடையவருள் பாண்டியராஜனது பொதிய மலையிலுள்ள தில்யமான சத்தனமாத்நிற்
பூத்தாதுகளிற் படிந்து அவற்றின் பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டு நாடெங்கும் வந்து வீசி அனைவரை
யும் மகிழ்விக்கின்ற தென்றற் காற்று எனக்கு மாத்திரம் அழலை வீசுகின்றது; இந்நிலைமையிலே அன்
நிற் பேடையின் இன்குறையும் செவிப்பட்டுப் பரமஹிம்ஸையாகின்றது என்கிறான்.

[என்செய்கேன்]=கீழே 'தென்னன்பொதியில் செழுஞ் சத்தனக்குழம்பின் அன்னதோர் தன்மை
யறியாதார்' என்று தொடங்கி "இன்னினவாடை தடவத் தாங் கண்டுவிலும் பொன்னினையார் பின்
னும் திருவுறுக." என்று சொல்லியுள்ளபடி—விரஹ காலத்தில் ஹிம்ஸைக்களான இந்த வஸ்துக்களை
வகியும் பண்ணுமல் இவற்றைப் பரமபோக்யமாகக் கொள்ளுகிற சில பெண்களாகப் பிறவா தொழிக்
தேனே! இவற்றைக்கு கலிவுபடும் பெண்ணாகப் பிறந்தேனே! என்செய்வேன் என்கிறான். ... * *

கன்னவில்தோள் காமன் கருப்புச் சிலைவாய* கொன்னவிலும் பூங்கணைகள் கோத்துப் பொத
[வண்ணத்து*]

தன்னுடைய தோள்கழியவாங்கி* தமிழென்மேல் என்னுடைய கொஞ்சேயிலக்காக வெய்

[கின்றான்*]

பின்னிதனைக் காப்பீர்தா னில்லையே.....—

கல் சுவில் தோள் { மலைபோல் (மிண்ணிய)தோ
காமன் { ன்களை யுடையனான மன்
மதன்

கரும்பு சிலை வளைய { (தனது) கருப்பு வில்லை
வளைத்து

கொல் சவிலும் பூ { (அந்த வில்லில்) கொலை
கணைகள் கோத்து { செய்ய வல்ல புஷ்ப
பாணங்களைத் தொடுத்து

பொத அணைத்து { (அந்த வில்லை மார்பிலே)
அழுத்த அணைத்துக்
கொண்டு

தன்னுடைய தோ { தனது தோள் வரையில்
ள் கழிய வாகி { னின் இழுத்த

என்னுடைய கொஞ் { எனது கொஞ்சையே குறி
சே இலக்கு ஆக { யாகக் கொண்டு துணை
தமிழென் மேல் { யற்ற என்நீது (அந்த
எய்தின்றான் { அழிபுகளைப்) பிரயோ
கிக்கின்றான்;

பின் இதனை காப் { இப்போது இந்த ஆபத்தில்
பீர்தான் இல் { ின்றும் என்னைத் தப்பு
லையே { விக்க வல்லீரில்லையே!.

* * *—கீழ்ச் சொன்ன கடலோசை முதலியவற்றுக்கு ஒருவாறு தப்பிப் பிழைத்தாலும் பிழைக்க
லாம்; இனி ஜீவிக்க வழியில்லை யென்னும்படியாக மன்மதன் தனது பாணங்களைச் செலுத்தி வருத்துக்
கிறம் வாசாமகோசரம் என்கிறான். மஹாபலசாவியான மன்மதனும் தனது கருப்புவில்லை வளைத்து
என்னை இலக்காகக்கொண்டு புஷ்ப பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே; நான் இதற்குத் தப்பிப் பிழைக்
கும்படி செய்வாராருமில்லையே; என்கிறான்.

வானா இவை என் } வயர்த்தமான இந்த வஸ்து
கள் எதுக்கு?

(இவை) ... இம்முலைகளானவை

எனக்கே பொறை } எனக்கு ஒருத்திக்கு வீண்
ஆகி பாரமாகி

முன் இருந்து } கண்ணெதிரே இருந்து
கொண்டு

மூச்சின்ற ... மென்மேலும் வீங்கும்போது

சூ.வாமை காப்பது } அப்படி வீணாகாமல் தடுக்க
வல்ல

ஒர் மன்னு மருந்து } ஒரு சிறந்த மருந்து கண்ட
அறிவீர் இல்லை } நிவாரணமில்லையே.
[மே]

* * *—காமன் செய்திற ஹிம்ஸை ஒருபுறமிருக்கட்டும்; என்னோடு கடவே பிறந்து என்னை ஹிம்ஸிக்குன்ற இம்முலைகளைத் தண்டிப்பாராருமில்லையென்கிறான். ஒருவரும்புகக்கூடாதகாட்டிலே சிறந்ததொரு கொடி நன்னிலை பரிமனோத்தரமான புஷ்பம் புஷ்பித்தும் கமழநின்றால் ஆர்க்கு என்ன பயன்? “கோக்கலகும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையிற் கொன்றைகள் மேல் தூங்கு பொன் மாலேக னோடுடனாய் நின்ற தூங்குகின்றேன்” (நாச்சியார் திருமொழி) என்றாற்போல, அங்கே புஷ்பித்தது அங்கே உதிர்ந்து அங்கே உருமாய்ந்து போகவேண்டியதே அம்மலர்களின் கதி. அது போல, எழுது தேறிக் குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும் திருக்கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய ஸம்சலேஷத்தாக்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றால் என்ன பயன்; மேற்சொன்ன மலர்கள் போல இவையும் நீடிப்பவர்களே யன்றோ. எம்பெருமானோடு அணையப்பெருதே வீணாக வளர்ந்து கிடக்கின்ற இம்முலைகள் எப்போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்ற மார்புக்கும் பாரமாகி வருத்துகின்றனவே! ஏதுக்கு இவை விம்மி வீங்கு கின்றன? இம்முலைகள் தொலைந்தொழிய மருந்து தருவாருமில்லையே! என வருத்துகின்றான்.

பேரையேன் = இப்படி ஹிம்ஸை பொறுக்கமுடியாமல் வருத்தமுறகிற இக்கலைமையில் முடிந்து பிறைக்கலாமாயினும் ‘என்றேனு மொருகார் கமது மனோரமும் ஊதித்திருமோ’ என்னும் ரணசயாலே பிராணனைப் பிடித்து நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிற சாபல்யம் தோற்றுகிறது. வல்லி—வடசொல். வாசம். வாஸனை. வறுநிலம்—புல்புண்டு தண்ணீர் ஒன்று மில்லாத மருகாந்தரம்.

“எனக்கே பொறையாகி” என்றவிடத்து: “இருவர் கமக்கக் கடவு முலையை ஒருவர் கமக்கப் போமோ” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளைபூதீஸலுத்தி கோக்கத்தக்கது. முன்னிருந்து—பெண்மை தரு—உறுப்பாக முலையிருக்கவேண்டியது அவசியமாகில் முதுகிலே முலைத்தாலாகாதோ? கண்ணெதிரே முலைத்து வீக்கவும் வேண்டாமோ?

“கொள்ளும்பய நென்றில்லாத கொம்மை தன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப் பறித்துட்டு அவன் மார்விலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே” எனான் ஆண்டான்; அவன் மெய்யே பெண்ணாய்ப் பிறத்தவ னரகையாலே முலைபடைத்துப் படுகிற வருத்தமெல்லாம் தோற்ற அப்படி சொன்னான்; அங்கனத்திக்கு திருமங்கையாழ்வார் பாவகாப்பகர்ஷத்தால் மாத்திரம் பெண்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டவராதலால் அவ் வளவு ரோஷிக்கொண்டு சொல்லமாட்டாமல் “இந்த முலைகள் உள்ளே அடக்கிப் போவதற்கு மருந்து கொடுப்பாருண்டோ?” என்கிறார்.

... மால்லிடையின் துன்னு பிடரெருத்துத் தூக்குண்டு* வந்தோடரால் கன்னியர் கணியிரிக் கட்டுண்டு* மாலைவாய்த் தன்னுடைய காலொழிமா தாடும் தனிமணியின் துன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே* கொன்னவிலு மெகிகில் கொடிதாய் கொடி என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்.....—

மரல் விண்டின் { (புகலின்மேல்) வியாமோ
ஹங்கொண்ட் வருஷபங்
களினுடைய

துன்னு பிடர் வரு { பெருத்த பிடரியிலுள்ள
த்து முசுப்பிலே

துக்குண்டு ... தூக்கப்பட்டு,

கன்னியர். கண் மீ { சிறப்பெண்களின் கண்
-விர களிக்கும்படி

வண் தெட்டரால் { வலிதான் சுயற்குலே கட
கட்டுண்டு பட்டி

மாலை வாய் ... வாயம் ஸந்தியா காலத்தில்

தன்னுடைய கா { தனது காக்கு ஓயாமல் ஆ
ஒழியாது ஆடும் டிக்கொண்டிருக்கப் பெற்
தனி மணி திறத்த மணியினுண்
யின் [ய

இன்னிசை ஒசை { இனிதான் இசையின் ஒலி
யும் வந்து யும் வந்து

என் செவி தனக் { என்னுடைய காதுக்கு மாத்
[கே திரம்

தொல் கவிலும் என் { தொலை செய்ய வல்ல வே
கில் கொடிது ஆ லைக் காட்டிலும் கரோ
ய் கொடிது ஆகும் மாகி கொடுகா நின்றது;

இதனை காக்கும் ஆ { இந்த ஆபத்திற்குத் தப்பிப்
என் பிணைக்கும் வழி என்ன?

சொல்லீர் { (எதாவது உபாயம் உண்டா
கில்) சொல்லுங்கள்

* * *—“மன்னு மருத்தறிவீரில்லையோ?” என்றதும் ‘சல்லமருத்துண்டு’ என்று விண்டயளிக்க வல்லாருடைய வார்த்தை காதில் விழவேனுமென்று பாரித்திருத்த பாகால நாயகியின் காதிலே ஊரா மாடுகளின் மணியோசை வந்து விழுந்தது; அதற்கு வருத்திப் பேசுவின்றாள். செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விண்டமணிக்கூரலும் என் காதுக்குக் கரோமாயிராநின்றது; இந்தத் துன்பமெல்லாம் நீங்கி நான் வாரும் வசை ஈதேனுமுண்டோ? சொல்லீர் என்கிறாள்.

மாட்டின் கழுத்தில் தொங்கும் மணியை முன்றடிக்கானாலே கூறுகின்றாள். காகின்மேலே பித்தக் கொண்டு காயித்த வகுகின்ற காளையின் புறங்கழுத்திலுள்ள முசுப்பின்மேலே மகோஹரமாகக் கட்டப்பட்டு ஸாயங்காலத்தில் இடைவிடாது சப்தித்துக்கொண்டே யிருக்கிற மணியின் ஒசையும் வந்து செவிப்பட்டு, செவியிலே குலத்தைப் பாய்ச்சினுற்போலே வலிமையை பண்ணு நின்றது. அக்ஷோசை ஒய்த்தபாடிவலை; கொடுகிச் செல்கின்றதே! என்கிறாள். கடலோசை குழலோசை முடிவியனபோல விண்டமணியோசையும் விரவிகளுக்கு உத்திபகமாதல் அதிக.

எக்த—ஆபதப் பொதுப்பெயர்; குலத்துக்குச் சிறப்புப்பெயருமாம். சுட்டியையபுஞ் சொல்லும். ...*

... இதுவினைத்த மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன்* மாமதிகோள் முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்* காயாவின் சின்ன நறம்பூந் திகழ்வண்ணன்* வண்ணம்போர் லன்ன கடலை மலையிட் டணைகட்டி மன்ன னிராலணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப்* பொன்முடிகள் பத்தும் புளசச் சரக்குரத்து* தென்னுலக மேய்விவித்த சேவகனை.....—

இதுவினைத்த மன் { (தென்றல் முதலானவை
பாதகமாய்படி) இப்படிப்
பட்ட நிலைமையை உண்
டு பண்ணின் மஹாநாபா
பாவனாய்,

நது துழாய் வாழ் { மனம்மிக்க திருத்துழாய்
மார்பன் மாலை விளக்குகின்ற திரு
மாப்பை யுடையனாய்,

குணமாம் மரபு பேரன் விடுத்த குறில் வண்ணம்	{ முன்னோக்கால் சந்திரனு கடைய துன்பத்தையுடைய இன கன்னமேய வண்ண னும்,	அந்நிபு எட்டி	{ வேறுகைக்கட்டி (இவன் கைக்கெழுத்தருளி)
சாயலின் சின்னம் கத புதிதத் த வண்ணம்	{ 'சாயல்' என்னும் சொழியின கடைய சிறிய மனம் மிகு பூப்போலே வினம் குறில் நிறத்தைய புல யனும்,	மா மண்டி வெம் சமத்து	{ சதாந்தபயம் நிறைந்த கொடிய போர்க்களத்தில்
வண்ணம் போல் அ னன் கடலை	{ தன்னுடைய கண்ணம் போ ன்ற கண்ணத்தையுடைய கடலிலே	மன்னன் இராக [னனை]	{ சாவுகா ராஜனான சாவண னுடைய
மலை இடம்	{ ...மலைகளின் கொண்டெறித்து	பொன் முடிசைத் பத்தம் பரக	{ அழகிய பத்தத்திலுள்ளும் (பூமியில் விழுந்த) புரணு மபடிவாக
		சரம் துரத்து	...அம்புகளைப் பி.பெய்கிறது
		தென் உலகம் கர	{ (அவ்வீரகணனை) பரமிகா மயித்த செவக [னை]
			{ கமையுடைய மறகர ரு சனும்.

“ * * *—ஆகத் தீழ்வனரால், மானமுபலிக்கும் கைப்பக்களைச் சொல்லி முடித்தான்; இக்கையின் களைவிலே வித்த மறகரதுபாவன் இன்னுனென்பதை கை அழியாமலில்லா; கங்கு அநிலை; அந் பவனிடமே ராஜியபத்தத்தென்றே மார்பில் தனிமையிலிடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லி உலகங்களை கருதிப்பவனும் அவன்; “சந்திரனுக்கு சேர்ந்த துன்பத்தையுடைய தென்கேள், அப்படியே உங்களுடைய துன்பத்தையுடைய தென்கேள் தென்கேள்” என்று மயக்கி அழைப்பவன் அவன்; “கன்னமேயம் போன்ற கன்னமையுடைய கை கதவு விளக்குகின்ற அழகைக்கண்டு களிப்புக” என்று மேனி கீழ்க்கைக்காட்டி கலைப்படுத்திக்கொள்வான் அவன்; ஒரு கைகாட்டிக்காசையும் ஒரு பாதங்காசைக் காசும் ஒரு பூமியில்காட்டிக்காசையும் தென்கேள்காசையும் தேன்கேள்காசையும் வம்படி பெய்ப்படியே உருமாறிப் படப்பாடுகள் பட்டி-அதிமாதவையான காரியங்கள் செவ்வனாகும் கை; வண்ண உருப்பார்க்கு ஒரு குறையுமுமுது” என்று சொல்லி அசம்படுத்திக்கொள்வான் அவன்; பல திருப்பதிகளிலே தனது பெருமையையே கட்டிக்கொண்டு மேலுயிர்த்திருப்பவன் அவன்; அவன் படிக்கெல்லாம் கைநிலைகள் காசும்; அவனுள்ள திருப்பதிகளிலே தனது பத்தம் புதுப்பி கை வணக்கத்தக்ககார இவரி கைச் சொல் கைக்கொண்டபேரகேள்; ஆதரித்து உழிவிட்டதானாலும் பிழைத்தப் போகிறது; இவ்வையிலும் என் னாயிக்கு இராகவாக அவன் படப்போகிற பாகவாகப் பாருங்கள்—என்கிறான் மேல்.

முன்னம் மாமத்திகோள்வித்தே—சந்திரனுக்கு சேர்ந்த கைப்போகத்தைப் போக்கியருளினான் இவன் எனக்கு கையத்தை விளக்கலானது என்கேள் என்ற இரங்குகின்றனரகவுமாம். “இப்படி ஒரு கிழச் அவன் ஆட்க்காரனான சொக்கத் தயிர்த்தது” என்பர் அழகிய மணவாளப் பொருமால் கையனாகும். (“மதிபுருத்த இன்னிலாவில் கதிரும் என்றாக்கே செய்தாகும்” என்ற கீழே அருளிச்செய்தபடி) கைக்கை எகிகென்ற சந்திரனுக்கு சேர்ந்த ஆபத்தையுடைய கை வண்ண கண்ணகத் தயிருமது அந்த சந்திர னுக்கு கைவித்த மறகரதுபாவன் என்றதாகவுமாம்.

மா.மண்டு லெஞ்சமத்து—மா என்ற யானையையும் குறையையும் சொல்லும்; ரதம், கஜம், தாசம், பதாந எனச் சேர்ப்பதற்குக் கான்காதலால் மற்ற இரண்டு உறுப்புக்கு உபவகையென்கை மண்டுதல்—சொருக்கிறித்தம், சேலகளைச் சேவகமாகத் தீரம்; அதனைபுடையவன் சேவகன். “சொரு கிலை” அரக்கசேவனைச் சொற் சம் சேவகனார்” என்றார் தென்கேள்கையுடையபாறாகும்.

“இது வினைத்த மன்னன்” என்ற சொடங்கி, “தென்னறை” மன்னு மணிமடத்தோடில் மன்னுமான் தன்னவியல் தோள்வாணைய” என்ற வகையில், எம்பெருமானுடைய விபகரவதார வையு கங்கள் அச்சவதார வையுங்கள் முதலியன விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. மார்பன், கழுமில்வண்ணன், சேவகனை, வீரனை, கூத்தனை என்ற இவ்வசேவனைங்கள் எல்லாம் மேலே கன்னவியல் தோள்வாணைய என்ற விடத்தில் அக்கவித்து முடியும்.

... .. ஆயிரக்கண் மன்னவன் வானமும் வானவர்தம் பொன்னுலகும்:

தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கொண்ட தானவனை* பின்னோ ரியுருவ மாசி யெரிவிழித்து*
கொன்னலிலும் வெஞ்சுமத்துக் கொல்லாதே* வல்லாளன் மன்னு மணிக்குஞ்சி பற்றி வரவிர்த்து*
தன்னுடைய தான்மேல் கிடாத்தி* அவனுடைய பொன்னகலம் வள்ளுசிரால் போழ்த்து புகழ்
[படைத்த*]

மின்னிலங்கு மாழிப் படைத்தடக்கை வீரனை.

ஆயிரம் கண் மன் னவன் வானமும்	{ ஆயிரக்கண்ணான இத்தி ரனுடைய வளர்க்கலோ கத்தையும்	வல்லாளன்	{ மஹாபலகாலியான அவ்வுன் ரனுடைய
வானவர் தம் பொ ன் உலகும்	{ (மற்றுமுள்ள) தெவையதனி ன் திவ்ய லோகங்களையும்	மணி மன்னு குஞ்சி பற்றி வரவிர்த்து	{ மணிமயமான கிரீடம் பொ ருத்திய தலைமயிரைப் பிடித்துக் கிட்டஇழுத்து
தன்னுடைய தோள் வலியால் கைக்கொண்ட தானவனை	{ தனது புதுபலத்தாலே தன் வசமாக்கிக் கொண்ட தவிர்வாயா ஸுமனை	தன்னுடைய தான் மேல் கிடாத்தி	{ (அவனைத்) தனது திருவடி களின் மீது படுக்கவைத் துக் கொண்டு
பின்	...இதிது காலம் பொறுத்து	அவனுடைய பொ ன் அகலம்	{ அவனது அழகிய மார்பை
ஓர் அரி உருவம் ஆகி	{ ஒரு கரண்கமூர்த்தியாக அவதரித்து	வன் உருவால் போழ்த்து	{ கடாமையான வளர்க்கலோ யினத்து
எரி விழித்து	{ கொருப்புப் பொறி பாக்கப் பார்த்து,	புகழ் படைத்த	{ (ஆச்சரிதான பாவ்லாத னை கவித்தாரென்றித) கேத்திலையப் பெற்றவனா [ய்].
கொல் வலியால் வெய் சமத்து கொல்லாதே	{ கொடிய போர்க்களத்திலே (பகைகளைக் கொல்லுகின்ற வாக்கிலே சமத்தெனது) கொன்றுவிடாதே	மின் இலங்கும் ஆழ் படை நட வ வீரனை	{ மின்போல் விளங்குகின்ற சக்கராயுதத்தைத் தடத் தையிலே உடைய மஹா வீரனாய்—

தானவன்—அவன்; வடவொல். கொன்னலிலும் வெஞ்சுமத்துக் கொல்லாதே—தானில்
நின்றும் தோன்றினவுடனே திருக்கண்ணாலேயே அவனைக் கொளுத்தினிவ் வாம்; “ஆச்சரிதான பாவ்லாத
வாதன் விவதயத்திலே பல்லாபிரகமகொடுமகள் புரித்த இப்பாவியை இப்படி ஒரு கொடிப்பொழுதிலே
கொன்றுவிடக் கூடாது, சித்திரவதைபுன்னரிவிடவேணும்” என்று தான்மேல்கிடாத்திப் போழ்த்தா
னவிர்த்து.

தன்னுடைய தான்மேல் சீடர்த்தி...வஞ்சுகளால் பொழிந்த—தனித்தனி தேவர் மனிதர்
விண்ணு முதலிய பிராணிகளானும் ஆயுதங்களானும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் சீட்
தலை வந்ததிலும் புறத்திலும் தவக்கு மானியில்வந்தபடி இரவியாய் வரம்பெற்றிருந்தாலுதலாய் அந்த
காலம் பழுதுடையபடி, அவனைப் பிடித்து வசத்படிதில் தன் மக மீது கைத்துக்கொண்டு அக்திப் பொழு
தில் திருகளை புவிச்சாலே போக்கருளினான். *

மன்னிய வகலிடத்தை மாமுதலீர் தான்விழங்கு* பின்னுமோ ரோனமாய்ப் புக்கு விரைமருப்பின்*
கொன்னவிலும் கூர்வறிமேல் வைத்தெடுத்த கூத்தனை.

மன்னிய அகல் து	{ எவ்வாறும் பொருத்தி விருதி வெந்த விசாலமான இப் பூமியை	விரை மருப்பின் ...கொந்த கோட்டிலுடைய
மாமுதலீர் விழு கை	{ மறைய மருதரம் விழுந்தி விட	கொல் சவிலும் கூர் { (பகலுரை) கொல்ல வகலும் துதி மேல் { கூர்மையான துளியின் மீது
பின்னும்	...அதற்குப் பிறகு	கைத்து எடுத்த { (அக்திப்பூமியை) வைத்துத் கூத்தனை { கொன்றத அழகிய செ வந்தத்தை உருவையானும்.
புர் வயம் ஆய் புக் கு	{ ஒரு திவ்வரதானமால் (கட விண்ணு) பிரவேசித்து	

வைத்தெடுத்த கூத்தனை = பூமியைக் கோட்டின் துளியில் வைத்துக்கொண்ட மாமுதலுக்கும்
போது அகலிழ்ச்சி கொந்தக் கூத்தாடக்கொண்டே கொழுக்கருளினன்போதும்.

மன்னும் வடமலையை மத்தராக மாகணத்தால்* மின்னும் இருகடகும் மின்னும் பிறக்கொளியும்*
தன்னி னுடனே கழல மலையிறித்து* ஆங்கின்னமுதல் வானவரை யூட்டி* அவருடைய
மன்னும் தயர்கடித்த வள்ளலை.....

மன்னும் வடமலை	{ அழுத்தமாக காட்டப்பட்ட [வய] { மத்தரமிலைய	வானவரை தின் அ { தேவர்களுக்கு இவிய அகி முதல் ஊட்டி { குதவத உண்ணக் கொ டுத்த
மத்தர ஆக	...மத்தராகக்கொண்டு	அவருடைய ...அத் தேவர்களுடைய
மாகணத்தால்	{ (வாகை வென்றும்) பாய்வி ருத் (கந்தி)	மன்னும் தயர்கடி { கொடுவரை தக்கத்தைப் பெயர்கடித்த
மின்னும் இரு கட கும் மின்னும் பிதங்கு ஒளியும் கண்ணினுடனே கழல மலை திரி த்து	{ வினக்குகின்ற சந்திர ஊதிர் யக்களும், ஆகாசமும், பிராணிகளினத (மத்தரம் பல) தேஜ: பதார் தற்களும் தன்னுடைய முதலம்படி அந்த மத்தர மலையைச் சுழற்றி [கட வைக்கடைத்து]	வள்ளலை ...பரம உதாரணம்

மாகணம் என்று பாம்புக்கும் பெரிய பாம்புக்கும் பெயர். கடலைக்கடைய மத்தரமலையைச் சுழற்
தன்போது அது சுழன்ற விசையின் மிகுதியினால் இருகடர் மின் முதலியவை பல பதார்த்தங்களும் கடலே
சுழல்வனபோலத் தேற்றினமையற்றி “மின்னுமிருகடகும்;.....தன்னி னுடனே கழல மலையிறித்து”
என்றார்.

அருவனையு மன்னுந்துப் கடிந்த = தூர்வாச முனிவாது சாபத்தால் மேல்களுக்கு போய்க் கிடந்த வறையையப் போய்க்கொன்றவராகு.

... .. மற்றன்றியும்-தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர்*

மன்னும் குறையுநின் மாணியாய்* மாவலிதன் போன்னியலும் வேள்விக்கண் புகிநின்று* போர்
[கேந்தர்]

மன்னைமனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி* என்னுடைய பா தத்தால்யானைப்பழவடிமன்ற*
மன்னு தருகென்று வாய்திறப்ப* மற்றவனும் என்னால் தாப்பட்ட தென்றலுமே* அத்துணைக்கண்
மின்னார் மணிமுடிபோய் விண்டடவ* மேலெடுத்த போன்னார் கணைகழற்கா லேழலதும்
போய்க் கிடந்து* அக

கொன்னு வகார் துளங்கச் செலகீட்டி* மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்து*

தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை..... —

மற்று அன்றியும் ...தவிர்வார்,—

தன் உருவம்-நீரும் { தானது வஞ்சிப்பதை வாரா
அறியாமல் { ம் தெரிந்து கொள்ள
மெய்நெஞ்சுதபடி.

தான் ஓர் மன்னும் { பாம்புருத்தான தான் ஒரு
குறன் உருவின் { இவ்வமரண வாமக லேவ்
மாணி ஆய் { வ் கொட்ட பிரமசாரி
யாகி

மாவலி தன் ...மாறாபலியினுடையதான

போன் இயதும் { காவல்தானது செய்யும்
வேய்க்கி கண் { யாக முயிவிலே எழுந்த
புகிநின்று { குனி

போர் வேந்தர் மன் { போர் செய்வதற்கு மிடுங்
[கை] { கையுடைய அரசர்களில்
தரிசுவதற்கு அந்த மரக
லையை

கிணர் கொண் { இப்பிரமசாரி யாகிப்பதற்
லித்தெத { காதலே வந்தானென்று
கம்பிப்பதற்கு மரகதி

கெஞ்ச உருக்கி { (கடையழகு செய்வதற்கு
முதலியவற்றால்) அவன்
து செஞ்சு உருக்கி

மன்னு ...மற்றாப்புகே.

என்னுடைய பாநத் { என் காலடியாகி காலை
தால் யான் அக { அகத்து கொள்ளும்படி
ப்ப

மு அ. மன்ன தருக { முறடி நிலம் கொடு வன்றி
என்ற

வாய் திறப்ப ...வாய் திறந்து கெட்ட,

அவதனும் { (அதுகேட்ட) அந்த மாவலி
யும்

என்னால் தரப்பட்ட { அப்படியே என்னால் துஷ்
படி என்றனும் { டி நிலம் கொடுக்கப் பட்
பது என்ற சொல்ல

அத்துணைக் கண் ...அந்த கணத்திலேயே

மின் ஆர் மாணி { விசங்குதென்ற மணிமுடம்
முடி போய் { ஆகாததே போய் அ
விண்டடவ { வாகு,

மேல் எடுத்த ...உயர்த்துகியிருளின்

போன் தீர் கண் { போனதன் நிறைந்து சப்
தழல் காண் { கிணர் கிரத்தன்கட்
வலிக்க நிடுவடி

எந் உருகும் போய் { மேலாகக்கொண்டவராத்
கெட்ட { கையால் தானடி

அங்கு ஒன்று அக ர்துறவர்	{ அந்தமங்குழியிற் (சுழி செழுநிலை) பமையகா கன் னுறப்படுமபடி.	மன்னும் இ அகல் { நிதம்பமாய் விசையையான இய திடத்தை { பு மண்டலத்தை
செவ நீட்டி	{ (மேலே) செவ்வியாய்க்கச் செய்து	தன் உலகம் ஆக்கு { தன்னுடைய வேட்கையையே வித்த காமாலை { ஆக்கிக்கொடுத்த நிகுவ முதலி யுடையனும்—,
மா வலியை வஞ்சி த்த	{ (இன்னவையையே) மற்றைய விசைய வஞ்சித்து	

அத்துணைக்கண் = துணை -- துணை; அவ்வளவில் வந்தபடி.

.... நாமரைமேல் பின்னிடையான் காயகளை விண்ணுக்குள் பொன்மலையை*
பொன்னி மணிகொடுத்தும் பூங்குடத்தைப் போர்விடையை* தென்னன் குவங்குடியுள் செம்
[பவளம், குன்றினை*
மஞ்சரிய தண்ணேற வள்ளலை* மாமலர்மேல் அன்னம் முயிலு மணிதீர் வயலாலி*
என்னுடைய விண்ணமுதை செய்வுள் பெருமலையை* அன்னி மதிக்குத் கணமங்கைக் கற்ப
[கத்தை*
மீன்னை யிருதடரை வெள்ளறையுள் கல்லறைமேல் பொண்ணை* மாதகத்தைப் புட்குழியேம்
[பொறேறறை*
மன்னு மாங்கத்தெம் மாமலையை

தாமரை மேல் பின் துடைவன் காய களை	{ தாமரைப்பூவில் பாய்க்கை கூட பின் போன்ற இ கூடைய அடைபுறம ன விசாட்டிக்கு கலக கூய்	தன் சேறை மன் னிய கச்சை	{ குயிரத்த நிகுச் சேறறையி லே பொருத்தியழுந்த குயி யிருத்திரை பரம உத கனும்,
விண்ணகருள் பொ ன் மலையை	{ திருவிண்ணகரிலே பொன் மலை போல் விசக்குழை கூய்	மாமலர் மேல் அன் னம் துயிலும் அ னனி ர் வயல் ஆ ல் என்னுடைய இயம் அருகாத	{ நெத்த தாமரைப் பூக்களின் மேலே அன்னத்தறையை கன் உறவைப் பெற்ற அ ழுவிய ர் கிறைத்த வயல் களை யுடைத்தான் திரு வாழியிலே எனக்கும் பர ம போகவனாக வேலை வாழிபடவனும்,
பொன்னி மணி சொழிக்கும் பூ குடத்தை போல் விடையை	{ காவேரி கிழவானது தன்ன ம்கலைச் சொன்ன அந்த மிடமனை ஆழிய நிகு கூக்கையிலே பெழுந்த குயியோடுகின்ற—யந்த வ கத்தமனை களை போ லக் செருக்குடையனும்,	எவ்வுள் பெரு மலை [கைய	{ திருகெவ்வுருளிய மயலிய தெரு மலை சாத்தாத் போலே சைத்தருள்பா கூய்
தென் கன் குதா ருடியன் செய்ப கனம் கன்னினை	{ தென் நிகையிலுள்ள விவ கனமனை திருக்குதல் கூடியிலே கிடைத்த பழ மலை போல் விசக்குழை	கன்னி மதிற் குத் கனமனை கற்ப கத்தை	{ சாத்தமனை மதிக்காரவே குழப்பட்ட திருக்கனனை ம கனையில் கம்பகருகாய்போ ல்கருத்தருளியிருப்பகனும்

மின்னை	{ மின்போல் வினங்குகின்ற பெரிய பிராட்டியானை யுடையதாய்	மரத்தத்தை	{ மரத்தப்பச்சை போன்ற வாழ்வை யுடையதாய்
திரு சுடரை	{ ஸூரிய சக்திராசனோ கன் தும்படிவான திருவாழி திருச்சங்குகளை யுடைய தாய்	புட்டுழி எம் போர் ஏற்றை	{ திருப்புட் குழியிலே எழுத்த குளி யிருக்கிற அஸ்மத் ஸ்காமியான ஸமாபுத்த வதாய்,
வெள்ளையன்	... திருவெள்ளையிலே	அரங்கத்துமன்னும்	{ திருவாரங்கத்தில் நித்யவாஸி ம் பண்ணுகிறவருய்,
கல் அறை மேல்	{ கரும்பல் மயமான ஸக்தி வினாக்கள்	எம் மா மணியை	{ காம் மையானத்தடைய நில மணி போன்றவருய்
பொண்ணை	{ பொன்போல் விளங்குமவ ருய்		

* * *—ஆகக் கீழே சில விசேஷணங்களால் விபவாவதார சரித்திரங்களிற் சிலவற்றைப்பேசி, இனி அர்ச்சாவதாரங்களிலுஞ் சிலவற்றை அநுசந்திக்க விரும்பித் திருவிண்ணகரிலே வாய்க்காலுர். பல திருப்பதிகாரங்களிலுமிருந் அருளிச் செய்துகொண்டு போகிற இக்கண்ணிகளில் “கோயில் திருமலைபெரு மாள் கோயில்” என்றும் அகாதி வ்யவாஹாரத்திற்கு ஏற்ப, “மன்னுமாங்கத்தேம் மாமணியை” என்றவளவில் ஒரு பகுதியாகவும் “மின்னி மறை தவழும் வேங்கடத்தேம் வித்தகளை” என்ற வளவில் ஒரு பகுதியாகவும், “வெண்காவிலுண்ணிய யோகத்துறக்கத்தை” என்றவளவில் ஒரு பகுதி யாகவும், அதற்குமேல் விண்ணுற்ற வகுமளவில் ஒரு பகுதியாகவும் பிரித்துக்கொண்டு உரையிடு கின்றோம்.

விண்ணகர் உத்ப்பிலியப்பன் ஸக்தி. “தன்னொப்பாரில்வப்பன்” என்ற சம்பந்தவார்த்தைச் செயல் “ஒருவனையும் தன்னொப்பா ரொப்பின வென்னப்பா!” (திருக்கண்ணபுரத்துப் பாசாதிக்) என்ற இத்திருமங்கலவாழ்வாரும். உப்பிலியப்பன் என்கிற வ்யவாஹாரம் ஸ்தல புராணத்தை வ்ய யெற்றிய தென்பர். குடகத்தைகுடமுக்கு என்றும் கும்பகோணமென்றும் வழங்கப்படும் தலம் குடங்குடிக்குறையிலுள்ள வாமானது கோத்திரமாதலால் குறங்குடியெனத் திருநாமமாயிற்றென்பர் இத்தலத்தெம்பெருமானு ஸ்ரீ பாஷ்பகார பக்கலிலே கெடியாய் ‘எனும் எம்பிரமாதலான யுடையோம்’ என்றையாலே கவனத்தை சம்பியென்று திருநாமம் பெற்றனன். சம்பந்தவாத் திருவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருத்தவரும் இத்தலத்த சம்பியே. கோணபஞ்சஸார கோத்திரமென வழங்கப்படும்.

ஆலி—எம்பெருமானைத் திருமகள் ஆலிக்கனஞ்செய்துகொண்ட தியதேசமானது பற்றித் திருவாலி யென் வழங்கப்படுமென்பர்; ஆலிக்கனம் என்பதன் ஏகதேசம் காமமாயிற்று. எவ்வள—எம்பெரு மான் சாலிதேவாத்ர மஹாமுனிகிரு பரத்யகமகி ‘வாஸம் பண்ணுவதற்குத் தகுதியான உன் எவ்வள?’ என வினாவியதனாக் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வளவென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். கிம்குருதும் என்பர் வடமொழியில்.

கணமங்கை—கண்ணமங்கை யென்பதன் தொகுத்தல். மின்னின் இருகூடரை—மின்னல்போல வும் சக்திர ஸூரியர்கள் போலவும் பரபரவென்று விளங்குபவன் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்; மின் என்ற மின்னற் சொட்போன்ற பெரிய பிராட்டியானைச் சொல்லிற்றாய்; இருகூடர்

என்று கூறிய சந்திரன் ஒருக்கொப்பான திருமடல் திருச்சங்குலைச் சொல்லிற்றாய் இம்மூவரின் சொத்தி
யைச் சொல்லுகிறதாய் அழகிய மணலாகாய் பெருமான் காயுதர் திருவுள்ளம், உத்கு நந்திரையு
யென்றனே யென்றால்; பெரியபாட்டையாரோடும் இரண்டருகுஞ் சொத்த ஆழ்வார்க்கொருமாயிற்று
திற்பது 'என்ற துணைகூறி காண்க.

வேள்ளறை = வெண்மையாகப் பாறைகளாகியன்ற மலை [அறை—பாறை.] இது வடமொழியில்
சுவேதாத்தி எனப்படும்.

புட்குழி = புன்-துடாவுவென்றும் பெரியதுடையார்; அகணாக் குழியினிட்டு ஸம்ஸ்கிருதவிடமென்று
சொல்லுதல் பற்றிப் புட்குழி யென்ற திருநாமமாயிற்றென்பார்; போரோறு—ஸமரபுக்குவன் என்று
வடமொழித் திருநாமம். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் புங்குலம்—காலை போலும். சொருக்கி புத்தம் கடத்து
பவர்.

அரங்கம் = எம்பெருமான் எதியை அடைத்த இடம்; எதியாகது ஆசைப்பெருக்கம், அந்நை
யடைத்த [ஆசைபுடம்] காழாடல். துணைகுமட்டம் திருப்பாட்டம் ஸர்வகலன். அவ் பேய்-அடியை
உச்சக்கலன் என்றும் இவ்வயைத்திறும் இனிமென்று திருமாய் தருவன்குமட்டம் பழந்தருளி
யிருக்குமிடமானதென்பதுபற்றி 'என்பார்' என்று அம்மிமாகத்திறும் பெயர். அதுவே வாயினபால்
இவ்வ சொத்திற்குத் திருநாமமாயிற்று. தாளியாகுபெயர். இயல், என்மென்று உத்தரவு மட்டிதல்
குட்கெய்தலன், திரு அரங்கம்—பெரியபாட்டையார் ஆர்த்தமுட்கலன்சொல் திருத்தஞ் செய்கிடம்;
என்றும் மற்றும் பலவகையாகவும் சொன்னவரும்.

... .. வல்லவாழ்ப் பிள்ளை மருளாகைப் பேசில் பிறப்பிடுவியை
தொன்னிர்க் கடல்கிடந்த தோளா மணிச்சுடரை* என்மனத்து மாவை யிடவெக்கை வீசினா*
மென்றுக் கடன்மலலை மாயவனை* ஸானவந்தம் சென்னி மணிச்சுடரைத் தன்னொல் திறல்வலி
[யை*

தன்னைப் பிறழியாத் தத்துவத்தை முத்தினை* அன்னத்தை நீனை யரியை யமுதநாறையை*
முல்லளில் வலகுண்ட ஸுரத்தியை* கோவலுர் மன்னு ிடைகழியேம் மாயவனை* பேயவறப்
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை* அள்ளல்வாய் அன்ன யிணைதே தழுத்தா செழுங்கடவை*
தென்னிலைச் சித்திர கடத்தென் செய்வனை* மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தென் லித்தகனை.

வெண்ணெய்	{ திருவல்லவாழிலே எழுத்த குளியிருக்கிற	தோளா மணி கட { துரைவிடாத் தன்னப்பொலே [யை { துரைவிடப்படுவது]
பின்னை மருளாகை...சுடர்வனை காயதனாய்		
பேசில் பிறப்பு இலையை	{ திருப்பேர் கதிரிலெழுந்தரு ளியிருக்கிற சித்யகலித்த னாய்	என் மனத்து மாவை { என்மெல் வயாமோதாரமு கடையனாகி எனது செஞ் சை விட்டுப்பிரியாதவ னாய்
தொன்னை கடல் கிடந்த	{ என்மழையாத நீரைபுண்டய கடலிலே பள்ளிகொள்ப வெழுந்	இடவெக்கை காச { திருவிடவெக்கைதாரிலெழுந் [நீர் { தருளியிருக்கிற ஸர்வே வானாய்]

எடும்மல்லி மன்னு
ம் மாயவனை { திருக்கடவுமல்லியில நித்
யகாலம் செய்யும் ஆசை
ரியனாய்

வானவர் தம் சொன்
னி மணி உடரை { சித்த 1 ஸூரிதருடைய
சிரோபூஷணமாக யினங்
குமவனாய்

தண்டால் திவ்வ
வியை { திருத்தண்டாவில் எழுந்தரு
ளியிருக்கிற மஹா பலகா
யியாய்

தன்னை பிரித் அநி
யி தத்துவத்தை { (தனது திருவருளுக்கு
விஷயமாக) பிரித் அநி
த்துவத்தை முடிபுந்
துவருபத்தை யுடைய
னாய்

முத்தினை ...முத்துப்போன்றவனாய்

அன்னத்தை { ஹம்பர்கதாரஞ் செய்தவ
னாய்

யினை { மதம்பாகதாரஞ் செய்தவ
னாய்

அரியை { சாவித்தாவதாரஞ் செய்த
வனாய் (அல்லது) ஹயகீ
வாதாரஞ் செய்தவனாய்

அரு மறைவை ...கலை வித்பாஸ்கருபியாய்

முன் இ உவரு { முன்னொருகால் இவ்வகை
உண்ட முத்தியை { க்களியெல்லாம் திருவெ
ற்பியே வைத்து கோத்தி
ன வகையினாய்

கோவனார் இடை
கழி மன்னும் எம் { திருக்கோவனாரிடையி
யில் நித்யகாலம் பண்ணு
வத எனந் திருமாவாய்

பேய் அவற முலை
உண்ட பிள்ளை { பூதனையானவர் சததம்படி
யாக ஆவனது முலையை
உண்ட பிள்ளையாய்

அன்னம் ...ஹமஸந்தானனை

அன்னம் வாய் ...சேற்று நிலத்தினில்

இரை தேர் அழுத் { இரைதேடும்படியான திருவ
னார் முத்தரில்

எழும் உடரை ...விளங்கும் சொதியாய்

தென் திவ்வ நித
திர உடத்து
என் செவ்வனை { தென் திசையிலுள்ள திவ்வ
த் திருச்செந்திர உடத்தி
ல் எழுந்தருளியிருக்கிற
எனது செவ்வனாய்

மறை ...மேகங்கொண்டவை

மின்னி { பன பனவென்று மின்னிக்
கொண்டு

தகடும் { கொக்களில் ஸஞ்சரிக்கப்
பெற்ற

வேகடத்து { திருவேகட மலையில் (எழு
ந்தருளியிருக்கிற)

எம் வித்தனை { கமக்கு ஆச்சரியகரமான
குண சேஷபுத்தங்களை
புடையனாய்

* * *—வடிகாங்குழைமலைபோன்ற திருப்பதியின் பதினாண்டாய் நன்றி; கம்மாழ்வாராரும்
மக்களாகலானஞ் செய்யப்பெற்ற நலம். இதனைத் திருவல்லாய் எனது மலையாளர் வழங்குகின்றனர்.
வல்லவாழ்ப் பிள்ளை மனுவானை—எப்பிள்ளைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்ததற்குத் கொண்ட கோவன
துடன் திருவல்லவாழில் இவ்வாழ்வார்த்து வேகவலாதிகளைப் போதும்.

பேர்—திருப்பேர்க்கார் அப்பக்குடத்தான் வந்திதி. பேரில் பிறப்பிலியை = அடியவர்களுக்காகப்
பவபல பிறவிதன் பிறத்திருத்தும் இவ்வகை ஒருபிறப்பும் பிறவாதவென்போலும் இனிமேல்தான் பிறந்து
காரியஞ் செய்யப் பாரிப்பவன்போலும் வேகவலாதிகளையே.

தோளாமணித்தீட்டை = கோளுதவாவது துணைத்தல்; துணைத்தல் செய்பவாத மணி பென்றது—
அதுபலித்துப் பழகிப்போகாமல் புதிதான சத்யம் என்றபடி. (துணைவிட்டிருத்தால் துல்கோத்து
அணிந்து கொள்ளுங்கள்.) “அவ்வித்தம் தேவம்” என்று உடனாலும் சொல்லுவார்கள்.

இடவென்றதே இத்தலத்திலெழுந்தருளியுள்ள யாராஜமப்பெருமான் தமது தேவியை இடப்பங்கத் திற் கொண்டிருந்தவால் இத்தலத்திற்குத் திருவிடவெந்தை யென்ற பெருநாமமாகியுற்ற.

தன்கால்—இது ஸ்ரீ சிவலிபுத்தூர்க்கு ஸமீபத்திலுள்ளது. திருத்தாங்கல் என்ற ஸமீபத்தில்
யலாழ்வாரிப்பர்கள், தன்கால் என்பதற்குக் குளிர்த்த காற்றை எல்லா பெருநர் சீதவாதபுர மென்பர்.

திரஸ்வலி—திரிதிரோ அடக்கவால்ல பெருமியுச்சன்.

தன்னைப் பிறாறியாத் தத்துவத்தை--தானான தன்மையைத் தானே கிற்றேறுதகக்குறையாய்க் காட்டி ஆழ்வார் போல்வார்க்கு அறிவிக்கலாமத்தனை பொடிய மந்தையோர்க்கு ஸ்வபயந்தத்தால் அறிய வொண்ணாதபடி. முத்தினை--முத்துப்போலே தரபதமரனாவனை. அன்னத்தை மீனை அரியை--மூலி என்னும் கடசொல்லுக்குப் பதினைந்து அர்த்தங்களுண்டு; "యమూని లేంద చంద్రార్క విష్ణுసింహంశునாஜிషு! శుకாநీకపిథే కீషு హரி:" என்ற அமரலிம்மறன் சொல்லிவைத்தான். பிரசுரத்தின், குதிரை சிங்கம் என்விற இரண்டு பொருள்கள் கொள்ளலாம். குதிரையென்று கொண்டால் ஹயகீரவா வதாரஞ் செய்தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. சிங்கமென்று கொண்டால் கரசிங்காவதாரஞ் சொல்லித் துகிறது. ஹம்ஸாவதாரம் மதஸ்யாவதாரம் ஹயகீராவதாரம் என்ற மூன்றாவதாரங்களும் வித்யோப தேசத்தில்காசச செய்தருளினவையாம்.

அருமனற்றனையுடையவர்களுடைய உயர்த்தும் பரிசுபொதிக்கப்பட்டவர்கள் என்று கருத்து.

கோவலுர் + மாயவணை = கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயுதம் எழுந்தருளியிருக்கும் திண்டிவோர்
 உதாபந்ரி இத்திருத் திருக்கோவலுரென்ற திருநாமமாயிற்று. கடமொழியில் இது கோபாலபுரம் எனப்
 படும். “பாலாருத்தமிழாற் பேர்பெறு பணுவற் பரவலர் பாடிகாவிரலின், ஸ்வாநு நெருங்கி மொழிவிளக்
 தேற்றி முருத்தனோத் தொழுதானனூறு” என்ற புகழ்த்து கூறும்படி முடியாழ்வார் ஸ்வானும் ஒருவரை
 மொழிவார் சுந்தித்து வந்தாதி பாடின தலம் இது.

இடைசுழி = சேறானது என்று வடமொழியிற் கூறப்படும், “வாசந்தகடை சுழியாவுக்குளி காமருபுயல்
சேறானது இடைசுழியே பற்றியினி...சீவுக்குருமகனும் நின்னாயால்” என்ற பெயர்கையாழ்வார் பாசாம்
சேறாகும்.

அள்ளல்வாய் அன்னமினாரதேர் அழக்தூர் — “சேற கண்டு இருய்க்கக்கடவ அன்னங்களும் சேற் றைக்கண்டு இருயாதே மேல்விழுத்து ஸஞ்சரிக்கும்படியான போய்தைபுடைய நிகுவழக்குறிலே நித்ய வான்ம் பண்ணுகிற சிவநிக “தேஜோரூபிணை” என்ற அழகியமணகாணப் பெருமான் காயநூர் பூதீசுவர்தி ககண்ட.

அழுத்துர் ஈகனது தபோபலத்தால் விமானத்துடன் ஆகாசத்தில் ஈஞ்சரிக்குத் தன்மையான உபரி
 வானவெண்ணும் அரசன் தேவரீரடங்கும முயிரியரடங்கும் கோர்ந்த விவாதத்திவ பண்பாதமாகத் தீர்ப்
 புள் சொன்னமையால் சிவிரகாசம் சயிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுனாயிற் அவனது தேர் அழுத்தப்பெற்ற
 இடமானதுபற்றி இசுர்து அழுத்துவென்று பெயர் வந்ததென்பர்; தேரழுத்துர் எனவும் வழங்குநர்
 யாவருதத்தில் மூலத்திலுள்ள தேர் என்னுஞ் சொல் மதத்தைச் சொல்வதல்ல; தேர்தலாவது தேவியும்;
 பன்னப்பின்னாக் கிணரதேடு மழுத்துவென்கை...

தேன் தில்லைச் சித்திரகூடம்—சித்திரகூடம்—வித்திரமாண சித்திரகூடம் உடையது; இது ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸஞ் செய்தபொழுது அங்கெலும்பெருமன்னன் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாக்காயிருந்ததொருமலை; அதனைப்போலவே இந்தவரும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாக்காயிருப்பதென்பதுபற்றி அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்ட தென்பர். இங்கு உதல்ல மூர்த்தி இராம பிரான் வனவாஸஞ் செய்வதில் சித்திரகூட பரந்தத்தில் வீற்றிருந்த வண்ணமாற எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். மூலமூர்த்தி கார்ப்பதி ராதன்போலச் சயனத்திருக்கோலமாகச் சிவபிரானது வடனதலும் பார்த்து ஆமோதித்துச் கொண்டிருக்கின்றனர். இது தில்லை மரங்களிடர்ந்த கரடாழிக்குத்தனும் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடமென வழங்கப்படும். இது, எம்பெருமான் தேவர்களுக்கும் மூலிகர்களுக்கும் கொணர்ந்திருந்த ஸைப.

வேங்கடம்—தன்னையடைந்தவர்களுது பரமனைத்தையும் நுழிப்பதனால் வேங்கடமெனப் பெறப் பெற்றது; உடனொன் வேம்—பாவம்; கூடம்—எரித்தல் எனப்பொருள் காண்க. “அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசலமெனும் பேர்; ஸைத்தனாதுவேதென்னில்—வேமெனவழங்கெழுந்தே, கொத்துறுபவத் தைக்கடும் கடலெனா கடிரண்டாலு, சுத்தகங்கரம் கொளுத்தப் படுமெனச் சொல்லப் பெயோர்” என்றும், “கொங்கராலும்பவங்கென்கலாம் கொந்திடச் செய்வதால் நல், மந்தலம் பொருக்குஞ்சீர் வேங்கடமெனயான தென்ற” என்றுமுள்ள புராணச் செய்யுள்கள் காண்க. அன்றி, வேம், என்பது அழிவின்மை; கூடம் என்பது ஐசுவரியம்; அழிவின்மாத ஐசுரியங்களைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தருதலால் வேங்கடமெனப்பெயர் கொண்ட தென்றதுமுண்டு.

மன்னனை காலிக்குச் சோலைமனானைக் கொன்னலிலு மாழிப் படையானைக் கோட்டியூர் அன்ன வருவி எனியைத் திருமெய்யத்து இன்னமுத வேள்ளத்தை யிந்தனாந்தனைனை மன்னு மதிக்கச்சி வேளுக்கையாளியை மன்னிய பாடகத்தேம் மைந்தனை வெங்காவில் உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை.....

மன்னனை ...பேர்வேச்காளுய்
மாலிகுஞ்சோலை மனானை { நிகுமாலிகுஞ் சோலையில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
மாணவாஸப் பின்னாயாய்
கொல் நல்லும் ஆழிபடையானை { பறைவலாக் கொல்ல வல்ல
நிகுவாழியை ஆயுதமாக
கூடையறாய்
கோட்டியூர் ...நிகுக்கோட்டியூரில்
அன்ன உருவின் அரியை { அப்படிப்பட்ட [விலகாண
மான] நிகுமேனியை
புடைய காலிமற்ற மூர்த்
தியாய்
நிகு மெய்யத்து ...நிகுமெய்யமலையில்
இன் அமுதம் வெள்ளத்தை { இனிதான அமுத பாவா
றாம் போள் பரம போக்
யறாய்

இத்தனார் ...நிகுவித்தனாரில்
அத்தனனை ...பரமகாருணிகரூய்
மன்னு மநிள் { பொருத்திய மநிள்களை
சுடைய
கச்சி ...காளுகொரத்தில்
வேளுக்கை ஆள் ரியை { வேளுக்கை யென்கிற
தலத்திலுள்ள ஆளமுதிய
சிக்கராய்
பாடகத்து மன்னிய என்மைத்தனை { நிகுப்பாடகத்தில் நித்யவா
ஸம் பண்ணுகிற எமது
புளாராய்
வெங்காவில் ...நிகு வெங்காவில்
உன்னியயோகத்து உறக்கத்தை { ஐக்கருகளுகவே யோகித்
ரை செய்பவனாய்.

* * *—மாலிருஞ்சோலை: “ஆரிரம்பும் பொழிநுழை. மாலிருஞ் சோலையதே” என்றபடி விசப்பெரிய பல் சோலைகளை யுடைய மலைமாதலால் மாலிருஞ்சோலை யென்று திருநாமம். உயர்ந்த பாக் சோலைகளை யுடைய மலை. வசவிரி எனப்படும். கோட்டியூர் = தவிரண்வாணாரன் மூவுலகத்தையும் ஆட்சி செய்த காலத்தில் தேவர்கள் அங்குமாரனை வெழிப்பதற்கு உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்றதாய் அங்குரர்களின் உபதரலில்லாததான இடத்தைத்தேடுவதில் கதம்ப முனிவரது சாபத்தால் ‘துண்ட’ ஒருவரும் வாக்கட்டிது என்று ஏற்பட்டிருந்த இந்த கோட்டாம் அங்குன் கட்டமாச இருந்த ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த காரணம் பற்றி இத்தவத்திற்கு கோஷ்டியூர் என்று லடமொழியில் திருநாமம். அதுவே கோட்டியூரெனத் தமிழில் வழங்குகிறது. அன்னவகுவினரியை = “உயர்வானது” கள் வாழ்ந்திருக்கோட்டியூர் காதனை நரசிங்கனை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாகங்களான. தெய்வக்காரைக் குறித்தபடி.

திரு மய்யம் = ஸ்தம்ப தேவதைகள் திருமலை கோட்டித் தவருசெய்த தலமானது பற்றி இந்த திருமலை ஸ்தம்பவிரி யென்றும் எப்பெருமான் ஸ்தம்பவிரிகா: ரென்றும் பெயர் பெறுவர். ஸ்தம்பவிரியென்ற அச் சொல்லே திருமெய்யமலை யென்றும், அத்திருப்பதி திருமெய்ய மென்றும் வழக்கப் பெறுர்.

இத்தனூர் = சத்திரன் தனது சாபம் நீங்கப்பெற்ற தலமானதால் திருவித்தனூரென்று திருநாமம் யிற்றென்பர். இத்தூய்ரீ எனப்படும். ஸூகந்தவசம் என்றொரு திருநாமமும் வழக்குகின்றது. அத்தனூரண = “அகதனூரென்போர் அறவேவர் மற்றெவ்வயிர்க்கும் செத்தன்மை பூண்டொழுகலான்” (திருக்குறள்) என்றபடி. அழகிய தன்மையை யுடையவென்று பொருளாய், பரமசாகுனிகசென்றதாம். “அற வின்ன ஆழிப்படை அத்தனூரை” என்றார் கம்மாழ்வாரும்.

வேளுக்கை = காஞ்சேபுரத்திலுள்ள திருப்பதிகளில் ஒன்று. ‘வேள்திருக்கை’ என்பது மருவிற்குப் போலும். வேள்—ஆணை; எப்பெருமான் தனது ஆசையினாலே வந்திருக்கும் தலம் என்றவாரும். இத் திவ்ய கோசத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த காமலிகாஷ்டகம் என்ற வந்தோதாத் தில் “காமாத் அழிலவன் ஸ்ரீயாத் கச்சித் அப்புத தேவரீ” என்றவையால் வேளுக்கை யென்பதற்கு இம் மனை பொருள்மென்று தோன்றுகிறது. காமலிகா என்பதன் அர்த்தமும் இதுவேயாம்; காமேக ஆஸிதா = நன் ஆசையினாலே இருக்குமிடம். ஆளரியை = ஆளமுயிபெய்ச்சாக்கிதி என்று வயவாசிரிக்கப் படும்.

பாடகம் = பெரியகாஞ்சேபுரத்திலுள்ள பாண்டல துதர் வாக்கிதி. ‘பாடுஅகம்’ என்று பிரிக்க. பெருமைசெய்த கஞ்சேபுரனிருக்கும் தலம் என்னை. கண்ணல் பாண்டலதுதாய்க் துரியோதன னிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் சமஸ்காமகத் தனது ஸபம்ண்டத்தில் விசப்பெரிய கில வுறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அகோச மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உயர்வோ யிருக்க கவகத்த அப்பொருழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலேழுடி அதன் மேல் கதத்த ரத்தாணைமொன்றை அமைத்து அவ்வாணத்தில் கண்ணனை விற்றிருக்கச் சொல்ல அங்குண்டே ஸ்ரீக்குங்குணன் அதன்மேல் ஏறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆச லாம் உயர்விற்குப் பிலவறைவித் செல்லுமளவில், அப்பெருமான் விசப்பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்துப் பல கைகளை யுள் காக்களை யுள் கொண்டு எதிர்க்கவே அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழித்தனர். அப்போது மொண்ட விசுவரூபத் திருக்கோலத்திற்கு கம்மாசகளைப் பெரிய-திருமேனியோடே வேலை னாதிக்குமில் டாடகம். பாடு-பெருமை. (“அரவின் சொடியோன் அணையன் ஆசனத்தை அஞ்

கிடாதேயிட உதற்கும், பெரியமாமேனி அண்டமுருகைப் பெருத்திகை அடக்கிட நிமிர்த்தோன்¹³. என்ற பெரியதிருமொழிப் பாசரத்தில் அநஸ்திக்கப்பட்ட திருமேனியார் தீயோபே ஸேவை வாழ்க்கு மாறு காண்க.)

வேகிகா—கச்சியில் ஸ்ரீயதேவத்தகாரி ஊர்க்கிதி. இக்கிரமம்பெருமான், பிரமன் செய்த கேள்வினார் அழித்த வந்த வேகாதி கதியைத் தடுக்கும்பொழுது அதற்கு அஞ்சாதக் குறுக்கில் பன்னிதொண்டருளினவருதலால், அப்பிராணஞ், வடமொழியில் 'வேகாஸேது' என்ற பெயர்; அது தமிழில் 'வேகாசை' என்ற மொழிபெயர்த்து; அது பின் (காசை) வெப்பது காசைநொண்ட விதாரப்படுதலால் (போல) வேகாசை என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் 'வேகாசை' எனத் திரிந்து, தானியாருடைய ராயத் தலக்கறிக் குறித்து; அதுபின்பு 'வேகிகா' என மறுவி வழங்கித்தொன் துண்டிதின் உணர்ச்சு. *

... .. ஊரகத்துள் அன்னவனை யட்ட பயகாத்தெம் மாளேற்றை
என்னை மனங்கலர்க்கு லீசனை வானவார்தம் முன்னவனை மூழ்க்களத்து விளக்கனை
அன்னவனை யாதணு ராண்டளக்கு மையனை கென்னலை யின்றினை காசையை நீர்மலைமேல்
மன்னு மறைகான்கு மாணுனைப் புல்லாணித் தென்னன் தமிழை வடமொழியை நாங்கடரில்
மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணுளனை கண்ணீர் தலைச்சங்கு காணமதியை காண்வனங்கும்
கண்ணனைக் கண்ண புரத்தானைத் தென்னறையூர் மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணுளனைக்
கண்ணவில்தோள் காணையைக் கண்டாரங்குக் கைதொழுது என்னிலைமை செயல்வா மறிலித்தா
[லெம்பெருமான்]

தன்னருளு மாகமும் தாராரணை: தன்னகான் மின்னிணையார் ரேசியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்
[தும்]

தன்னடியார் மூன்பும் தானி முழுதானும் கொன்னவிலும் வேலவேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்
[தும்]

தன்னிலைமை செயல்வா மறிலிப்பன்.....

ஊரகத்துள் அன்னவனை { திருவாதவூரில் விவகாசனை
வனை

அட்ட பயகாத்து { அட்டபயகாதலத்திதள்ள
எம்மான் எற்றை { அய்யமத் தவாரி சிதர
மணியாய்

என்னை மனம் நகர் { என்னை நெஞ்சைக் கொன்னை
க்த காசனை { கொண்ட தலைகாணுய்

வானவர் கம் முன் { தேவாநிராஜனும்
வானவர்

முழிக்களத்து வின { திருமுழிக்களத்தில் வின
கவினை { கருவருய்

அன்னவனை { இப்படிப்பட்டவனென்று
கொல்ல முடியாதவருய்

ஆதனார் ... திருவாதவூரில்

ஆனந்தி ஆனக்கும் { வானவானவானுக்கும் நிர்
ஐயனை { வானவானுன் வானவானியாய்

கென்னலை இன் { கேத்து இன்று 'காசை' என்
நினை காசையை { னாய் முக்காலத்துக்கும்
பரகர்த்தகருய்,

நீர்மலை மேல் மன் { திருநீர்மலையிலெழுந்தருள்
நாய் { யிருக்கிற

மறை காண்கும் { சதாவேத கங்குலியாய்,
ஆளுனை

புல்லாணி { திருப்புல்லாணியிலெழுந்
தருளியிருக்கிற

தென்னன் தமிழை வட மொழியை { உபயோக புரதிபாதயனும்

நாங்குகில் ... திருக்காமகில்

மணிமாடக்கோயில் மன்னு மன்னுனை { மணிமாடக் கோயில்கில்திய
வாணம் பன்னுதிற மண்
வாணம் பன்னுதிற

தன் தீர் தலைச் சத் { கைய நீக்குத்த தலைச்சும்க
சம் காண்க, இவை { காட்டி நுள்ள காண் உதி
ரப் பெருமாளாய்

தான் வணங்கும் { நான் வணங்குத, தக்க கண்ண
கண்ணனை { னாய்

தன்னுபுத்தானை { திருக்கண்ணபுரத் துமற
வானாய்

தென்சுழைநீர்மணி { திருக்கணபுர மணிமாட
மாடக்கோயில் { மென்று ப்ரவரித்தமான
மன்னுமன்னுனை { வந்தியில் ஏழுந்தருளி
யிருக்கிற மனவாணாய்

தன் கையில் தொன் { மலையென்று சொல்லுத்தக்க
காணாய் { தொன்கையுடைய புரை
பாபுள்ள வர்க்கெவனான

தன்ரு கண்ம கை { அங்குமிட்டம்மனில் காண்
தொழுது { வேலித்து

தன் பிடுவைய வடி { எனது அங்குலத்தகை யெஸ்
தன்முதிவித்தால் { வாம் விண்ணப்பரு
செய்து கொண்டால்

(அறு கேட்டு)

தன் பெருமான் ... அப்பெருமான்

தன் அருளும் ஆச { தன் திருநாளைபும் திரு
மும் தானுள்ள { யான்பயும் பகைஞர் த்
தருளானுள்

தன்கை ... அக்கெம்பெருமான்

தான் { (அவனது செயல்நெய்யெய்
வாமறித்த) தான்

தன் இடைபாடு { நந்திரகர் இருக்கும் நிரம்
சேரிமீடும் { கனிலும்

தெனியர்கன் வாழ்வு { மனதிகர்கள் வாழ்மிடம்மகரி
இடத்தும் { னும்

தன் அடியார்புண் { அவனது பத்தர்கள் முன்
பும் { கனிலுய்தும்

தானி முழுதும் { பு யாண்டலம் முழுநடைபும்
ஆளும் மாகல் { ஆன்வாழ்வாரையும் கொ
கலிலும் கேல் { முய பண்டகைய யுடைய
வேந்தர் கட்டித் { ராயுமிருக்கிற தரகர்க
தும் { னுடைய வைபவரிதும்

தாடு அகத்தும் ... மத்தும் கேசபெருமான்

தன்நிலைமை எல் { அவன் படிக்கை யெய்வாம்
லாம் அறிவிப் { பிரகாசப்படுத்தி விடு
பன் { வேன்.

* * * உறுபகம்—பெரியகாஞ்சிபுரத்திலுள்ள உலகனத்த பெருமான் ஈக்கிதி. இத்தலத்தில் திருமால் உரக நாயகம், வேணவ சாதிப்பதுபற்றி இத்திருப்பதிற்கு உரகம் என்ற திருகாமமொன்பர். உரகம்—பாம்பு, உடமொள்.

அட்டபுயதரம்—இத்தலத் தெம்பெருமானுக்கு எட்டெத் திருக்கைகள் உள்ளதுபற்றி அட்டபுயதன் என்ற திருகாமமால் அவன் ஏழுந்தருளியிருக்கின்ற கரம்—கருமம் ஆதல்பற்றி அட்டபுயதரமென வழங் கப்படுக. அட்டபுயதரம் என்பதன் மலு உ கொண்டாகுமுதல்.

என்னை மனங்கவர்த்த வீசனை வானவர்தம் முன்னவனை—வானவர்தம் முன்னவனென்று திரவாதிசாறுளுள் பேரருளாளப் பெருமாளார் சொல்லுகிறதென்றும், “என்னை மனங்கவர்த்த வீசனை” என்பதற்கு விசேஷணம் இவ்வர்த்தத்தை வந்திரப்படுத்துவின்றதென்றும் பெரியோரை உறுபக, திருமால் கை வந்திராருடைய மனநிலைத் பேரருளாளன் கவர்த்தானென்னுமிடம் இவரது னைபவத்திலே காணத் தக்கது. வானவிலே காட்சிதந்து வேகவநியில் நிதினயக் காட்டித் தாயர் தீர்த்த வரலாறு.

முழிக்களம் = யாவோரடிக் திருப்பதிமூன்று ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் போற்றப் பெற்ற தலம். "முழிக்களத்து வளத்தினே" என்றும் பாடமுண்டாம்; உதாரவது ஸம்பத்து; ஸம்பத் ஸ்வேரபிணை. பெயர் தபடி. ஆதினார் = ஆதன் ஊர்--காபதேவனுக்குப் பிரதம்பகமான உதாரவதப்பற்றி மக்த திருநாம (மொ... பர்; ஆ...பர்).

ஆண்டு அளக்கும்ஐயகிள் = ஆண்டு--ஸருஷம்; இது சாலத்தெக்கெல்லாம் உபலகாணம்; ஸதல காலகணையும் பரிச்சேதித்த ஸ்யாமி என்றபடி. காலசக்திரிசுவாமிகளென்னகை. நென்னல்--சேர்... தரி கழித்தாள்; இறந்த காலத்துக்கெல்லாம் உபலகாணம். "ஆண்டவக்குணமடல்" என்றதை விவரிக்கின்றார் மூன்று விசேஷணங்களுளொரு. முதல் கார்த்தமாரி பரவிஷயத். காலகணத்துக் கிரிவாணக என்னவொழுக

நீர்மலை = நீரானது அரண் போலக. சூழப்பட்டபற்ற மலையானது பற்றித் திருநீர்மலை யென்பபடி. புல்லாணி = புல்லினை யென்பதன் மருட; விதைவயத் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைத் கொல்லும் பொருட்டு 'நீராமபிரான் வாகாஸேனையுடனே புறப்பட்டுச்சென்று தென்கடற்கரையை யடைந்து கடல்சுடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று அக்கடலரசனான வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பத திள் பிராயோபவேசமாகக் கிடந்த ஸ்தலமாதலால் புல்லினை யென்பப்பட்டது. தர்ப்பபொர சேதர மெனவும் பாடும்.

தலைச்சங்க நாண்மதியை--நிறத்த சங்கத்தை யெத்திய நாண்மதியைப் பெருமானையுடைய கல மாதல்பற்றித் தலைச்சங்க நாண்மதியென்று திவ்யதேசத்தின் திருநாமம்.

கண்ணில்தோள்காணையை = கீழே "இதுவினைத்த மண்ணன்" என்று தொடங்கி இவ்வயதும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வேரப ரூபருண விபூதிகளைப்பற்றிப் பேசினாராயிற்று. கீழே இரண்டாம் வேதா துமையாக வந்த அடைமொழிகளெல்லாம் இங்கு அச்வயித்து முடிந்தன. இப்படியப்பட்ட எம்பெரு மானை ஆங்காக்குச் சென்று ஸேவித்து "ஸ்வாமிந்! இப்படியதான என்னைக் கைவிடுவது? விரதம். திவ்யபுடம்மைப்பாரீர்" என்று என் அவஸ்தையை விண்ணப்பஞ்செய்வேன்; அதுதேட்டித் திருவுள்ள மிரங்கித் திருமார்போடே என்னை அனைத்துக்கொள்ளாவிடில் மாதர்களும் கைதிகள்களும் பத்தர்களும் அரசர்களும் நிரண்டெட்குமிடங்கன்தோறும் புருத்து அவனது ஸமாசாரங்களை யெல்லாம் பவரறிய விளம்பரப்படுத்துவேனென்றாராயிற்று. --ஆண்டவன் ஆய்ச்சிமார்போன்ற பெண்ணாங்கனும்; பெரியத்தி வார் வ்யாஸர் பராசார்போன்ற வைதிகர்களும், இரையபெருமான் பரதராஜன்போன்ற பத்தர்களும், சூரசேகரப் பெருமான் தெரண்டைமான் சக்காவர்த்திபோன்ற அரசர்களும் இவனுடைய பெருமென் மைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமித்துக்கிடப்பர்களே; அக்கன்கெல்லாம் நான் சென்று அவனைப்போன்ற நர்க்குணன் இவ்வுலகில் எங்குயில்கே" என்று பறையடித்து எல்லாரும் அவனைக் கைவிடும்படி பண்ணி விடுகிறேன் பாருங்கொள்கிறார்.

"... வேலகமடல்கத் திரண்டவிடங்கவினே சென்று 'வேல்வரம் ஐகத்து' என்று ப்ரமித்திருக்கிறவர். களை 'நீர்ச்சுவரம் ஐகத்து' என்கிருக்கும்படி பண்ணுகிறேன்" என்ற வியாக்கியான ஸுத்திபுள்ளி காண்க.

... .. தான்முணகான் மின்னிடை யாய்ச்சிபார்தம் சேரிக் கல வின்கண் துன்னு படல்திறத்து புக்குத் தயிர்வெண்ணெய் தன் வயிரா விழங்கக் கொழுங்கயல்கண் மண்ணு மடவோர்கள் பற்றியேசர் வான்கயிற்றூல் பின்னு முரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையம்.

முனம் காண்	{ முற்காலத்தில் [திருவள்ளு தாரத்தில்]	கொழு கயல் கண்	{ கயல் கயல் நீள் போன்ற மன்னு மடலோர் கண்
மின்னிடை ஆச்சி உர் தம் சேரி	{ மின்மோய் தன்னியிடை வையுடைய இடைச்சி லின் சேலியிலே	பற்றி	...பிடித்துக்கொண்டு
தன்னு படல் திற ந்து	{ கொஞ்சமாகக் கட்டிவைத்த படலத்திறந்து	தூர் வான் கவிற்றால்... ஒரு குறங்கயிற்றால்	
காலின்சண் புக்கு	{ திருட்டுத்தனமாகப் புக்கு	உரலோடு	{ உரலோடு பிணைத்த(ச கட்டியிட)
கயிர் வெண்ணெய்	{ தயிரையும் வெண்ணெய் யும்	கட்டுண்ட பெற் றிமையும்	{ (கட்டையவிழ்த்துக் கொள் ள் மாட்டாமல்) கட்டுண்டு கிடத்ததன்மை பெண்ணு.
தன் கயிறு ஆர தான் கிழங்க	{ தனது கயிறு நிறையும்படி காசியமுதுசெய்த கை வில்		

உ. 2. - என்னினைவைத் தலைக்கட்டாவிடில் அதுனுடைய மனசாசாங்கினபெயல்வாம் தெருவிலே
கீழ்த்து விடுகிறோனென்று கீழ்ப் பிரதித்துரை பண்ணினபடியே நிலைமாசாங்கினப் பெடுத்துவிடத் தொட
க்குறாளுள் பரகாலையாவி, "கற்றினம் மேய்க்கதும் மேய்க்கப்பெற்றான் காலொழ் காலியுமாகப்பெற்றான்,
பற்றியுறையாப்பமுண்டான் பாலிகாளுங்களுக்கு எச்சக்கொவோ? கற்றெனபெரி வசவுளுதே"
என்று - எம்பெருமானுடைய கரிந்தகரீர இழிகாகக் கூறி கைமலர்களை வாய்புடைச்சலெண்ணிய இவ்வாழ்
வார் தாமே எசந்தொடங்குவது பரண்பரோஷத்தின் பரம கால்கடையாகும், "எனியே பாலினும் என்
தழையாவினியே பெனியே போககாய் பிணை" என்பாருமுண்டே, குணசேத்தனங்களில் இதுவும் ஒரு
பரகாலமேயாகும், இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருமொழியில் பதினேராவப்பத்தில் மானமகுடேன்
னோக்கி - என்னுள் திருமொழியில், இரண்டு பிராட்டிகளின் தன்மைகளைய எகாவத்தில் அடைத்து
மூன்றடிக்கால் இடமுத்தகார்ப்பதும் பின்னடிக்கால் புதமுத்தகார்ப்பதும் உட்புறத்ததும் அறிவா
தக்கது.

[நான்முன்னாள் இயற்பாதி.] இடைச்சிலின் சேரிலில் பிரவேசித்து, படல்முடியிருத்த மனை
கயிலே திருட்டுத் தனமாகப் படலைத் திறந்துகொண்டு புக்குததயிரையும் வெண்ணெயையும் கயிறு
நிலைய விழித்தினவனவிலே அவ்வாயர்மாநர் - கண்டு பிடித்துக்கொண்டு உரலோடு இணைத்துக் கயிற்
சூரீடு கட்டிப்போட்டு வைக்க ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் அழுது எய்க்கின்றதானே, இது என்
வாறத்தொடர்ந்த காலியமென்று கான் விட்டுவிடுவோனோ? இவ்விழிதொழிலே இன்று எவ்வாருமறித்த
காண்ப்பையலோ இவண்' என்று அவையதிக்கும்படி செய்து விடுகிறோன் பாலுங்கள் - என்னொன்.

பெற்றறிமையும், தெற்றெனவும், சென்றதுவும் என்பதே இவையெயல்வாம் மேலே "பற்றினை
தான் உய்மரி புலவா" என்றவிடத்தில் அங்கயிற்ற முடிவுபெறும். இப்படிப்பட்ட இவ்னுடைய இழி
தொழில்கள் சொல்லி முடிக்கப் பெற்காதவை என்றவாறு.

"தன் கயிறா" என்றவிடத்து "திருமண்கலாழ்வாரைப்போலே பார்த்தமாகக் களவு
காண்டிறகன்று" என்ற "பெரியவாச்சான் பிள்ளை பூதிகுத்தி காண்ட.

வரண்கயிறு என்றது எதிர்மறையிலக்கணவிலும் குறங்கயிறு என்ற பொருள்படும்; உகண்ணி
தான் திறத்தாம்பிணைநே கட்டுண்டது.

அன்னதொர் பூதமா யாயர் விழுவின் கண் துன்னு சகடத்தால் புக்கபெருஞ்சோற்றை முன்னி ருந்து முற்றத்தான் துற்றிய தெற்றெனவும்.

ஆயர் விழுவின் கண் { இடைபாக்கன் (இத்திரனாக் குச்செய்த) ஆராதனையில்

துன்னு சகடத்தால் { பலபல வண்டிகளால் புக்க பெரு கொண்டுசேர்த்த பெருஞ் சோற்றை { சோற்றை

அன்னது ஓர் பூதம் { வருணிக்க முடியாத வெகு ஆய் பெரும் பூதமாகி வருகிறது

முன் திருத்த { கண் முன்னேயிருந்து கொண்டு

முற்ற துணிமட மிச்சமாகாதபடி...

தான் தானொருவனாகவே ...

துற்றிய வட்டொண்ட ...

தெற்றெனவும் வெட்கத்தோடென்ன ...

துன்னு சகடத்தால்புக்க=நிலை நிலை மேலே கமழ்ந்தொண்டு போய்க் கொண்டிருக்கிற சோற்றைப் பல் லாசிரம் வண்டிகளில் எந்திக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய மலைபோலே கொட்டிவைத்த பெருஞ்சோறு; இவற் றையெல்லாம் ஒரு திரை கிளைத்துக்கொண்டாவது உண்டானோ? இல்லை; முன்னிருந்து உண்டான், அதிலே சிறிதுசேர்த்து மிச்சமாப்படி உண்டானோ? இல்லை; முற்றத்தாற்றினான்; உற்றொருவனாகும் சிறிது கொடுத்து உண்டானோ? அதுவுமில்லை; முற்றவும் தானே துற்றினான்; இப்படி வலிந்துதாரித்தனம் விளை கச் செய்த செய்துக்குச் சிறிது கொட்டமாகவது வட்டானோ? அதுவுமில்லை; இப்படிப்பட்ட வெட்கத்தோடான செய்தியைத் தெருவேறச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் “வலிந்துதாரிப் பையலோ இவன்!” என்று எல்லா ரும் அறந்திருப்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்—என்கிறான்.

பூதம், சகடம்—வடசொற்கள் தெற்றெனவு=தெளிவு, அறவது வெட்கமிக்கவையென்று துக்கே விவாகிதாம், ...

மன்னர் பெருஞ்சவையுள் வாழ்வேந்தர் தாதனாய் தன்னை யெழுத்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்ற துவம்.

முனம் தான் ...முன்னொரு காலத்தின்

வாழ்வேந்தர் தாத { பாண்டகங்களுக்குத் தாத ன் ஆய் { ஆய்

தன்னை யெழுத்து { (கண்டாரடங்கலும்) இழிவா உரைப்ப { கச் சொல்லும்படியாக

மன்னர் பெரு { (துரியோதனது) அரசர் சவையின் சென் { னுடைய பெரிய சபையி றதுவும் { வே சென்றதென்ன.

* * *—கண்ணப்பரான், பாண்டலர்களைப் பூதமாதகராகியேவும் ஸந்தி செய்கிக்கைக்காதத் துரியோதனதுதியரிபம் துது சென்ற காலாறு பரவலித்தமேயாம். “கோலுதவேல் ஐவர்க்காய் மண்ண்கலங் கடறிவான், தாதனாய் மன்னனானால் சொல்லுண்டான்” என்கிற இவ்விழிதொழிலை காடறியச் சொல்லி “ஒரு வேலைக்காரப் பையலோ இவன்” என்று எல்லாரும் அறந்திருப்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்—என்கிறான்.

மன்னு பறைகறங்க மங்கையாறும் கண்ணப்பக் கொன்னலிலும் உத்தனாய்ப் பேர்த்தும் குட மாடி என்னிவ னென்னப் படுகின்ற விடறவும்

மெய்யைத் தம் கண் { (இலையு) பெண்களின்
கனிப்பா { கண்டயிக்கும்படி

மல்லுபறை கறங்க { (அரைவிலே) கட்டிக்கொ
ண்ட பறை ஒலிக்க

கொல்விலும் கூத் { (மெய்களைக்) கொல் செய்
தன் ஆய் { கின்ற கூத்தையெடுக்க
ஆய்

பேசுந்தும் ... மேன்மேறும்

குடம் ஆடி ... குடங்களை யெடுத்த ஆடி

என் இவன் என்ன { "இப்படியும் கூத்தாடுவான்
ப்படுகின்ற ஈட { "குறுகுறுன்னுண்டோ!"
றவும் { என்னும்படி பெற்ற சிர்
தேடென்ன

* * * — தண்ணிரான் அரையிலே பவறையாக் கட்டிக்கொண்டு குடங்கூத்தாடிவது சாதிவழித்
கத்தை அருவியிற்ற ஒரு காரியம். அத்தனாக்குச் செவ்வம் விந்தினால் யாகம் செய்வதுபேரன்
இலையுக்குச் செவ்வம் விந்தாம் அதனாண்டாகுந் செருக்குக்குப் போக்குவிடாகம் குடங்கூத்
தாடுவார்கள். தண்ணிரானும் சாதிமெய்ப்பாட்டுக்காக "குடங்கொடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடல்வ
வாடுகாவே" என்றபடி அடிக்கடி குடங்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலையிலே அடிக்குந்ருடமிருக்க. இரு
தோங்கவிலும் இரு குடங்கொடுக்க, குறுகையிலும் குடங்களை எத்தி ஆகாயத்திலே பெய்க்து விடுவ
பொரு கூத்து இது என்பர். இதனைப் பற்றினாரடலிலென்றென்றும் அதுவரைக் கூத்தாடுவான்
பெய்க்தும் கூறி, "குத்தாடல் குன்மெடுத்தேறாடலதனுக் கடைக்குப வைத்துறப் பாய்த்து" என்ற
மேற்கோளுக் கட்டினார் கிலப்பதிகார ஆராயில் அடியார்க்கு சல்லார்.

இவன் சில பெண்களைப் பிச்சேற்றுவதற்காகக் கூத்தாடினபடியைப் பவருமறியப்பேர, "கூத்தா
டிப் பவறலே இவன்!" என்று எல்லாரும் அகமதிக்கும்படி செய்து விடுகிறேன் பாகுங்கள் என்று
வாடிற்று.

ஈடறவு — ஈர்சோடி. ஈடு — பெருமை; அஃது இல்லாமை — அற்பத்தனம். வீடறவும் என்ற பிரித்து,
கூத்தாடின்றும் வீடாமை என்று சிலர் சொல்வது வலது.

தென்னிலங்கை யாட்டி யாக்கர் குலப்பாலை மன்ன விராலணன்றன் கல்தங்கை வானேயிற்றத்
துன்னு சுருதினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப் பொன்னிறங் கொண்டு புலர்க்தேடிந்த காமத்
[தால்

தன்னையந்தானத் தான்முனிக்கு மூக்கரித்து மன்னிய திண்ணெனவும்.....—

தென் இலங்கை { தென்னிலங்கைக்கு அரசி
யாட்டி. { யும்

யாக்கர் குலம் { ராவுடை குலத்தில் தோன்
பாணவ { றிய பதுமை போன்றவ
ளும்

மன்னன் இராவண { பிரபலாகிய ராவணனது
[கை] { அன்புக்குரிய தங்கையா
ளாகும்

காமம் வயிற்று { வாய்ப்போன்றபற்களையுடைய
வளும்

துன்னு சுருதினத் { எப்போதும் (சுருதினாகை)
[து] { நடக்காததான சொபத்
தை யுடையதுமான

சூர்ப்பணகா ... சூர்ப்பணகை யென்பவன்

புலர்க்து எழுந்த { அதிகமாக வுண்டான காம
காமத்தால் { சோயினால்

பொன் நிய கொ { கைவண்ணிய மடைத்து
ன்றி

சோர்வு வயிற்று ... பரவகப்பட்டது [தொக்கு]

தன்னை அயத்தானை { தன்னை ஆவசப்படி, அந்த
அரக்கினைய

தான் முனிந்து ...தான் சிறி

முக்கு அரிந்து ...முக்கவைத்து

மன்னிய தின்னெ { இதைப்போ ஒரு பாதிரியை
யாகநினைத்துக் கொண்டு
ருப்பிடுதென்ன.

“ஆலீஸையும்” என்ற கன்னுதல் விதிப்படி “குப்பணை” எனத் திரியவேண்டியிருக்க அங்கு
திரியாது “குப்பணை” என்று ஆலீஸுடைய தின்றது—புதிவண்புகுதல். என்னவாம்; “பண்டுவன் கழிதலும்
புதிவண்புகுதலும், வருவன காலவணையினுணை” என்றார் கன்னுதலார்.

தன்னை ஆவசப்பட்டு வந்தவனை உரை கன்னுதலார் கொல்லிப் போகவிடாமல் என்னென்ற இர
கெஞ்ச இல்லாதவனுடைய அங்கப்பக்கத் தொழுவத்தை அனுப்பினவன் கன்னுதலார் கெஞ்சுகிறதென்கின்ற
“கந்திரை” புரியாமல் பண்ணுகிறாடுரு யுவன்” என்று அங்காரும் அமைதிக்குப்படி சென்றுவிடுகிறான்.
பாருக்கள்—என்னும்—சிறிது.

பொன்னிறங்கொண்டுகோயிலையுண்டாயர்க்கு உடல் சிறிதென்பதற்காவது அந்த நிறம் பெண்ணி
றையெனப்படும். “அபிமதம் பெருமையாலே விரைவான உடம்பையுண்டாயார்” என்பது வியாத்தி
யானம். புலக்கதெழுந்த காமத்தால் அபுலத்தல் என்பதற்கு, காய்தல் வாடல் விடிதல் என்று பல
பெருக்களுண்டு; இங்கு விடிதல் என்று பெருகாய் உடம்பையி வளர்த்த காமத்தினால் என்பதாம். 166
னிய தின்னெனவும்—“கந்திரை” பண்ணினால் அருகாபரமயின்றிக் கே பெரிய ஆணையினுடைய
செய்ததால் தின்னத்திருக்கிற நிலைந்த தருடதெனும்” என்பது வியாத்தியான ஸ்ரீகாந்தி.

... வாந்த மலைபோலும் தன்னிகரென் நிலலாத தடகையை மாழனிக்குநீ
தென்னுலக மேற்றலித்த தின்னெனவும் மற்றவைதான் உன்னியுலவா வலகரிய வுரவன்மன்
முன்னி முனைத்தெழுந் தோகி யோனிபந்த மன்னியும் பெண்ணை மடல்.

பெரிய திருமடல் முற்றித்து.

வாய்த்த மலை போலும் { பெரியமலை போன்ற உருவ
முடையனும்

தன் நிகர் ஒன்று { (கொடுமையில்) ஒப்பற்றவ
இல்லாத

தடகையை ...தடகை பெண்பலி

மட முனிச்சா ...விசுவாமிதர் முனிவர்க்கா

தென் உலகம் ஏன் { யமலோக மடைவித்த
துவித்த

தின் திறதும் ...மிக்க பராக்ரமமென்ன

மற்ற இவை தான் { இப்படியாகவுள்ள மற்றும்
பல செய்தகளும.

உன்னி உலவா { நிலைத்து முடிய மரட்டா
[கொண்ட கொசும]

உலகு அரிய { அப்படியப்பட்ட சேஷமுதல்
கலை நெய்லார் உலகத்
தாரியும்படி பிசுபிப
முற்றிக்கொண்டு

நான் ...பரநால் கையதியாய் நான்

முன்னி முனைத்து { முன்னே முனைத்து எழுத்து
எழுத்து ஒன்று
ஒளி பரத்த மன்
சரிய படுபெண்
னை மடல் தான்
உன் { முன்னே முனைத்து எழுத்து
வார்த்த விசுவாமிதர்
கிரகத் அழகிய பிசுபிப
வைக்கொண்டு மடலாகத்
உலகென.